

Forever Young Eeuwigheid 3: Sonäi

Kim Houtzager

*“Ik zoek je,
ik zoek naar jou.
Tervijl de melodie verder drijft,
hoop ik dat je zoekt naar mij.”*

*Ne memou te,
memou te.
Whyl luchia anako,
ne pannië te memou-asta ne saniram*

Forever Young Eeuwigheid 3: Sonai
Vertaling van: Forever Young Eternity 3: Sonai
Eerste druk Nederlandse versie – 2021
ISBN 9789464359961

Auteur en illustrator: Kim Houtzager
Vertaald door: John Houtzager

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en illustrator.

Voor meer informatie:
www.keep-in-mind.nl - info@keep-in-mind.nl

HET VERHAAL TOT NU TOE.....5

HOOFDSTUK 7: CLOVER6

Episode 151: Verse sneeuw en ochtenddauw	7
Episode 152: Welkom thuis	12
Episode 153: De prijs van oorlog	17
Episode 154: Alsof je in een spiegel kijkt	22
Episode 155: Mislukking	27
Episode 156: Vaarwel, MorgenSneeuw.....	32
Episode 157: Nu weet je het dus... ..	39
Episode 158: Wat er ook gebeurt... ..	46
Episode 159: Ijskoude duisternis	54
Episode 160: Volg het pad.....	60
Episode 161: Bekentenis	67
Episode 162: De grootste nachtmerrie van een ouder	74
Episode 163: Nachtmerries en dromen in paradox	81
Episode 164: De ogen van Aelionne	90
Episode 165: Ja of nee?	98
Episode 166: Mahn	109
Episode 167: Jongens zijn nu eenmaal jongens/ De Heraut.....	117
Episode 168: Twijfel	125
Episode 169: Het Lentefestival	134
Episode 170: Bekentenis van een krijger	141
Episode 171: Naamloos enthousiasme	149
Episode 172: Het land dat in de sneeuw verdween	157
Episode 173: Het verlangen van een krijger, haar wens en belofte.....	164
Episode 174: Verduistering van de geest; verbleking van het hart.....	172
Episode 175: Hoe moeten wij nu verder?	179

HOOFDSTUK 8: KEIRAN.....186

Episode 176: De Vormer.....	187
Episode 177: Al mijn herinneringen.....	194
Episode 178: De terugkeer van de Heraut	202
Episode 179: We moeten door.....	210
Episode 180: Een onzichtbare bedreiging.....	218
Episode 181: MorgenSneeuw's ergste nachtmerrie.....	227
Episode 182: De val van MorgenSneeuw.....	236
Episode 183: Kan je van een dief stelen?	245
Episode 184: Ik zoek je	254
Episode 185: Imera	264
Episode 186: De eerste jacht van de zomer.....	273
Episode 187: Huilende donder.....	283
Episode 188: De eerste stap van het plan.....	293
Episode 189: Mijn grootste angst... ..	303
Episode 190: Caron's plan	314

Episode 191: Als het de eerste keer niet lukt.....	325
Episode 192: Vervloekte/Gebroken zielen.....	336
Episode 193: Onbeantwoorde vragen.....	345
Episode 194: Dankbaarheid en verwensingen.....	354
Episode 195: De geest van de vijand.....	364
Episode 196: Tijdzones	373
Episode 197: Vleugels van Lucht.....	383
Episode 198: Het laatste verzet van de Yami	392
Episode 199: Water en Vuur	401
Episode 200: Een vloek genaamd Sonai.....	410

HOOFDSTUK 9: YAMI.....419

Episode 201: Twee dagen	420
Episode 202: Mijn geheime held.....	428
Episode 203: De problemen met Kai	437
Episode 204: Te veel dieren.....	446
Episode 205: De sneeuw wolven	456
Episode 206: Angst voor de realiteit	465
Episode 207: Een gewoon mens.....	474
Episode 208: Het geschenk.....	483
Episode 209: Wat magie kan veroorzaken... ..	492
Episode 210: Magie door water.....	503
Episode 211: Het GoudHaasincident	513
Episode 212: De vloek van een zegen	521
Episode 213: Schuiven.....	530
Episode 214: Morgen sneeuw	539
Episode 215: De laatste verhaallijn.....	549
Episode 216: De volgende dag.....	558
Episode 217: Verraden door familie.....	567
Episode 218: Hij zou het nooit weten	576
Episode 219: Het missende element	585
Episode 220: Verborgen ontdekking.....	594
Episode 221: Een stille oorlog	603
Episode 222: Een gevecht zoals geen andere	612
Episode 223: Caron's verborgen agenda	621
Episode 224: Monsters en Magie.....	631
Episode 225: Het lot van MorgenSneeuw.....	640

Het verhaal tot nu toe...

Er bestaat een planeet ver weg van ons. Het is groter en groener dan de onze en heeft drie manen in plaats van één. Als je verder kijkt dan het uiterlijk, zul je ontdekken dat deze wereld veel op de onze lijkt.

De naam van deze planeet is Seken en het is een gevaarlijke plek. De mensen lijken vast te zitten in de middeleeuwen van de Aarde, met een opvallend verschil: op deze planeet is magie geen mythe. Op deze wereld, waar mensen voor altijd lijken te leven, is er nog niemand van ouderdom gestorven, ondanks dat de punt van een zwaard hier net zo dodelijk is als waar dan ook.

Op een dag wordt een meisje wakker in een bos. Ze weet niets van de wereld om haar heen en mensen beschouwen haar als nieuw op deze wereld, ondanks dat ze eruitziet als een jongvolwassene. Wanneer Matsuru dit meisje ontmoet, besluit hij voor haar te zorgen en haar op te voeden alsof ze zijn dochter is. Hij leert haar hoe ze moet praten, fatsoen en hoe ze moet vechten.

Matsuru ontdekt hoe gevaarlijk zijn planeet kan zijn als hij ontdekt dat Naraku, zoals hij het meisje heeft genoemd, geweldige magische krachten heeft. Er lijkt geen limiet aan te zijn; iets wat ene Heer Zashjan zeer intrigeert. Hij is een tovenaars die zijn eigen krachten wil versterken en Naraku's krachten een mooie aanvulling beschouwt. Hij stuurt meer dan één krijger om dit mysterieuze meisje te vangen. Naraku zorgt echter voor haar eigen groep beschermers.

Na het gevecht met Heer Zashjan vindt de nieuwe stam een thuis in het mysterieuze kasteel Morgensneeuw. Naraku is de Hoofdvrouw geworden van De Ijsjagers. Ondertussen leert ze veel van de wijze Mayonaka. Dan heeft Mayonaka geen andere keuze dan terug te keren naar huis, naar het Woestijnkoninkrijk. Haar vader, de koning van de woestijn, is stervende en haar jongere broer is te jong om te regeren. Zij is de enige geschikte erfgenaam, in een wereld waar vrouwen niets betekenen en het houden van slaven normaal is.

Tijdens de reis wordt Naraku lastiggevalen door een vreemde tovenaars, die erop uit is het meisje te doden. Naraku realiseert zich dat slechts één groep mensen de antwoorden op alles heeft: De Hogeren. Ze gaat op zoek naar hen... en vindt de vreemde tovenaars, die onthult dat ze niet alleen haar moeder is... maar ook één van de twaalf Hogeren!

Nu is Naraku onderweg naar huis, naar haar familie die ze achterliet in Morgensneeuw, zonder te weten wat daar gebeurde tijdens haar afwezigheid.

Hoofdstuk 7: Clover

Episode 151: Verse sneeuw en ochtenddauw

De zon kwam op en kondigde de komende winter aan. Hoewel de winter nog een dag verwijderd was, bedekte de sneeuw dit deel van de planeet Seken al met een dikke, witte deken. De drie prachtige manen gingen verloren in de ochtenddauw en maakten plaats voor de kille zon.

Rond een smeulend kampvuur bereidde een kleine groep zich voor. Zeven paarden strekten hun benen, zich opwarmend voor nog één dag reizen, terwijl de laatste reizigers wakker werden en de as roken.

“Mm?” Sushi de Elf krabde zich. Ze wreef over haar lange, puntige oren, in de hoop ze op te warmen. Omdat dat niet lukte, zette ze snel de muts op die ze tijdens haar slaap was kwijtgeraakt.

De muts is gemaakt van mooie stoffen, die ze van de Woestijnkoning hadden gekregen, evenals van warme huiden van het leven om hen heen. Ja, dit was een groep jagers, die de nacht in de koude sneeuw had doorgebracht. Toch waren ze eraan gewend. Niet alleen dat... het was een bewijs dat ze bijna thuis waren.

Matsuru, een jongeman en mens, keek naar het Elfenmeisje. Een paar rode plukken staken onder haar muts uit. “Is er iets?”, vroeg hij.

Sushi keek om zich heen. “Waar is Blade?”, vroeg ze, en noemde één van hun metgezellen.

“Ik zag hem met Mah-Lin weggaan.”, gaf een meisje met paars aan.

Het paarsharige meisje zag er menselijk uit. Op Seken bestaan alle mogelijke haar- en oogkleuren, evenals mythische wezens zoals Elfen. En toch wist dit meisje, Naraku, dat ze unieker was dan wie dan ook. Ze was geen mens, noch een Elf. Wat ze was... was niet in een paar woorden te omschrijven...

“Ze komen wel weer terug.”, vertelde een zachte stem. Aan de zijkant stond Mayonaka, een meisje met een donkere huidskleur, dat zowel wijsheid als schoonheid uitstraalde. Ze was als een prinses geboren, maar ze besloot nu de trouwe adviseur en lerares van Naraku te worden. “Zeg eens, Naraku,” begon ze, “hoe lang denk je dat het nog is, voordat we thuis zijn?”

Voordat de jonge Hoofdvrouw kon antwoorden, snauwde Matsuru het antwoord.

“Dat hangt ervan af wanneer Blade en Mah-Lin terug zijn!”, siste hij. “Ik snap het niet. Hij kon altijd blind de weg vinden en nu verdwaalt hij steeds maar weer.”

Sushi knikte. “Ja, en het wordt erger. Eerst kon Mah-Lin hem nog helpen, maar nu is ook zij steeds de weg kwijt.”

Naraku wilde iets zeggen, maar Mayonaka hield haar tegen. “Niet doen.”, gaf ze aan. “Het heeft geen zin.”

“Ik wed dat ze weer verdwaald zijn.” Matsuru zuchtte. “Ik ga ze zoeken.”

“Veel plezier.” Sushi wuifde hem lachend gedag. “Hogeren, mijn maag is leeg. Hebben we nog iets over?”

Mayonaka keek in een kleine pot. “We hebben nog wel wat. Maar maak je maar geen zorgen. We zullen snel weer thuis zijn en dan hebben we genoeg te eten.” Naraku ging zitten en porde in de as. “Ik kan niet geloven dat we bijna anderhalf jaar weg zijn geweest... Ik vraag me af hoe het met de anderen gaat.”

Stilte vulde de groep. Ze dachten aan degenen die ze hadden achtergelaten. Ze hadden nooit verwacht dat de reis naar de woestijn en terug zo lang zou duren... en

dat het hen zo veel zou veranderen! Waar moesten ze beginnen met vertellen wat ze allemaal hadden meegemaakt?

Wat misten ze hun stamleden: Ao, de grote broer van Sushi. Rain, de jongeman die het water beheerste. Kai, de Verhalenverteller en Vuurgebruiker, en Hane, de vreedzame Luchtgebruiker. Toch waren zij niet de enige die ze hadden achtergelaten. Clover zou nu bijna volwassen zijn en Appel, de merrie, zou nu een volwassen dochter hebben met de naam Snowdance. Grasshopper, de sneeuwwolf van Mayonaka, zou nu net zo groot en sterk moeten zijn als de wolf Shadowhunter, die hen naar de woestijn en terug had vergezeld.

De zwarte wolf ging naast Naraku liggen. “Ik hoop dat ze ons niet vergeten zijn.”, zuchtte Naraku. “We zijn al zo lang weg...” Ze kriebelde de zwarte wolf achter haar oren.

Mayonaka knielde achter Naraku en legde haar handen op de schouders van de Hoofdvrouw. “Maak je geen zorgen,”, knipoogde ze. “jij bent moeilijk te vergeten.” Naraku glimlachte terug en wilde antwoorden, maar Sushi onderbrak hen. “Ik vraag me af waarom Matsu er zo lang over doet. Is hij nu ook verdwaald?” Mayonaka glimlachte plagend naar Naraku, sloot een oog en legde een vinger op haar wang. “Ik ben eigenlijk meer benieuwd naar wat hij zou kunnen vinden.” Naraku gichelde, maar Sushi miste de hint. “Wat?”, vroeg ze. “Wat heb ik gemist?”

De ochtend was kouder dan Matsu had verwacht. Hij wreef over zijn armen, maar hij wist dat het niet veel zou helpen. Hij moest gewoon weer wennen aan het noordelijke klimaat. De woestijn was te heet, deze plek was te koud... Hij grinnikte en beseft hoe verwend hij klonk. Hij was niet gewend aan het comfortabele leven, maar toch... hij voelde zich gezegend. Hij had geweldige vrienden, behoorde tot een fantastische stam... Het had veel erger kunnen zijn.

Matsu onderdrukte de herinneringen aan dagen die niet leken te eindigen en sloeg linksaf. De sporen in de sneeuw lieten duidelijk het pad zien van de twee sterkste krijgers van deze groep.

“Als ze verdwaald zijn, waarom volgen ze dan niet gewoon hun stappen terug?”, mompelde hij.

Hij begreep niet hoe zijn beste vriend kon verdwalen. De beste jager van hun stam, de op één na beste krijger na Mah-Lin... hoe kon hij of Mah-Lin nou verdwalen? Hij had verwacht dat zij hen zou verlaten toen ze de woestijn verlieten, maar om de één of andere reden ging ze mee naar hun huis in het noorden. Waarom? Waarom wilde ze niet naar huis?

Het geluid van zacht gegiechel trok Matsu's aandacht en nieuwsgierig volgde Matsu het geluid. Meer 'ssst' en onderdrukt gegiechel volgde, waardoor Matsu nog nieuwsgieriger werd. Zonder echt na te denken duwde hij een struik opzij, liet de verse sneeuw op de grond vallen en... “Bij de Hogeren!”, riep hij uit, terwijl hij de eeuwige goden van deze planeet aanriep.

De stilte vulde de kleine open plek, terwijl Matsu naar Blade en Mah-Lin staarde, die even verbaasd omkeken. “Oh, hallo!”, zwaaide Blade en veegde met een brede grijns wat sneeuw van zijn jas.

“Waar ben je mee bezig?!”, flapte Matsu eruit.

Mah-Lin keek naar Matsuru en toen weer naar Blade. “Goede vraag. Waar zijn wij mee bezig?”, vroeg ze hem, terwijl zijn hand over de stoffen van haar vest ging. Als reactie daarop giechelde ze en gaf Blade een kusje op zijn lippen.

Matsuru zocht naar woorden bij deze aanblik. “Zijn jullie verliefd ofzo?!”

Blade keek Mah-Lin aan. “Zijn we verliefd?”

Mah-Lin keek omhoog. “Ik denk van wel.”

“Misschien moet je me daarvan overtuigen.”, glimlachte Blade en kuste Mah-Lin lang en teder.

“Overtuigt dat je?”, vroeg Mah-Lin, terwijl Matsuru’s mond bijna openviel.

Blade twijfelde speels. “Ik denk dat ik wat meer overtuiging nodig heb.”

Toen Mah-Lin giechelde en hem nog een keer kuste, wist Matsuru niet wat hij moest denken of doen. Hij was klaar om te kotsen, maar was ook verward en sprakeloos.

Wat hij had gezien... wacht... wat *had* hij gezien?

“Ow! Mah-Lin, je bijt in mijn neus!”

“Dat doe ik zeker.”

“Jij bent snel terug.”, verwelkomde Mayonaka Matsuru. “Heb je ze gevonden?”

Matsuru spreidde verward zijn armen, waarbij hij Naraku bijna in haar gezicht sloeg.

“Wist jij dat Blade en Mah-Lin verliefd zijn?”, riep hij.

Sushi sprong op. “Dat meen je!”

“Ik heb ze net betrap!” Matsuru was net zo geschrokken als Sushi.

Terwijl Sushi en Matsuru hun schokkende ontdekking voortzetten, waren Mayonaka en Naraku niet echt onder de indruk. “Dat heeft aardig lang geduurd.”, zuchtte Mayonaka.

Naraku was nog minder onder de indruk. “Zelfs ik wist het al maanden.”, mompelde ze. “En ik ben pas drie jaar, drie maanden, één week en zes dagen oud.”

“Je houdt het echt bij, of niet soms?”, reageerde Mayonaka.

“Noem het maar een hobby.” Naraku haalde haar schouders op.

Het was verbazingwekkend. Niet het feit dat Naraku pas drie jaar oud was, ook al zag ze eruit als een volwassene, maar het feit dat ze haar geheim had gedeeld met Mayonaka en Sushi. In het begin, toen ze er net achter was gekomen waar ze vandaan kwam, aarzelde ze om het geheim met Blade en Matsuru te delen, ondanks hun diepe band. Maar tijdens de acht maanden durende reis terug uit de woestijn, vertelde Naraku het ook aan Mayonaka en Sushi. Het was moeilijk voor hen om de waarheid te accepteren, maar ze lieten de verandering toe en leerden ermee om te gaan, zoals Ijsjagers dat doen.

Misschien moeten we je even bijpraten. Zie je, dit begon allemaal drie jaar geleden.

Drie jaar, drie maanden, één week en zes dagen, om precies te zijn. Naraku werd wakker in een bos en wist helemaal niets. Toen Matsuru haar vond, besloot hij haar groot te brengen, wat de ondergang van zijn geboortedorp veroorzaakte. Blade was de enige overlevende en op dat moment werd zijn beste vriend zijn ergste vijand. Om nog maar te zwijgen van zijn grootste rivaal, aangezien zowel Matsuru als Blade verliefd werden op Naraku.

De tijd verstreek en hoewel verschillende vijanden Naraku naar hun heerser probeerden te brengen, de duistere Magiegebruiker Heer Zashjan, groeide hun groep

vrienden uit tot een stam die zichzelf nu De Ijsjagers noemt, met Naraku als Hoofdvrouw.

Dit is best opmerkelijk, want Naraku wist niets van de wereld om haar heen. Ze leerde over de wereld, paste zich aan en verkende haar magische vaardigheden. Maar dat haar magie geen grenzen kende, ontdekte Naraku pas tijdens haar reis naar de woestijn. Terwijl Mayonaka haar verleden onder ogen zag, vond Naraku haar eigen verleden.

Eigenlijk ontdekte Naraku haar gebrek aan een verleden! Niet alleen dat, het bleek dat ze helemaal geen mens was. Nee, Naraku was iets heel anders... overvloedige magie, achtergelaten om af te sterven. Toch bleef Naraku leven en creëerde voor zichzelf een geweten en een ziel, en leerde leven als een mens.

Haar belangrijkste schepper vond dat niet echt leuk. Ze beloofde dat als Naraku mens zou blijven, ze herhaaldelijk zou worden getest om te bewijzen dat ze haar krachten waardig was. En haar scheppers... zijn niemand minder dan de Hogeren, de goden van deze planeet!

Omdat Mayonaka en Naraku wisten dat het wel een tijdje zou duren voordat Blade en Mah-Lin zouden terugkomen, zadelden ze de paarden rustig, klaar voor het laatste deel van hun reis. Twee van de paarden hadden al een naam: Peer en Dusk, terwijl de anderen nog naamloos waren. Eén merrie was voorbestemd voor Mayonaka, maar ze wilde haar geen naam geven voordat ze terug in Morgensnieuw was.

“Ah, kijk eens wie we daar hebben.”, merkte Mayonaka op terwijl ze de teugels van haar merrie pakte.

Onmiddellijk sprongen Sushi en Matsuru op Mah-Lin en Blade af. “Sinds wanneer zijn jullie samen?!” schreeuwden ze allebei verontwaardigd.

“Ik ben je beste vriend!”, klaagde Matsuru. “Waarom heb je het me niet verteld?”

“Hoe kunnen jullie twee verliefd zijn en het ons niet vertellen?”, overdreef Sushi.

“Was het dan niet duidelijk?”, vroeg Blade.

Mah-Lin giechelde. “Blijkbaar niet.”

“Wanneer?”, eisten Matsuru en Sushi.

De geliefden dachten na. “Mmm...”, begonnen ze. “Wanneer begon het eigenlijk?”

“Ik had geen hekel meer aan je toen je het mij vertelde.”, begon Mah-Lin, maar stopte toen. “Nee wacht, ik denk ... Heeft onze relatie eigenlijk een begin?”

“Maakt dat uit?” Blade draaide zich om, omhelsde haar en gaf haar nog een kus.

“Ja!”, flaptten zowel Sushi als Matsuru eruit.

Mayonaka en Naraku zuchtten. “Zodra ze achter het andere gedeelte komen, zullen Sushi en Matsuru helemaal uit hun plaat gaan.”

“Uh-huh.” knikte Naraku. “Ik denk niet dat ze kunnen omgaan met het feit dat Mah-Lin en Blade Sonai zijn.”

“Het moet fijn zijn om iemand te hebben die voorbestemd is.”, zuchtte Mayonaka.

“Ik benijd ze.”

Sushi en Matsuru bleven een begindatum eisen van de relatie van Blade en Mah-Lin. Maar nu iedereen wist van hun relatie, leken de twee te genieten van het feit dat ze in het openbaar konden kussen. Het irriteerde Sushi en Matsuru mateloos!

“Zijn jullie nu klaar?”, vroeg Naraku ongeduldig, terwijl ze één van de naamloze paarden besteeg. “Als we opschieten, kunnen we Morgensnieuw nog voor de avond bereiken.”

“Maar...”, zeurden Sushi en Matsuru, terwijl Blade Mah-Lin op een paard hielp.
“Accepteer nou maar gewoon dat ze Sonai zijn!” Naraku was ze zat.
“Ze zijn *wat?*”, schreeuwden Sushi en Matsuru, terwijl Naraku zichzelf in haar gezicht sloeg. Waarom? Waarom flapte ze dat eruit? Nu zou het zeker nog wel een uur duren voor die twee zover waren.

Eindelijk vertrok de vriendengroep naar huis. Thuis... het klonk zo vredig. Op Seken was vrede zeldzaam. Alle levende wezens konden eeuwig leven, maar vanwege het eeuwige gebrek aan vrede leek niemand van ouderdom te sterven.

Deze hele planeet met drie manen was doordrenkt met magie: zowel goed als kwaad. De wereld leek vast te zitten in de middeleeuwen zoals wij die kennen.

“Waarom kom je niet bij me zitten?”, mopperde Blade.

Mah-Lin legde een vinger op zijn lippen, waarin Blade speels probeerde te bijten.

“Anders komen we helemaal nergens.”, lachte ze. “Ik wil je thuis zien.”

Voorzichtig dreef Blade Dusk dichterbij Mah-Lin’s naamloze paard. Hij sloeg zijn armen om haar heen. “Dan ontvoer ik je toch gewoon?”, plaagde hij, maar werd weggeduwd door Mah-Lin.

“Je kunt je Sonai niet ontvoeren.”, zei ze terug.

“Je bent nog niet mijn vrouw.”, Blade hield haar arm stevig vast. “Ik...”

“Kunnen jullie eindelijk stoppen met zo irritant verliefd te zijn?”, gromde Matsuru.

“Je beste vriend is jaloers.”, glimlachte Mah-Lin.

Blade trok Mah-Lin voorzichtig van haar paard en zette haar voor hem neer. “Ik vind het leuk om verliefd te zijn. Laten we dit morgen nog eens doen!”

“Maar als je me een koosnaampje geeft, krijg je een trap.”, waarschuwde Mah-Lin tussen de knuffels door. “En je weet hoe hard ik kan trappen!”

“Om misselijk van te worden!”, klaagde Sushi, maar ze wist dat ze gewoon jaloers was. Sonai... liefdesparen gemaakt door de Hogeren... en Blade was de eerste die zijn Sonai vond! Het was niet eerlijk! Blade wilde niet eens een vriendin hebben, laat staan een verloofde! Het was niet eerlijk!

De tijd verstreek en gelukkig besloten Mah-Lin en Blade zich wat in te houden, waardoor de vrede binnen de groep werd hersteld. Twee vrienden hebben die erg verliefd zijn, is één ding. Ze de hele dag zien kussen, is iets anders.

Naraku en Mayonaka vroegen zich af waarom ze vandaag zo klef waren. Dat deden ze anders nooit. Het was waarschijnlijk omdat Matsuru en Sushi zich nu pas realiseerden wat ze de afgelopen acht maanden gemist hadden.

“Kijk!”, wees Naraku. “Het is de rand van het bos! We zijn thuis! We zijn thuis!”

Gelukkig en verheugd dreven ze allemaal hun paarden de heuvel op. Spoedig zouden ze hun kasteel weer zien. Snel zou de vallei rondom Morgensneeuw in beeld komen; de prachtige, serene omgeving die ze thuis noemden.

De zon werd langzaam rood aan de hemel toen de paarden de heuvel bereikten. Er was een glimlach op hun gezicht en...

De glimlach verdween onmiddellijk. “Wat... wat...”, probeerde Mayonaka onder woorden te brengen. Zagen ze het goed?

Het geluid van metaal dat metaal raakte, vulde de vallei en het bloed kleurde de verse sneeuw rood. Wat Naraku en haar vrienden zagen, was geen serene vallei.

“Waarom... waarom vechten ze?!”, riep Naraku uit toen ze haar vrienden zag vechten tegen een groep vreemde mannen.

Episode 152: Welkom thuis

“Waarom... waarom vechten ze?”, riep Naraku uit. Hoewel het kasteel nog een paar honderd meter verwijderd was, herkende ze een veldslag als ze er één zag. Het grootste deel van haar leven draaide om vechten en dit... dit was een dodelijke strijd! Ze wachtten niet langer, gaven hun paarden de sporen en dreven ze de heuvel af. Shadowhunter, de zwarte wolf, had geen moeite de paarden bij te houden. “Oh, nee!”, zag Mayonaka ontzet. “Het is vier tegen... zeventien!”, probeerde ze te tellen, maar was onzeker omdat iedereen door elkaar rende.

“Hoe durven ze!”, riep Sushi luid en zag hoe een vuurstraal tussen de strijdende mannen heen raasde en ze amper miste. “Zet hem op, Kai!”

Een plotselinge woede overspoelde Naraku. Ze pakte haar zwaard en hief het de lucht in. Hoe durven ze? Hoe durven ze! Ze had anderhalf jaar gereisd en nu ze eindelijk thuiskwam, trof ze haar geliefde stam in een strijd verwickeld? En het was een oneerlijke strijd! Vier tegen zeventien... geen wonder dat Kai zijn magische Vuurkrachten moest gebruiken. Met alleen zwaarden zouden ze dit nooit winnen.

Huilend als een wolf lieten zowel Shadowhunter als Naraku een strijdkreet klinken. De mannen op het slagveld draaiden zich verbaasd om en zagen de reizigers zich in de strijd stortten. Naraku sprong van haar paard en draaide zich meteen naar de eerste man die ze zag. Naraku en haar metgezellen waren met zes krijgers, De Ijsjagers waren met vier. Het was nu tien tegen zeventien. Toen voegde Shadowhunter zich ook bij de strijd en beet krijgers in hun benen of armen.

Mayonaka wist dat ze een betere boogschutter was, maar ze besepte dat ze geen keus had. Haar vrienden hadden hulp nodig en ze zou die ook geven. Sushi gebruikte haar speer en slaagde erin een paar achteruit te drijven.

Zowel Mah-Lin als Blade vochten alsof ze één waren. Mah-Lin gaf de voorkeur aan haar dodelijke benen en handen boven een zwaard en Blade zorgde er met zijn grote zwaard voor dat zijn verloofde niet in de rug zou worden gestoken.

Verrast door deze plotselinge helpers, wist de vijand niet hoe hij moest reageren of vechten en in plaats van aan te vallen, moesten ze plotseling verdedigen.

“Caron!”, schreeuwde er één. “We moeten ons terugtrekken!”

De man die Caron heette, knikte. “Terugtrekken!”, beval hij, terwijl hij een man overeind trok, zich omdraaide en met zijn groep de bossen in trok.

Boos, maar opgelucht dat ze weg waren, keek Naraku hen na. Ze ademde diep uit en probeerde haar kalmte te herwinnen. Voor een wezen als Naraku was het verliezen van zelfbeheersing erg gevaarlijk.

“AO OH MIJN HEMEL JE BENT GEWOND ER IS BLOED BEN JE OKÉ OH MIJN HEMEL!” Sushi stortte een waterval van woorden over haar oudere

Elvenbroer. Ze dook bijna op hem toen ze zijn snijwonden en blauwe plekken zag.

“Hogeren, hoe durven ze?” Ze draaide zich boos om. “Ik zal...”

Haar broer legde een hand over haar mond. “Welkom thuis.”, stopte hij haar met een zucht.

“Kai, je hand!” Mayonaka rende naar de jongeman en keek naar zijn bloedende hand.

“Hier moeten we direct voor zorgen.” Ze draaide zich om. “Naraku!”

Naraku schrok op uit haar gedachten. “[Do!]” antwoordde ze bevestigend in de Sekense taal en stak haar zwaard weer in de schede. Ze pakte Kai's hand en raakte

hem aan. Er kwam een zachte gloed van haar hand, maar die vervaagde snel. “Dit gaat wel even duren, we kunnen maar beter naar binnen gaan.”

Iedereen draaide zich naar de poort. “Ik zie dat je cadeaus hebt meegebracht.”, grapte Ao, ondersteund door zijn zus en wijzend naar de paarden. “Maar eentje was wel genoeg, hoor.”

“Och, zwijg toch.” Sushi zuchtte. “Wie zei dat er één voor jou bij zit?”

Plots hief een jong meisje haar zwaard en richtte het op Mah-Lin. “Wie is zij?”, gromde ze.

Mah-Lin keek verbaasd op. “Dit moet Clover zijn.”, mompelde ze tegen Blade. “Ze is precies zoals je haar omschreef.”

“Wat bedoel je daarmee?!” snauwde Clover terug.

Een jongeman met blauwgroene ogen haalde hen uit elkaar. “Laten we dat binnen bespreken, oké?”, probeerde hij ze te kalmeren. “Ik neem aan dat ze een nieuw lid van onze stam is?”

“Ben ik dat?”, vroeg Mah-Lin aan Blade.

“Ja, dat ben je.”, glimlachte Blade en pakte haar hand. “Al moet ik nu wel verhuizen naar een grotere kamer.”

“Nee!”, verbood Matsuru. “Je bent nog niet getrouwd! Ik verbied het je!”

De jongeman met blauwgroene ogen keek verbaasd op. “Oké...”, begon hij. “ik neem aan dat Blade nu ook een vriendin heeft?”

“Zie je?”, zei Mayonaka. “Zo duidelijk is het dus.”, vertelde ze Sushi. “Zelfs Rain ziet het. En hij kent Mah-Lin pas net.”

“Ik krijg weer hoofdpijn...”, mompelde Naraku. “Laten we naar binnen gaan.”

Iedereen knikte en liep naar binnen. Ao pakte een dood konijn; het was waarschijnlijk tijdens de schermutseling op de grond gevallen. Terwijl hij naar binnen liep, zag Naraku de schade aan de grote zware deuren. “Hoe...?”, schrok ze al wijzend. “En waren ze niet donkerder van kleur?”

Kai knikte en hield zijn hand vast om het bloeden te stoppen. “Ja, dit is ons derde paar.”, zei hij terloops. “Maar het maken van al die deuren is best vermoeiend voor Ao, dus het is fijn dat weer je terug bent.”

“Derde... paar?” Sushi draaide zich om en zag Rain en Clover de deuren dichtdoen. De deuren gingen nog steeds ‘de verkeerde kant’ open. In plaats van naar binnen te openen, draaiden ze naar buiten open. De deuren waren van massief en zwaar hout... hoe kon dit hun derde paar zijn?

Sushi keek om zich heen. Er was niet veel veranderd sinds hun reis. Ja, het was een stuk schoner en de natte donkere plek midden in de sneeuw verraadde de ondergrondse warmwaterbron. Vanaf de zijkant begroetten Appel en de volwassen Snowdance hen en de andere paarden. Peer bekeek, goedkeurend knikkend, zijn kroost van hoef tot hoofd.

Vanaf de kantelen dook Grasshopper, nu een volwassen sneeuwwolf, op Mayonaka en begroette haar. “Je weet nog steeds wie ik ben.”, riep ze verbaasd uit. “En lieve hemel... kijk eens hoe wit je bent.”

“Zolang we haar binnen houden, blijft ze wit.” gromde Clover en liet zo Mayonaka weten dat Grasshopper graag vies werd.

Naraku knielde naast Kai en nam zijn gewonde hand in haar warme handen. Hoewel er bloed aan haar eigen handen verscheen, maakte ze zich geen zorgen. Dit bloed was niet haar bloed en met haar krachten sloot ze de wonden.

Kai keek naar zijn Hoofdvrouw; het jonge paarsharige meisje. Hij kende haar verleden nog niet, maar hij had haar altijd fascinerend gevonden. Hoe ze de snijwonden in zijn handen genas... Kai merkte dat het met gemak gebeurde, in tegenstelling tot anderhalf jaar geleden. Naraku was op reis gegaan om ervaring op te doen en het was duidelijk een geslaagde reis geweest.

“Het is genezen.” Naraku stond op. “Ao, laat me je eens bekijken.”

“Ben je niet moe?”, vroeg Ao verbaasd.

Naraku schudde haar hoofd. “Als je met Blade reist, is er nooit een saai moment... genoeg momenten om te oefenen.” Haar opmerking was gevuld met verwijt. Toen Blade dit hoorde, lachte hij beschamend, gevolgd door een klap van Mah-Lin.

“Stop dat!”, beval ze. “Ik haat het als je dat doet.”

Naraku raakte Ao's rug aan en genas ook zijn snijwonden en blauwe plekken. Vanuit haar ooghoek zag ze Clover. ‘Vreemd’, dacht Naraku, ‘waarom houdt ze nog steeds haar zwaard vast? Komt het door Mah-Lin?’

Wat Naraku niet nog wist, wisten de mannen van MorgenSneeuw wel. Clover... deze tiener... ze had geen jeugd. Ze verloor haar ouders tijdens een aanval op haar dorp; gedwongen hen te zien verbranden en daarna achtergelaten om te sterven. Het weeshuis waarin ze terecht kwam, was niet veel beter. Haar vrienden wisten de details nog niet, maar ze wisten wel dat het leidde tot wantrouwen naar mannen. De enige man die ze vertrouwde, was degene die in haar hart wist te kruipen... Ao.

Naraku viel nog iets op. Nadat ze Ao had genezen, dwong Matsu haar een pauze te nemen. Hoe sterk ze ook was en hoe vaak ze ook had geoefend, ze moest het gebruik van haar krachten toch beperken.

Naraku keek om zich heen. Al haar vrienden waren hier. Matsu, Blade, Sushi, Mayonaka, Shadowhunter, Mah-Lin, Kai, Rain, Ao, Clover, Grasshopper en de paarden... maar waar was Hane? Waar was de man die de lucht beheerste?

Toen herinnerde Naraku zich iets: Hane was een pacifist. Hij hield niet van vechten. Ja, hij had zich bij hen gevoegd in de oorlog tegen Heer Zashjan, maar als hij het kon vermijden, zou hij het doen. Toch zou hij zijn vrienden nooit in de steek laten. Dus, waar was hij? Misschien was hij wat wortels of paddenstoelen aan het verzamelen. Hij was tenslotte vegetariër en in de winter is eten schaars.

“Rain?” Mayonaka vulde de ruimte met haar stem. “Wat is er gebeurd? Waarom werden jullie aangevallen?”

Nieuwsgierig draaide Naraku zich om; dit wilde ze ook wel weten. “Wie waren die mannen?”, voegde ze eraan toe.

Rain keek naar de grond. “Wij... we hebben geen idee.”, gaf hij toe. “We weten dat ze zichzelf de Yami noemen. Ze zijn ongeveer acht of negen maanden geleden aangekomen.”

“En?”, vroeg Matsu door. “Waarom vallen ze ons aan?” Voor hem voelde het passender om ‘ons’ te zeggen in plaats van ‘jullie’.

Kai ging naast Rain zitten. “We hebben het niet echt gevraagd of geluisterd. We waren... nogal bezig.”, mompelde Kai.

De manier waarop Kai het antwoord verreed, vulde de reizigers met een ongemakkelijk gevoel. Kai... Kaiyou, de altijd hyperactieve-met-suiker-in-zijn-aderen-verhalenverteller... hij was zo... stil en kalm!

“Dus dit kan allemaal een misverstand zijn?”, vroeg Blade zich af.

“Wat valt er verkeerd te begrijpen?!” Ao sprong op. “Ze komen hier en eisen ons kasteel op! Als we zouden vertrekken, zouden ze ons vreedzaam laten gaan. Nou, dat geloof ik dus niet!”

“Ao, rustig!”, probeerde Sushi.

“Jij was hier de afgelopen acht maanden niet.”, beschuldigde Clover haar. “Zou jij je huis verlaten als een aantal vreemden dat opeens eisten?”

“Natuurlijk niet.”, zei Sushi. “Maar dit kasteel is zo groot... en hun groep is best klein... Waarom delen we het kasteel niet?”

“Delen?”, siste Rain. “Met hen?! Nooit! Ze proberen ons uit te hongeren; de lafaards!”

“Is er geen eten?” Mah-Lin was meer in de war dan van streek. Ze kende deze mensen niet en kon niet volgen wat er aan de hand was.

“Niet echt veel.”, antwoordde Kai. “Ao is vandaag gaan jagen. Het konijn is alles wat hij kon vangen voordat hij werd aangevallen.”

Naraku stond op. “Maar waarom?”, vroeg ze. “Wij zijn De Ijsjagers! We hebben gewonnen van een reusachtig leger! Dit is maar een klein groepje.”

“Klein, maar dodelijk!”, waarschuwde Ao haar. “Ze zijn niet zoals dat leger. Ze zijn erger! Ze zijn sterk, gebruiken vallen en listen... Stammen zoals zij kunnen gevaarlijker zijn dan een leger, Naraku.”

“Ze zijn net als wij, maar dan de andere kant...”, fluisterde Kai.

>Oké, dit maakt me bang,<, zei Sushi telepathisch tegen Mayonaka. >Kai is zo... stil en negatief! Wat is er met hem?<

Mayonaka knielde naast Kai. “Kai, wat is er aan de hand? Wat is er gebeurd? Vroeger was je zo... vrolijk.”

“Nou, niet meer!”, snauwde Kai.

“Nou, mooie welkom thuis...”, sneerde Blade sarcastisch.

“Pardon?!” Kai sprong op. “Nou, neem me niet kwalijk dat we geen feestje hebben geregeld! We waren een beetje bezig!”

“Rustig aan!” Mayonaka probeerde hem te kalmeren. “Blade bedoelde het niet zo.”

“Steek je neus dan niet in dingen waar je niets vanaf weet!”, schreeuwde Clover tegen Mayonaka. “Jij speelde even een paar maanden de Parmante Prinses, terwijl wij moesten vechten voor ons leven!”

“Parmante Prinses?!” beledigd keek Mayonaka op. “Hoe durf je dat te zeggen! Koningin zijn is geen lolletje, hoor. Ik verloor vrienden, werd verraden, werd bijna vermoord; waag het niet om het te vergelijken met wat ik heb meegemaakt!”

“Het kan niet erger zijn dan hier!”, beet Clover toe. “Heb je ooit geprobeerd een heel kasteel te verdedigen met maar vier mensen?”

“Ik heb een goede vriend verloren!”, wierp Mayonaka terug. “Ancule heeft zijn leven voor mij gegeven!”

“Ook wij hebben een vriend verloren!”, zei Clover met luide stem.

“Hou op!” Mah-Lin sprong tussenbeide. “Kijk, ik weet dat ik nieuw ben en zo, maar dit helpt niet. We zijn moe van het reizen en geschrokken om jullie in oorlog te zien, terwijl jullie moe zijn van de strijd.” Haar wijsheid bekoelde de mensen. “Onze beide paden waren gevuld met bloed, en blijkbaar zal het gevuld blijven met bloed, zolang die Yami-gasten blijven. Het is duidelijk dat jullie niet weg willen en dat zij niet willen opgeven.”

“Ik denk dat we inderdaad moe zijn.” Matsu keek naar de vloer. “Misschien een goede nachtrust; ze zeggen dat het wonderen kan doen.”

Mah-Lin keek Mayonaka en Clover strak aan. Mayonaka knikte. “Het spijt me.”, zei ze tegen Clover. “Ik denk dat ik moe ben en naar een echt bed verlang. Ik kan niet begrijpen wat je hebt meegemaakt; ik was maanden onderweg.”

“...Kan ik ook niet.”, mompelde Clover. Mayonaka keek verbaasd op; was dit een verontschuldiging? Het moest wel! Clover verontschuldigde zich... ze dacht dat het nooit zou gebeuren.

“We hebben het schoonmaken een beetje laten liggen.”, gaf Ao toe. “Dus jullie kamers zijn misschien een beetje stoffig.”

“Geen probleem.”, glimlachte Blade. “Mah-Lin, wil je...?”

“Een kamer ver weg van de mijne nemen?”, maakte Matsu de zin af.

“Je bent gewoon jaloers.”, plaagde Blade.

“Ja, en?”, gaf Matsu toe. “Je wilde niet eens een vriendin! Laat staan een toekomstige vrouw!”

Mah-Lin legde haar vingers tegen haar hoofd alsof ze hoofdpijn had. “Laten we maar net doen alsof ik dat niet gehoord heb...” Ze kalmeerde zichzelf en voorkwam een nieuwe ruzie. “Ik neem gewoon een andere kamer en we praten er morgen wel over.” Rain knikte. “Jullie hebben de Yami goed te pakken gehad.”, complimenteerde hij zijn vrienden. “Ze vallen meestal niet twee dagen achter elkaar aan, en met nieuwe spelers in het veld verwacht ik dat we morgen redelijk veilig zullen zijn. Oh, en Blade, ik denk dat er een prima kamer voor je vriendin, ongeveer drie kamers van die van jou, is.”

“Wat, zo ver?”, mopperde Blade.

Mah-Lin duwde hem weg. “Ik ben dan tenminste veilig voor je constante kwijlen. Ik heb me trouwens nog niet voorgesteld. Mijn naam is Mah-Lin.”

De anderen stelden zichzelf voor en Rain wilde Mah-Lin begeleiden naar haar kamer. Plotseling vulde een stem de kamer, die een kleine en simpele vraag stelde. “Rain?”, begon Naraku. “Waar is Hane?”

Episode 153: De prijs van oorlog

“Waar is Hane?”

Stilte vulde de kamer. De ene kant van de kamer was nieuwsgierig. De andere kant...

“Is er iets?”, vroeg Matsuru aan Rain.

Rain draaide zich om. “Je kunt maar beter iets warmes aantrekken; het is daar best koud.”

De anderen volgden Rain. “Koud? Waar?”, vroeg Naraku.

Sushi zette haar muts weer op haar hoofd. “Dat zal niet genoeg zijn.”, zei Ao en gaf haar een deken.

“En jij dan?”, vroeg Sushi.

Ao zweeg even. “We zijn daar zo vaak we konden geweest. We zijn er nu aan gewend... denk ik.”

“Ao,” begon Sushi. “is alles oké?”, vroeg ze bezorgd, maar kreeg geen antwoord.

Kai liep vooraan, met een toorts om het pad te verlichten. De kleine stam volgde hem naar beneden. De trappen waren koud en oud, maar op bepaalde plekken kon je zien dat iemand ze had geprobeerd te repareren. Aan de muur had iemand een touw vastgemaakt; zorgvuldig gevlochten en versierd, elke keer dat het aan de muur vast zat. Vlekken en stof toonden dat het al een tijdje hing.

Kai opende een deur en de anderen volgden verrast. “Wauw...”, mompelde Blade. “dus dit zit er achter die deur...”

“Het is de voorraadkamer.”, mompelde Kai.

Mah-Lin gluurde om de hoek. “Niet echt veel voorraad meer...”, merkte ze op.

Rain knikte. “Omdat we niet veel konden jagen, moesten we de voorraden aanspreken.”

Kai legde zijn handen op een andere deurklink. Trillend probeerde hij ertegen te duwen, maar hij stopte. Clover kwam dichterbij. “Het is goed.”, zei ze met een stem vermengd met tederheid en haar normale pittige karakter.

“Ik... ik kan het gewoon niet...”, fluisterde Kai.

Clover nam de deurklink van hem over en duwde de deur open. “Dat weten we.”, fluisterde ze en pakte de toorts. “Wil je hier blijven?”

“Nee.”, zei Kai resoluut. “Ik wil hem zien.”

Nu nam Clover de leiding, terwijl ze naar beneden liepen. “Ik wist het niet...”, begon Mayonaka, kijkend naar de ruwe muren en onafgemaakte trappen. “Is dit al klaar?”

“Nee.” Ao gaf toe. “Maar dat hoeft ook niet.”

Clover liet de fakkel zakken en stak een lont aan. Meteen danste een vuursnoer door de kamer en bracht licht in de duisternis. De in olie gedrenkte lont vormde een rechthoek op de vloer en bracht een zacht licht in de kamer.

Mayonaka hapte naar adem. Een onverwachte emotie drong door haar borst en recht in haar hart. Een plotselinge drang om te ademen terwijl lucht van haar werd ontnomen, nam het over. Rain wist haar op te vangen, voordat ze van de schok zou flauwvallen.

“Ik... ik denk niet dat hij wist wat hem overkwam...”, fluisterde Ao terwijl hij zijn huilende zus in zijn armen nam.

Naraku knielde op de grond. Voorzichtig, de vlammen ontwijkend, boog ze zich voorover en raakte ze de steen aan. Haar vingers volgden de groeven in de steen. Met

trillende vingers las ze zijn naam, gevolgd door zijn geboortedatum en de datum... acht maanden geleden... de dag dat ze het woestijnkasteel verlieten.

“Maar... maar...”, begon Naraku. “Hij... hij zei dat hij me over de wind zou vertellen... als ik weer thuis zou komen...” Tranen vulden haar ogen. Haar hand gloeide zacht en in geest daalde ze af in de koude grond. Ze kon het voelen. Voelen hoe zijn lichaam nooit zou vergaan en voor eeuwig bewaard zou blijven in deze vrieskou. Zijn jonge gezicht... het zou voor altijd jong blijven.

Naraku begroef haar gezicht achter haar armen en handen, terwijl ze haar tranen over de grafsteen liet stromen. Met korte, snelle schokken huilde ze en liet haar emoties gaan. Matsuru knielde naast haar en legde een warme hand op haar rug. Hij probeerde haar te troosten, maar hij had moeite met zijn eigen pijn. Hane...

“Ik maakte maar een grapje...”, fluisterde Blade. “Ik maakte maar een grapje...”

Mah-Lin pakte zijn hand, toen ze zijn gezicht zag. “Ik meende het niet...”

“Wat?”, vroeg Mah-Lin.

“Ik meende het niet...”, ging Blade verder. “Ik... ik... toen ik wegging, zei ik dat vegetariërs jong sterven... Het was maar een grapje.”

“Geef jezelf niet de schuld”, zei Kai tegen hem. “Het was niet jouw pijn.”

“Het was al voorbij voordat we hem konden bereiken.”, zei Clover zacht. “Zelfs Naraku zou hem niet hebben kunnen redden.”

“Een zuivere snee.”, voegde Ao toe.

“Weet Kyla het?”, vroeg een droevige stem.

“Wat?”, vroeg Ao aan Naraku, die opkeek en probeerde haar tranen te drogen.

“Weet Kyla het al?”, herhaalde Naraku zichzelf.

“We konden niet weg.”, gaf Kai toe.

“Maar...”, probeerde Mayonaka uit te brengen. “Kyla houdt van hem. Ze moet het weten!”

“Het is te gevaarlijk om het kasteel te verlaten en het bos te doorsteken.” Kai schudde zijn hoofd. “De Yami zijn sluw, wij...”

“Vervloek die Yami!”, schreeuwde Naraku plotseling. “Ik zal...”

“Whoa!” Matsuru sprong voor haar. “Je zult niets!”

“Maar...”, riep Naraku. “ze hebben Hane vermoord! Hij is dood!” Ze schudde haar hoofd van ongelof. “Is dit mijn straf? Mijn eerste test?”, huilde ze. “Hoe durven de Hogeren dit toe te staan!”

Matsuru omhelsde haar. “Het komt wel goed.”, suste hij haar. “Je mag huilen. Ik weet niet waarom dit is gebeurd, maar je kunt je niet laten beheersen door woede of verdriet. Geef ze niet wat ze willen.”

“Maar Hane is dood...”, snikte Naraku. “Hij is dood...”

Terwijl tranen naar beneden stroomden, wisten de anderen niet wat ze moesten doen of zeggen. Kai, Rain, Ao en Clover hadden dit verdriet al acht maanden geleden meegemaakt en de pijn die hun vrienden nu doormaakten, zat nog vers in hun eigen geheugen.

Mah-Lin wist niet hoe ze moest reageren. Op Seken maakte de dood deel uit van het leven, en dat wist ze. Ze voelde verdriet omdat haar vrienden en geliefde verdriet voelden, niet vanwege de man die onder de zware steen lag. Ze kende hem niet, alleen maar van de verhalen die ze had gehoord.

Sommige mensen worden duizend jaar oud. Sommigen worden nooit volwassen. Hoe vreselijk het ook klonk... dat was Seken in een notendop.

Clover warmde zich in de troonzaal op en roerde in een grote ketel soep boven het vuur. Mayonaka zag een groot wit tapijt op de vloer. Het was lekker zacht. “Het is een sneeuwkat.”, informeerde Ao haar. “Vraag er maar niet naar.”

Mayonaka knikte en nam aan dat het iets met Hane te maken had. De troonzaal was prachtig opgeknapt. De grote kamer was versierd met dunne stoffen en zelfgemaakte tapijten op de vloer. De koude ramen waren bedekt met lange gordijnen; waar hadden ze die gevonden? Misschien van ergens anders in het kasteel, of misschien waren ze zelfgemaakt. Aan de muur hingen stompe maar prachtig gepolijste zwaarden op schilden, en ze waren versierd met verf en edelstenen. Sommige waren gerestaureerd, andere waren nog zoals ze waren gevonden.

Het toonde iets van het verleden; de dagen voordat de mensen dit kasteel verlieten. Toch was de troonzaal nu meer een huiskamer dan een echte troonzaal. De ingestorte tronen waren verwijderd en vervangen door banken.

Mayonaka keek op toen Rain haar een kom soep aanreikte. Dankbaar nam ze het aan en probeerde de hitte weg te blazen. Na een slokje merkte ze dat het meer heet water was met wat slierten groenten dan een echte soep.

“Morgen gaan we jagen.”, besloot Naraku. “Shadowhunter en Grasshopper gaan mee. Zij kunnen de Yami voorblijven en jullie eten brengen als de jagers zich moeten verstoppen.”

“Hoe zit het met de paarden?”, vroeg Ao. “We hebben ook niet veel hooi meer. En met die nieuwe paarden...”

“We vinden wel een weg.”, besloot Naraku. “Ik laat ons of hen niet verhongeren.”

Matsuru knikte. “Je hebt gelijk. Als die Yami inderdaad zo sluw zijn als jullie zeggen, willen ze ons waarschijnlijk eerst observeren, voordat ze iets doen.”

Blade knikte instemmend. “Dat betekent dat ze nog niets van je krachten weten, Naraku. Laten we dat zo houden.”

Naraku zette haar kom neer. “Blade, Mah-Lin, Sushi, jullie gaan met mij mee.” Een knik was meer dan genoeg. “Laten we zoveel mogelijk meenemen. We weten niet wanneer de volgende keer zal zijn.”

“Ik raad kleine prooien aan.”, stelde Rain voor. “In geval van nood kun je beter met een lichte prooi te rennen.”

“Goed idee.” Naraku dacht na. “Niet alleen dat, we moeten ook niet laten zien waartoe we in staat zijn. We zijn erin geslaagd ze één keer te verrassen, maar ik weet niet of dit een tweede keer lukt.”

De volgende ochtend bedekte een koude mist de vallei. Naraku had haar oude winterkleden aangetrokken: wit en het bedekte haar van top tot teen. “Het lijkt erop dat ik weer ben gegroeid.”, mompelde Naraku toen ze merkte hoe strak sommige delen zaten. Blade, Matsuru en Sushi hadden haar voorbeeld gevolgd, terwijl Mah-Lin Mayonaka’s oude winterkleden aantrok. Ze had een andere maat, maar het moest maar.

“Telepatie?” Sushi vroeg of ze mentale communicatie wilden gebruiken of niet.

“Alsjeblieft niet, ik ben daar nog zo brak in.”, zuchtte Mah-Lin depressief.

“We hebben geen magische krachten opgemerkt bij de Yami.”, gaf Kai als antwoord.

“We gebruiken het de hele tijd.”

“Dan zullen wij het ook gebruiken.”, besloot Naraku en ze zette haar muts op om haar paarse haren te verbergen.

De jacht was kort maar uitdagend. Het laten gaan van prooien was moeilijker dan ze te vangen. Toch hadden ze geen keus. Wat als de Yami hen observeerden? Als ze zagen hoe makkelijk het voor Naraku was om een prooi te schieten of te vangen, zouden ze zich misschien realiseren waartoe ze in staat was.

De jacht leidde hen naar een meertje met een waterval. “Jammer dat we geen tijd hebben om te vissen.”, zuchtte Sushi.

Naraku zag dat sommige delen van het meertje bevroren waren, terwijl andere delen nog open waren. Het water bewoog langzaam, terwijl de waterval naar beneden raasde. Vissen zwommen dicht bij het oppervlak, alsof ze de jagers hoorden. Alsof ze wisten dat ze voorlopig veilig zouden zijn.

“De zijkant heeft hoog gras; dat moeten we meenemen voor de paarden.”, besloot Naraku en wendde zich tot Shadowhunter. “Shadowhunter, neem deze konijnen en vogels mee en ren terug naar MorgenSneeuw.” Ze bond de prooien op haar rug. “We hebben dan in ieder geval iets voor het avondeten.” Grasshopper draaide zich ook om, maar Naraku hield haar tegen. “Wacht, Grasshopper, jij neemt wat van dit gras mee.”

Terwijl Shadowhunter Naraku een likje op de wang gaf als een gelukwens, sneden de anderen snel wat gras van de zijkant. “Dit zal nooit genoeg zijn.”, klaagde Mah-Lin. “We kunnen nooit genoeg verzamelen voor dagen.”

“Het zal wel moeten!”, beet Naraku haar toe en maakte een paar bundels gras. “Ga, Grasshopper!” De sneeuwwolf gehoorzaamde en volgde de sporen van de zwarte wolf. “Het zal wel moeten...”

De terugreis was veilig en rustig. Het was onduidelijk of iemand ze volgde of niet. Op bepaalde momenten had Naraku het gevoel dat iemand hen bespiedde, maar ze slaagde er nooit in dat gevoel duidelijk genoeg te krijgen. Verloor ze haar talent? Nee, dat was het niet. De Yami waren slim, dat was zeker. Haar vrienden hadden gelijk. De Yami waren gevaarlijker dan het leger van heer Zashjan. Het waren bekwame jagers en krijgers, net zoals De Ijsjagers. De Ijsjagers hadden eerder een groot leger verslagen, maar nu was het alsof ze tegen zichzelf vochten.

Toch hadden De Ijsjagers een voordeel. Het was duidelijk dat de Yami wisten van Kai's Vuurkrachten, Rain's Waterkrachten of Ao's Aardekrachten. Maar ze wisten niets van Naraku's Hogere-krachten of Sushi's hekserij. Ze zouden waarschijnlijk aannemen dat Sushi Aardekrachten zou hebben, net zoals haar broer, omdat ze een Elf was, maar ze zou hen verrassen.

“Sushi, ik wil dat je zoveel mogelijk drankjes maakt.”, beval Naraku. “Explosieve drankjes, illusie-drinkjes; alles wat je kunt maken zonder onze voedselvoorraden te gebruiken.”

“Begrepen.”, stemde Sushi in. “Mayonaka, wil je me helpen met het spreukenboek?” Mayonaka knikte.

“Mah-Lin, jij kunt ook lezen.” Naraku ging met haar ogen naar de oosters-uitziende vrouw. “Ik wil dat je in de bibliotheek zoekt naar alles wat we kunnen gebruiken. Schema's voor wapens, kaarten van dit kasteel, spreukenboeken; wat je maar kunt vinden.” Mah-Lin knikte.

“Ik zal haar helpen.”, bood Kai aan. “Ik ben de beste lezer van ons vieren.”
Naraku stemde toe. “Blade, Matsu, Rain; ik heb jullie hulp nodig om een uitweg zonder bloedvergieten te vinden. Misschien moeten we met ze praten.”
“En wij dan?” Clover wees naar zichzelf en Ao.
Naraku keek omlaag. “Ik heb jullie nodig”, begon ze. “om een plan te bedenken om dit kasteel te verdedigen. Als de onderhandelingen mislukken, hebben we een strategie nodig om deze oorlog te winnen. Want wij gaan niet weg.”
“Je kunt op ons rekenen.”, knikte Ao.
“Morgen zullen we weer jagen”, beëindigde Naraku haar betoog. “We gaan terug naar de waterval en halen meer gras voor de paarden.”
“En wat als we worden aangevallen?”, vroeg Blade zich af.
“Dan vechten we!”

Het avondeten was weer een soep. Omdat hun vrienden terug waren, had Rain een klein brood gemaakt van de weinige granen die ze nog hadden. Iedereen kreeg een klein stukje en het brood was snel verdeeld.
“Zelfs als we ver weg van elkaar zijn, zullen we altijd samen zijn.”, vertelde Rain. “We zijn allemaal stukjes van één groot geheel: De Ijsjagers.”
“En Ijsjagers geven nooit op.”, voegde Matsu eraan toe. “We zijn zo ver gekomen, we laten niemand ons huis afpakken!”
“Morgen Sneeuw is van ons!”, schreeuwde Clover, gevolgd door de anderen.
Ineens brak een glazen raam in scherven, toen een pijl de troonzaal binnenvloog. De pijl miste Sushi op een haar na! Bang sprong Sushi overeind, net als Ao, die meteen wilde weten of ze in orde was.
“Waar kwam dat vandaan?” Blade keek rond.
“Van buiten!” Matsu sprong op en de rest volgde hem direct.
Ze renden allemaal naar de binnenplaats, waar Mayonaka net een pijl wist te ontwijken. Ze haastten zich naar de kantelen en sloegen een paar trappen over om nog sneller de top te bereiken. Naraku keek over de kantelen en zag een groep mannen met pijl en boog.
“Eindelijk!” Een jongeman glimlachte. “Dat duurde best lang. Ik hoop dat je lekker hebt gegeten? Was er genoeg voor iedereen? Ik hoop het, want het moet best moeilijk zijn om de helft van je prooi met opzet te missen...”

Episode 154: Alsof je in een spiegel kijkt

“Nou?” De stem was vervuld van treiterig ongeduld.

Naraku keek naar de jongeman. Ze kon zijn leeftijd niet schatten. Hij leek even oud als Blade en Matsuru, maar op Seken kan uiterlijk bedrieglijk zijn. Je lichaam groeit en verandert tot je vijftig jaar bent, stopt dan, maar rond de duizend jaar begint het opnieuw. Bij sommige mensen begint het eerder, of krijgen ze een tweede pauze tijdens het ouder worden. Toch bereikt men zelden die mijlpaal.

“Of kan ik je maag horen rommelen?”

“Wie ben je?”, vroeg Naraku resoluut. Een plotselinge haat vulde haar hart, maar ze wist dat ze niet mocht toegeven. Als ze dat zou doen, zou Zwarte Magie het overnemen. Hoewel Naraku bijna nergens bang voor was, zelfs niet voor de dood, was ze daar wel bang voor. In haar dromen had ze gezien dat ze haar dierbaren zou doden, als Zwarte Magie de kans kreeg.

“Ah, een reactie.” De man maakte een buiging. “Wat aardig van de dame om ons te eren met haar stem.”

Naraku balde haar vuisten en keek dwars door zijn beleefde façade heen. Het was duidelijk dat hij het bloed onder haar nagels vandaan wilde halen. “Wat wil je?”

De man deed alsof er niets aan de hand was. “Eens kijken... wat hebben we vandaag geleerd? Jullie zijn een kleine stam, en blijkbaar was de helft weg. Jullie hebben twee wolven, geen honden maar wolven, en je kunt met ze praten. Dit betekent dat je gek bent of dat ze een geweten hebben, iets wat alleen een Magiegebruiker kan veroorzaken. Ervan uitgaande dat je nog geen magie hebt laten zien, vermoeden we dat één van de achterblijvers dat heeft veroorzaakt.”

>Mooi, ze weten nog niets van je magie.<, zei Matsuru telepathisch tegen Naraku.

>Houd het zo. Wat er ook gebeurt, houd het geheim.<

>Hij probeert je alleen maar op de kast te jagen.<, voegde Blade toe.

>Dat weet ik!<, snauwde Naraku. Iedereen kon voelen hoezeer ze zich inhield, wat ze wilde zeggen, wat ze wilde gillen. Deze mannen... deze mannen waren verantwoordelijk voor Hane's dood! Zij waren degenen die zijn hart doorboorden met een pijl, terwijl hij niets verkeerd deed!

“Gezien je nepjacht van vandaag,” vervolgde de man. “zijn mannen en vrouwen gelijk in jouw stam. En gezien hoe klein je stam is, was dat te verwachten.”

“En ik zie dat jouw stam helemaal geen vrouwen heeft,” zei Naraku koeltjes.

>Goeie!< Sushi juichte.

De man knikte. “Helaas moet ik dat toegeven. Maar laten we niet afdwalen. Het lijkt erop dat jij, jonge paarsharige, de leider bent van deze stam.” Naraku beet voorzichtig op haar lip. “Wat je aan ervaring mist, compenseer je met moed en vastberadenheid.” “Stop met je vleierij en, bij de Hogeren, noem je naam of ik zal...” Naraku sloeg met haar vuist op de kantelen. Snel legde Mayonaka een hand op haar schouder en probeerde haar telepathisch te kalmeren.

De man grinnikte. “Oh jee, en nog opvliegend ook. Maar zoals je wilt. Mijn naam is Caron, leider van de Yami.” Hij maakte een simpele buiging. “En met wie heb ik het genoeg?”

“Ik ben Naraku van De Ijsjagers,” zei Naraku trots.

Caron dacht even na. “Naraku... betekent dat niet ‘Eeuwigheid’? Interessante naam voor zo'n pittige jager.”

“Hé, bemoei je met je eigen zaken!”, verdedigde Blade Naraku. “Zeg wat je wilt.” Caron glimlachte. “Nou, is dat niet duidelijk? Wij willen MorgenSneeuw.”

“Hoe ken je de naam van het kasteel?”, vroeg Matsuru verbaasd. “En waarom?”

“Omdat MorgenSneeuw aan de Yami toebehoort.”, legde Caron uit. “Het is ons erfgoed. Maar, ook al hebben jullie ons met zoveel vijandigheid onthaald, ik zal jullie nogmaals beloven: wanneer jullie in vrede gaan, doen wij jullie niets.”

“Jouw erfgoed?!” snauwde Naraku. “En was het ook jouw erfgoed om Hane gewoon af te slachten?”

Caron keek op. “Dat was... een spijtig ongeluk.”

“Ongeluk?!”, schreeuwde Naraku. “Heb je er ooit aan gedacht om op een deur te *klappen* in plaats van pijlen rond te schieten?!”

“Een onhandige keuze, daar ben ik het mee eens, maar toch...”

“Verdwij!” schreeuwde Naraku. “Verdwij nu, of met de Hogeren als mijn getuige, ik zal...”

“Naraku!”, hield Matsuru haar tegen.

Naraku balde haar vuisten. Ze ademde in en uit. Iedereen kon zien dat Naraku nu aan de grens van haar geduld zat. Nog één uitglijder van Caron en...

“Caron.”, fluisterde een jongeman.

“Wat?”, vroeg Caron.

“Ik... ik denk dat we moeten gaan.”, zei de jongeman.

“Wat?!”

“Sorry, maar ik denk...”, fluisterde de jongeman toen hij Naraku zag. “Ik denk...”

“Ik ga niet...”, begon Caron, maar Naraku onderbrak hem.

“Jij hebt Hane vermoord...”, zei ze met een diepe, koude stem. Het was alsof er een kilte door de hele vallei ging. “en dat zal ik je nooit vergeven.” Toen ze opkeek, kon Caron zelfs vanaf die afstand de haat in haar ogen lezen. “Jij zult MorgenSneeuw nooit betreden. Verdwij, voordat ik van gedachten verander!”

“Caron...”, drong de jongeman nogmaals aan.

Caron duwde hem terug. “Ik ben geen idioot.”, siste hij naar hem. “Ik merk dat we niet langer welkom zijn. Kom, mijn vrienden. We zullen onze Hoofdvrouw weer laten afkoelen, voordat ze zichzelf bezeert.”

De Yami draaiden zich gewoon om en liepen weg. Het leek alsof ze niet op hun rug letten, maar subtiele bewegingen vertelden het tegendeel. Toen ze in het bos verdwenen, ging er een zucht van verlichting door het kasteel.

Caron had gelijk. Als hij verder had aangedrongen, dan zou Naraku waarschijnlijk haar geduld hebben verloren. Het was onzeker wat er dan zou gebeuren. Ze had kunnen huilen, wat een teken van zwakte was. Ze had zich in de strijd kunnen storten, zonder aan de gevolgen te denken. En in het ergste geval... Zwarte Magie.

Mayonaka was geschrokken en de eerste tranen vulden haar ogen. “Geen tranen!”, beval Naraku. “Ze zitten nog aan de bosrand. Ze observeren ons.”

“Hoe weet je dat?”, vroeg Ao.

“Omdat ik hun observeer.”, siste Naraku.

“Kan je ze zien?!”, vroeg Kai verbijsterd.

Naraku schudde lichtjes haar hoofd. “Nee... maar ik kan ze voelen. Zoals zij ons kunnen voelen.”

Behalve Rain en Kai verliet iedereen snel de kantelen. Zij zouden de nachtploeg vormen en de eerste wacht nemen. Onderaan de trap liet Mayonaka eindelijk haar tranen stromen.

“Volgens mij willen ze niet praten.”, mompelde Mah-Lin. “Ze hebben het stomme idee dat dit gebouw van hen is en ze zullen er alles aan doen om het te krijgen.”

“Ze krijgen het niet!”, schreeuwde Naraku vastberaden. Matsuru wilde haar kalmeren, maar Naraku sloeg zijn handen weg. “Niet nul!”, waarschuwde ze hem. “Hoe goed bedoeld ook, ik wil geen preken of advies. Ik wil niemand bij me in de buurt!” Snel draaide ze zich om. Naraku duwde met geweld een deur open en sloot deze met een luide klap.

“...Ben ik de enige die dat supereng vond?”, fluisterde Ao.

Clover keek op. “Je was bang?!” , berispte ze hem.

“Ik kreeg de kriebels van haar”, gaf Sushi toe. “Naraku... ik heb nog nooit zoveel haat in haar gevoeld.” Terwijl Ao, Rain, Kai en Clover nog niet wisten wat ze bedoelde, wisten de anderen dat wel.

“Ze mag de controle niet verliezen.”, vreesde Blade. “Als dat gebeurt, krijgen we een hel op Seken of krijgen ‘zij’ wat ze willen.”

“Zij?” , vroeg Clover.

“Naraku zal het je zelf vertellen.”, stopte Matsuru de vragen. “Dat is niet aan ons.”

Met grote passen sloeg Naraku een paar treden over terwijl zij zich naar beneden haastte. Twee paar deuren werden opengeslagen totdat Naraku weer het mausoleum binnenstapte. Ze creëerde een kleine vuurbal en stak de in olie gedrenkte lont opnieuw aan. Het was een ingenieuze creatie, als ze er oog voor zou hebben gehad. De lont droeg eigenlijk de vlam en zonder de olie zou de vlam snel doven, zonder de lont daarbij te verbranden. Het was gemaakt van een soort stof dat niet door het vuur kon worden verteerd en diende als een drager voor de olie.

“Hoe durven ze?”, schreeuwde Naraku naar de grafsteen. “Zij komen hier binnenstromen en eisen dan dat wij gaan! Hoe durven ze?”

Stilte was alles wat Naraku kreeg. De doden kunnen immers niet spreken. Wat wilde ze dat ze met hem kon praten. Tranen stroomden over haar gezicht. Niet alleen tranen van verdriet, maar ook tranen van wanhoop, woede, haat... het stroomde allemaal uit haar ogen.

“Hoe kan ik weggaan?”, vervolgde Naraku. “na wat zij hebben gedaan? Ik geef ons thuis niet aan een stel klootzakken, die niet eens de moeite nemen om eerst te praten! Die Caron... als ik hem te pakken krijg, dan...”

Naraku kalmeerde een beetje, alsof iemand haar troostte. Ook al wilde ze dat met heel haar hart, ze was echt alleen. Het was het besef. Het besef, dat als ze zich ooit door haat zou laten beheersen, de Hogere Yunakara zou krijgen wat ze wilde: een reden om Naraku te doden.

Dit betekende... dat Naraku nooit Hane kon wreken. Wraak drijft op haat en woede, de meest dodelijke emoties voor Naraku. Niet alleen voor haar, maar vooral voor de wereld om haar heen.

Ze moest onthouden dat ze zou vechten om haar huis te beschermen, om haar vrienden te beschermen. “Kun je het mij vergeven?”, fluisterde Naraku. “Ik kan je niet wreken... niet als ik de anderen wil beschermen...”

En toch, diep van binnen, voelde het alsof Hane dat zo zou hebben gewild.

De nacht ging langzaam voorbij en het duurde lang voordat Naraku het graf van Hane verliet. Het was de eerste keer dat ze een dierbare had verloren. Ja, ze had haar deel van de dood wel al gezien. Ze was getuige van de dood van Ancule, de bediende van Mayonaka. Maar om de één of andere reden... voelde dat anders. Hane had op haar moeten wachten. Dat was hoe het had moeten gaan. Het was niet de bedoeling dat ze in een nieuwe oorlog terecht zou komen. Dit was niet zoals het moest gaan!

“Je vroeg naar me?” Een jongeman stapte een geïmproviseerd houten hutje binnen. Het was niet zo stevig, maar de mensen hadden ook nooit verwacht dat ze lang zouden blijven. De jongeman liep naar binnen en toen Caron zich omdraaide, zag hij de jongeman die hem eerder op de dag had aangespoord terug te trekken.

“Ah, Keiran, dat klopt.”, glimlachte hij. “Ga zitten.”

Keiran ging op een tafel zitten en keek naar Caron. “Ik denk dat je bloed zich eindelijk begint te tonen.” Keiran wist niet wat hij bedoelde en keek verward. “Je hebt vandaag de juiste beslissing gemaakt.”

“Oh!” Keiran sprong op. “Sorry, ik wilde je niet ondermijnen. Ik wilde niet ongehoorzaam zijn, maar ik...”

“Keiran, Keiran, Keiran...”, zuchtte Caron. “Je hoort tegen me in te gaan. Dat zit in je bloed! Wat ik mij afvraag is... hoe wist je het?”

Keiran was verbaasd. “Hoe wist ik wat?”

“Dat we moesten gaan.” Caron leunde tegen de tafel. “Ik merkte het niet totdat ze me zei dat ze me de dood van die man nooit zou vergeven.”

“Ik kan het haar niet kwalijk nemen.”, gaf Keiran toe.

“Ik ook niet.”, glimlachte Caron en gaf hem een por. “Maar dit zijn onze kaarten en het spel is nog niet uitgespeeld. Dus, hoe wist je het?”

“Ik weet het niet.”, fluisterde Keiran.

“Sorry?”

“Ik weet het echt niet...”

’s Nachts begonnen nieuwe bewakers aan hun dienst. Terwijl Blade en Matsuru de kantelen innamen, ruilden Kai en Rain de koude nacht in voor hun warme bedden.

“Het is al weer een tijd geleden dat we dit moesten doen.”, gaf Blade toe.

“Ja.”, begon Matsuru. De tijd verstreek langzaam, terwijl ze over de vallei stonden.

“Wanneer is het begonnen?”

“Huh?” Blade keek verbaasd op.

“Jij en Mah-Lin.” Matsuru kreeg dit met moeite over zijn lippen.

Blade zuchtte. “Het zit je dwars, nietwaar?”

Matsuru knikte. “Waarom heb je het me niet verteld? Ik dacht dat ik je beste vriend was.”

Blade bloosde. “Nou, eh... het ging niet echt over rozen. We zijn eigenlijk best verbaasd dat we elkaar nog steeds niet hebben vermoord.”

“Wanneer wist je het?”, vroeg Matsuru door. “Hoe wist je dat jullie Sonaï waren?”

Blade keek naar de kantelen. Hij wist dat toen ze het kasteel verlieten, hij van plan was om nog lang vrijgezel te blijven, terwijl Matsuru maar wat graag een vriendin wilde hebben. Naraku was buiten hun bereik, en om eerlijk te zijn, wilden beiden haar niet meer als geliefde. Ze wilden gewoon deel van haar leven zijn.

“Ik weet het niet...”, gaf hij toe. “Misschien op het moment dat ik haar op de slavenmarkt zag. Ik had gewoon een ongelooflijke drang om haar daar weg te krijgen. Maar, Hogeren, ze was zo ongelooflijk trots!”

“Trots?” Matsu keek nieuwsgierig op.

Blade knikte. “Ze zei dat ik haar niet waard was; dat ik haar in de strijd moest verslaan.”

“Ah!” Matsu begreep het eindelijk. “Dus daar gingen al die gevechten over!”

Blade knikte. “Ja, maar... Oh, dit is moeilijk om toe te geven... ik denk niet dat ik ooit van haar kan winnen.”

“Daar zal je van balen.”, grijnsde Matsu.

“Absoluut!”, antwoordde Blade. “Nou, ze ging te ver, we kregen ruzie, ik sloeg haar, ze bood zichzelf praktisch aan mij aan...”

“Wow!”, schrok Matsu. “Ze deed *wat?*!”

Toen hij beseftte wat hij had gezegd, maakte Blade een mooie impressie van een tomaat. “Dat was niet voor jouw oren bestemd!”, waarschuwde hij hem. “Dat is alleen voor geliefden!”

“Nee wacht,”, probeerde Matsu opnieuw. “ik heb het niet goed gehoord.”

“Laten we dat zo houden.”, bromde Blade. “Er is niets gebeurd, begrepen?”

Stilte vulde de kantelen weer. “Gaan jullie trouwen?”, vroeg Matsu.

Blade keek naar het bos. “Ik wil niet trouwen tijdens een oorlog.”, vertelde hij. “Ze verdient beter dan dat.”

“Alle tijd van de wereld om een cadeau te bedenken.” Matsu stond naast hem.

“Kom naar mijn bruiloft.”, fluisterde Blade. “Dat is het enige geschenk wat ik wil.”

In haar kamer kon Naku niet slapen. Het enige wat ze kon doen, was piekeren. Wat had haar stam nodig? Welk probleem had de meeste prioriteit? Er was weinig eten voor hen, voor de wolven, voor de paarden... Ze wilde dat ze morgen gewoon naar buiten kon gaan om te jagen.

Opeens realiseerde ze zich dat ze Ao, Kai, Rain en Clover nog moest vertellen wat ze werkelijk was. Een product van de Hogeren... zouden ze het kunnen accepteren?

Zouden ze bang voor haar worden? Nee, zo moest ze niet denken. Dit was een tijd van oorlog; ze moest hoop houden in haar vrienden.

Zonder hoop zou deze oorlog al verloren zijn...

Episode 155: Mislukking

De wind was koud deze ochtend. De winter was nog maar net begonnen, maar in het noorden betekende de winter guur en koud weer. Naraku realiseerde zich dat de kou op dit moment niets was. Het zou kouder worden... veel kouder!

Naraku beseftte ook het voordeel van de kou. Door de kou zouden de Yami zich mogelijk verstoppen en uit de vallei wegblijven. Het weer was op dit moment onvoorspelbaar; onverwacht kon er mist opzetten, of zware sneeuwstormen. Echter, in het bos... in het bos waren de Yami in het voordeel. Naraku en de anderen hadden gemerkt dat de Yami sluwe jagers waren, vaardig in het verstoppen. Steeds weer twijfelde Naraku aan haar zintuigen; werd ze geobserveerd of niet? "Naraku, we zijn klaar om te gaan!" Naraku schrok op en liep van de kantelen af. Ruim een week geleden waren ze na hun anderhalf jaar durende reis thuisgekomen, ook al voelde het veel langer.

Rain, Blade en Sushi waren klaar om te gaan. Shadowhunter en Grasshopper dartelden, totdat een knorrende maag hun spel verstoortte. "Ik heb honger, oké?!", spreidde Kai zijn armen.

"Wij allemaal.", antwoordde Naraku. "Maar dit keer zullen we eten meenemen. Ik zweer het je, vanavond eten we weer!"

Ze twijfelde aan haar eigen woorden. In de afgelopen dagen hadden ze meerdere keren geprobeerd te jagen. Het voelde alsof de Yami met ze speelden. Soms dachten ze dat ze alleen waren, maar zodra ze zich veilig waanden, vielen de Yami aan. Het enige dat het kasteel leek te bereiken, was het gras voor de paarden.

"Vervloek die Yami.", vloekte Sushi terwijl de poort sloot. "Ik hoop dat ze stikken in ons eten."

"Het zijn lafaards.", knikte Rain instemmend.

"Alles mag in liefde en oorlog.", mompelde Blade. "Als ze ons aanvallen, beëindig ik de oorlog vandaag."

"We zullen niet zinloos moorden.", waarschuwde Naraku hem. "Ons doel is om eten te verzamelen."

"Ik weet het, ik weet het..." Blade zuchtte. "Maar... ze werken op mijn zenuwen. Ik wil met Mah-Lin trouwen, maar ik kan het niet vanwege deze stomme oorlog. En ik wil gewoon mijn tanden laten zinken in een heerlijk, mals stuk vlees..."

"Oh ja... met champignons erbij...", droomde Sushi mee. "Vlees zo mals dat het gewoon van het bot afglijdt..."

"Ja,", knikte Rain. "geroosterd hertenbout, champignons en een goed glas wijn..."

"Stop met dromen!", siste Naraku plotseling. "En maak je droom werkelijkheid!"

De anderen keken op en zagen een klein hert. Het was een jong mannetje, waarschijnlijk net volwassen, maar het magere lichaam verraadde dat dieren deze winter ook niet veel hadden. Er zouden deze winter heel wat dieren sterven, en niet alleen vanwege de jagers.

"Oké," Blade steunde op zijn knie. "ik zal..."

Op dat moment raasde een spies van ijs uit de grond, waardoor het hert werd gespietst nog voordat hij wist wat er gebeurde! Warm bloed droop over de ijskolom, terwijl De Ijsjagers als bevroren stonden.

Rain liet zijn hand zakken. "Een bedelaar kan niet kiezen.", zei hij kalm.

Geschrokken wisten de anderen niet hoe ze moesten antwoorden. Rain... hij gebruikte zijn magische krachten om te jagen. Sinds wanneer? Toch had hij gelijk. Bedelaars mogen niet kieskeurig zijn, en op dit moment bedelden De IJsjagers bij de Hogeren om eten.

Blade keek naar het hert terwijl hij het met Naraku's hulp van de spies trok. "Voel die poten...", zuchtte hij. "Nauwelijks vlees. Dit is alleen genoeg voor de wolven."

"Laat de wolven het dan hebben.", zei een nieuwe stem plotseling.

Naraku draaide zich met een ruk om. Uit de schaduw verscheen een glimlachende man. "Wat wil je?", gromde Naraku zachtjes.

"Hoe gaat het ermee?" Caron voegde zich bij de groep, zonder enige angst te tonen.

"Wil het een beetje lukken?"

"Kom je weer ons eten stelen?" Sushi greep haar speer.

Caron keek verbaasd op toen hij de speer van Sushi zag. "Hogeren!", riep hij uit.

"Zou jij een onschuldige, ongewapende man aanvallen?"

"Onschuldig?!" flapte Blade er uit. "Weet je, ik vraag me af, wat houdt me tegen je hier en nu te doden?"

"De andere Yami die om ons heen verborgen zijn.", hield Naraku hem tegen.

"Ah, de dame heeft wederom gelijk." Caron maakte een buiging. "Mijn complimenten; je leert snel."

"Wacht maar... ", siste Naraku.

"Nou, heb je die herdenkingsdienst al gehouden? Dat wilden jullie toch?" Caron glimlachte. Hij wist dat De IJsjagers hem niet zouden aanvallen. Hoewel ze nergens te zien waren, wist Naraku dat zijn mannen verborgen waren, klaar om aan te vallen als dat nodig was.

"Hoe weet jij...?", vroeg Rain stomverbaasd.

"Yami weten alles.", lachte Caron. "Snel als een schaduw, stil in de duisternis. En hoe zit het met die bruiloft? Ik benijd je zeker, als ik zo brutaal mag zijn."

"Jij vuile..." Woede greep Blade in zijn macht en hij sprong naar voren. Hij zou de grijns van Caron's gezicht hebben afgeslagen, als Naraku niet tussenbeide was gesprongen.

"Indrukwekkend, je weet wanneer je je gevechten moet kiezen.", complimenteerde Caron. "Weet wel, dat wanneer wij vechten, wij geen genade tonen."

"Wij ook niet.", beet Naraku terug. "Maar wat weerhoudt je ervan om er hier en nu een einde aan te maken?"

Caron draaide zich om en liet zijn rug onbeschermd voor iedereen die hem kwaad zou willen doen. "Nog niet alle kaarten zijn gespeeld.", zei hij. "Je verbergt een geheim en ik heb geleerd niet aan te vallen voordat ik weet wie ik tegenover mij heb. Ga naar huis... nu het nog kan."

"Wij gaan niet...", schreeuwde Sushi, maar stopte plotseling.

>Ja, dat doe je wel. <, beval Naraku telepathisch. >Geen discussie. Vertrouw me; ik zal Caron laten zien met wie hij te maken heeft!<

"Maar...", begon Blade. Dit kleine woordje trok de aandacht van Caron. Waarom zei die jongeman dat? Caron had de afgelopen dagen veel geleerd over de nieuwe IJsjagers. Niets wat ze deden verbaasde hem nog... behalve dit ene woord, dat uit het niets leek te komen.

>Ga!<, herhaalde Naraku haar bevel.

Twijfelend namen de anderen het kleine hert en wendden zich af. Behalve... Naraku. Nieuwsgierig staarde Caron Naraku aan. Waarom bewoog ze niet? Wacht, waarom zou hij zich zorgen maken? Hij wist alles van Naraku. Ze moest waarschijnlijk eerst weer tot rust komen. Hogeren, wat was dat kind opvliegend. Waarom deed ze zoveel moeite om haar woede binnen te houden? Ze kon het beter laten gaan; het is beter om je emoties te tonen dan ze op te kroppen.

Onverwachts draaide Naraku zich om en rende het bos in! Toen de anderen het opmerkten, schrokken ze. "Naraku!", riep Blade haar na, maar een mentaal bevel was alles wat hij terugkreeg.

"Kom op!", drong Rain aan en voordat Caron beseftte wat er was gebeurd, haastten Blade, Rain en Sushi zich naar huis met hun prooi. Grasshopper en Shadowhunter gehoorzaamden Naraku's mentale bevel niet en renden haar achterna.

"Ga terug!", beval Naraku de wolven, maar ze waren ongehoorzaam.

Even was Caron van slag, maar herwon snel zijn zelfvertrouwen. "Grijp haar!", beval hij aan niemand in het bijzonder. "Als we haar grijpen, is deze oorlog voorbij!"

Rennend vermeed Naraku bomen en struiken. 'Hane, we kunnen nu geen herdenkingsdienst houden...', dacht ze met pijn in haar hart. 'Maar je blijft altijd in ons hart. Deze dans is voor jou, mijn lieve Hane...'

Uit het niets sprongen de Yami uit de bomen en zetten de achtervolging in. Zij renden door de sneeuw, die vermengd raakte met vuil en halfvergane bladeren. Caron nam ook deel aan deze jacht; hij zou haar nooit laten ontsnappen!

"Het lijkt erop dat je nog steeds een paar verborgen kaarten hebt..." glimlachte hij en passeerde Keiran. "Schiet op!", schreeuwde hij naar hem. "Ik wil vanavond een gast hebben!"

Zwijgend knikte Keiran en versnelde. Het verraste Caron toen Keiran hem voorbij rende en hoe hij zich aansloot bij de jagers. "Wacht!", schreeuwde Keiran naar Naraku, alsof hij verwachtte dat ze op hem zou wachten.

Achterin had Caron het ook gehoord. "Jochie, je hebt nog veel te leren...", verweet hij hem.

Keiran was verbaasd over hoe snel hij inliep op dit kleine paarsharige meisje.

Eindelijk zouden ze hem voor vol aanzien. "Nu heb ik...", glimlachte hij.

Op dat moment stopte Naraku en zette haar ellebogen naar achteren. Ze raakte Keiran's borst hard en snakkend naar adem viel hij op de grond.

Een tweede Yami werd aangevallen door Shadowhunter en Grasshopper viel van de zijkant aan om nog meer chaos te creëren.

Caron liep naar Keiran toe, die hoestend op de grond lag. Hij controleerde hem en keek toen op. Zijn mannen leken hun grip verloren te hebben, en ze keken in paniek rond. Naraku en de twee wolven waren ontsnapt.

Caron stond op met een zucht. "Dus je verrast me nog steeds... Oké, dat is het spel. Deze ronde is voor jou. Maar zonder eten houd je het niet lang vol."

Keiran rolde op zijn zij en probeerde op adem te komen. Toen hij Caron naast zich zag, probeerde hij tussen het hoesten door te praten. "Ik... het spijt me...", hijgde hij. "Ach, je hebt het geprobeerd.", haalde Caron zijn schouders op. "Je krijgt je kans nog wel. Maar het ziet ernaar uit dat je een tijdje uit het spel bent." De leider hielp hem overeind. "Je ribben kunnen gebroken zijn. Dat was een harde klap, jochie."

"Ik ben geen jochie.", siste Keiran terwijl hij op adem probeerde te komen.

“Dat ben je nog wel.”, negeerde Caron hem. “Je moet nog veel leren.”
“Ik ben volwassen!”
“Natuurlijk ben je dat, jochie.”

Naraku nam een bocht naar links en bleef rennen. Ze zou pas stoppen als ze zeker wist dat ze veilig was. Plots struikelde Naraku en sloeg ze op de grond. Dit was niets; ze was vaker gevallen... maar toch... kon ze op niet meer opstaan!
Alles wat Naraku had, was een sterke drang om op de grond te blijven liggen. Ze haalde diep adem, terwijl haar hart uit haar borst probeerde te bonzen. Zowel Shadowhunter als Grasshopper voegden zich bij haar en porden haar met hun neus. “Ik... ik kan niet...” Naraku hapte naar lucht.
>Je moet.<, beval Shadowhunter.
>Jagers komen.<, voegde Grasshopper toe.
“Mijn benen...”, piepte Naraku. “Ze zijn te zwaar.”
>Heeft Naraku honger?<, probeerde Grasshopper.
>Shadowhunter zal eten halen!<, zei Shadowhunter.
“Nee, nee...” Naraku probeerde op te staan. “We moeten bij elkaar blijven.” Met zware benen leunde ze tegen de boom. “Laten we wat proberen te vangen... op weg naar huis.”

Naraku had echter weinig geluk. Elke prooi miste ze, maar met de hulp van de wolven slaagde ze erin een paar konijnen te bemachtigen. Een paar vergeten noten, zelfs een paddenstoel die zich in het verkeerde seizoen waande... Het was alles wat ze kon vinden.

De avond viel toen Naraku eindelijk haar thuis bereikte. Matsu omhelsde haar uit alle macht. “Doe dat *nooit* meer!”, smeekte hij haar. “We waren zo bezorgd.”
“Ik hoop dat ik het ook nooit meer hoeft te doen.”, gaf Naraku toe. Ze liet haar kleine vangst zien. “Dit was een mislukte jacht.”
“Maar je hebt die Yami zeker weten te verrassen!”, grijnsde Rain. “Ze renden rond als kippen zonder kop.”
“Het kan me niet schelen dat de jacht mislukt is.”, zei Mayonaka. “Als het nog meer van mijn stamleden in gevaar brengt...”
“Zonder eten zullen we deze oorlog verliezen.” Naraku liep naar haar kamer. “Ik wil nu alleen maar slapen.”
“Maar... hoe zit het met eten?”, probeerde Kai. “Eten goed!”
“Je mag mijn deel hebben.”, bood Naraku aan. “Ik heb onderweg wat noten gegeten.”
“Dat kan nooit genoeg zijn.”, redeneerde Ao.
“Ik heb ook een paar appels gevonden.”, beëindigde Naraku het gesprek en liep de trap op naar haar kamer.
“Nou, fijn dat in ieder geval één persoon een volle maag heeft.”, siste Clover terwijl zij weer het kasteel binnenstapte.
“Weet je het zeker?”, vroeg Mah-Lin.
“Waarom zou ik het niet zeker weten?”, snauwde Clover.
“Ik kan dat van die noten geloven... maar appels groeien niet in de winter.”, legde Mah-Lin uit.

Naraku ging in haar bed liggen. Sinds ze de woestijn had bezocht, besloot ze haar bed nog een keer te proberen. Oké, het was nog steeds te zacht, maar het was warmer dan de vloer. Zelfs Shadowhunter was het daarmee eens toen ze zich bij haar voegde.

>Denk je?<, vroeg Shadowhunter bezorgd.

“Mensen denken altijd.”, glimlachte Naraku met een zucht.

>Jij geen mens.<, probeerde Shadowhunter.

“Maar wel bijna.”, ging Naraku verder. “En ze zijn allemaal afhankelijk van mij.”

>Wat doe je?<, vroeg Shadowhunter na een korte stilte.

Naraku antwoordde niet. Ze keek naar buiten, terwijl de drie manen zachtjes in de hemel rezen. Wolken paktten zich samen. Vanavond zou een ruwe en koude nacht worden; misschien kwam er zelfs een sneeuwstorm.

“Ik weet het niet...”, gaf Naraku uiteindelijk toe. “Maar... het lijkt erop dat ik geen keus meer heb.”

Plotseling verschenen er tranen in haar ogen, terwijl ze haar gezicht in de vacht van Shadowhunter begroef. Trillend huilde Naraku, terwijl ze probeerde geen geluid te maken. Welk scenario er ook in haar opkwam, de Yami zouden haar altijd te snel af zijn. Uithongeren was een gemene, maar zeer effectieve strategie. Het was duidelijk dat de grootte van het leger er niet altijd toe doet.

Ze had geen keus. Ze had echt geen keus meer...

“Je blijft de komende dagen binnen.”, beval Caron.

“Wat?!” Keiran sprong uit zijn bed. “Ik weet dat ik het verprutst heb, maar dat is geen reden om...”

“Daar heb ik het niet over!”, zuchtte Caron. “Kijk naar de lucht, wat zie je?”

“Eh... wolken? Warme nacht?”, probeerde Keiran.

Caron schudde zijn hoofd. “Wanneer zul je het ooit leren, Keiran? Deze wolken voorspellen een sneeuwstorm. Geen zware, maar het geeft je de tijd om te genezen. Het zal wel even duren voordat De Ijsjagers MorgenSneeuw weer kunnen verlaten. En dan, mijn jongen, zullen we ze krijgen!”

“...Ik ben geen jongen.”

“Ja, dat ben je wel.”

Episode 156: Vaarwel, MorgenSneeuw

Het weer had vijf dagen nodig om te kalmeren. Stilte vulde MorgenSneeuw, de vallei en het bos. De natuur kende zijn slachtoffers. Sommige dieren waren bezweken en enkele bomen waren in tweeën gebroken. Toch was dit maar een kleine sneeuwstorm geweest. Het had veel erger kunnen zijn.

“Doet je borst nog steeds pijn?”, vroeg Caron, toen Keiran naar buiten stapte.

Keiran knikte. “Ja, maar het wordt al minder. Misschien waren ze gekneusd. Zolang ik maar niet lach...”

“Maak je geen zorgen.” Caron keek naar een kapotte boom. “Er valt niets te lachen.”

“Is er iets gebeurd?”, vroeg Keiran.

Caron schudde zijn hoofd. “Maar er zal snel iets gebeuren. Ze heeft geen keus meer.”

Naraku rekte zich uit. Ze krabde zichzelf en daarna Shadowhunter. Ze sprak geen woord. Er werd geen enkel geluid gemaakt, terwijl Naraku zich aankleedde. Ze legde haar hand tegen het koude, bevroren glas. Terwijl ze probeerde door de ijskristallen heen te kijken, zag Naraku nauwelijks de vallei. Het was leeg.

“Naraku! Naraku!” Ao’s stem alarmeerde haar en ze haastte zich naar buiten. “Ik zag hen!”

Naraku keek om zich heen. “Wie? Wie zag je?”

Beneden, op de binnenplaats, verzamelden zich ook de anderen. “Worden we aangevallen?”, riep Mayonaka bezorgd.

Ao schudde zijn hoofd. “Kom op, Naraku, we moeten opschieten! Dit is onze enige kans!”

“Wie zag je dan?”, vroeg Naraku nogmaals.

Ao wees naar het zuiden. “Migrerende everzwijnen!”, zei hij enthousiast.

“Dat betekent dat het straks een stuk kouder zal worden.”, mompelde Rain.

“Ja, kom op, Naraku!”, glimlachte Ao. “Als we snel zijn, kunnen we er een paar vangen! Je weet dat we het vlees nodig hebben!”

Naraku twijfelde. “Het klinkt geweldig, Ao...”, overdacht ze. “Maar hoe krijgen we ze hier?”

“De paarden.”, stelde Blade voor. “Op de paarden zijn we zo heen en terug.”

Dit was geen gemakkelijke beslissing voor Naraku. Paarden of niet, de Yami waren er nog. “Naraku!”, drong Kai bij haar aan. “Dit is een zegen van de Hogeren!”

“Dat betwijfel ik.”, mompelde Naraku. “Maar ik ben het ermee eens dat dit misschien wel onze enige kans is.”

“Woohoo!” Ao juichte. “Waar wachten we op?”

“Jij blijft, Ao.”, beval Naraku.

“Wat? Maar ik zag...”, probeerde Ao.

“Als de Yami aanvallen, hebben we iemand nodig om dit kasteel te verdedigen.”, redeneerde Naraku. “En ik heb je nodig om hier bij mij te blijven.”

“Wie zal er dan gaan?”, vroeg Sushi.

Naraku keek snel om zich heen. “Kai.”, wees ze. “Zijn krachten zijn het beste voor verdediging op korte afstand en de Waterkrachten van Rain zijn sterker door alle sneeuw.”

“Gaaf!” Kai juichte. “Kai en de Regenmaker, samen op reis!”

“En wie zal mij tegen hem beschermen?” Rain wees naar Kai.

“Blade, Mah-Lin...” Naraku wendde zich tot hen. “We hebben onze beste jagers nodig. Zijn jullie bereid om te gaan?”

“Altijd.”, glimlachte Blade.

Mah-Lin knikte ook. “Maar hoe zit het met jou?”, vroeg Mah-Lin zich af. “Jij bent net zo goed als Blade.”

Naraku knikte. “Ja, maar de Yami verwachten dat ik met jullie meega. En als het nodig is, moet MorgenSneeuw met lange-afstand-magie verdedigd worden. Water en Vuur zijn korte-afstand-magie.”

“Goed dan.”, glimlachte Rain. “Laten we de paarden halen.”

Terwijl de anderen naar de paarden liepen, hield Matsuru Naraku tegen. “Nara”, begon hij. “het gaat over de paarden.”

Naraku knikte. “Ik weet het.”

“Na vanavond hebben we geen gras meer.”, benadrukte Matsuru. “We hebben niets meer om de paarden te voeren.”

“Maak je geen zorgen.” Naraku liep weg. “Ik zal doen wat ik moet doen.”

“Caron!” Een jongeman rende het kamp binnen. “Caron!”

Caron kwam snel uit zijn ruige hutje, gevolgd door Keiran. “Wat?”, vroeg hij. “Gaat het over MorgenSneeuw?”

De man knikte. “Mooi!”, juichte Keiran. “MorgenSneeuw, we komen eraan!”

Caron temperde hem. “Wat is er gebeurd?”

De man liet het met zijn vingers zien. “Vier van hen vertrokken en namen de zeven paarden mee.”

“En de anderen?”, vroeg Caron zich af.

“Die zijn achtergebleven.”

“Wie zijn er weggegaan?”, vroeg Keiran nieuwsgierig.

De man dacht even na. “De Watergebruiker, de Vuurgebruiker en dat krijgerskoppel. Je weet wel, die willen trouwen.”

“En Keiran, wat betekent dat?”, vroeg Caron hem.

Keiran keek op. “Dat ze lafaards zijn?”

Caron zuchtte. “Oh, alsjeblieft, zeg dat je een grapje maakt!”

“Wat?”, snauwde Keiran terug.

Caron draaide zich om en liep weer naar binnen. “Laat het me maar weten als ze terugkomen. Het klinkt als een jacht.”

De man knikte en draaide zich om, terwijl Keiran Caron naar binnen volgde. “Hoe weet je dat?”, vroeg Keiran.

Caron ging op een stoel zitten. De stoel was bedekt met een harige vacht, waarschijnlijk een beer of een Sneeuwkat. “Twee Magiegebruikers en twee jagers.”, legde Caron uit. “De paarden zijn er zodat ze snel heen en weer kunnen. We kunnen de paarden alleen stoppen als we een val zetten. Aangezien we niet weten waar ze naartoe gaan, is de kans groot dat ze vandaag de kans krijgen om hun voorraden aan te vullen. Je had dat zelf moeten kunnen bedenken.”

Keiran liep naar Caron toe, leunde op de stoel en staarde hem in zijn gezicht.

“Waarom kleineer je me altijd zo?”, gromde hij.

Caron zag er vastberaden uit. “Ik kleineer je niet.”

“Waarom behandel je me dan als een klein kind?”

Caron stond op en toonde zijn lengte. “Je draait al meer dan dertig jaar mee en nog ken je de basis van observeren niet.”

“Ik kan veel meer dan je denkt.”, mompelde Keiran, zijn blik ontwijkend. “En jij hebt er ook meer dan dertig jaar over gedaan!”

“Maar ik had de luxe dat het vrede was.”, antwoordde Caron. “Ik gooide er met de pet naar! Die luxe heb jij niet. Ik heb je nodig in de strijd en ik heb je *nu* nodig.”

“Je vertrouwt me niet eens.”, zei Keiran hard terug.

Caron glimlachte. “Ik zag je hoe je geboren werd.”, zei hij. “En ik laat je niet je eigen strijd kiezen voordat je er klaar voor bent.”

“Ik ben er klaar voor!”, verklaarde Keiran.

Caron schudde zijn hoofd. “Nee, dat ben je niet. Maar binnenkort ben je dat wel.”

Keiran keek verbaasd op. “Noem het basisobservatie, maar er zal iets veranderen. Ik voel dat gewoon. Binnenkort ben je er klaar voor. En dan ben jij degene waar ik voor moet opletten.”

“Denk je dat ik je zal verraden?”, staarde Keiran vol ongeloof. “Ik zou nooit...”

Caron stak zijn hand op. “Jij zult me nooit verraden.”, glimlachte hij. “Dat zit niet in je aard. Maar binnenkort heb je meer geleerd dan ik. En dan zal ik moeten overwegen wie beter geschikt is om deze stam te leiden.”

“Maar jij...”, probeerde Keiran.

“Ik zal altijd doen wat het beste is voor de stam.”, beëindigde Caron de discussie.

“Zelfs als het betekent dat iemand anders de stam beter kan leiden.”

De Ijsjagers wisten niet wat er gebeurde in het kamp van de Yami en hadden hun eigen zorgen. Om hout te sparen was de troonzaal de enige kamer waar men vuur mocht maken. “Maar mijn kamer zal zo koud zijn!”, jammerde Sushi.

“Dan slaap je hier of pak je een extra deken.” Naraku’s antwoord was simpel. “Ik weet niet waar ik nog hout vandaan moet halen.”

“Wacht,” Ao sprong plotseling op. “de ondergrondse warmwaterbron!”

“Wil je daar slapen?”, dacht Mayonaka. “Mm, het is daar best vochtig.”

“Nee, nee, nee!”, zwaaide Ao met zijn handen. “Maar nu verdwijnt de meeste warmte via de trap naar buiten. Wat als ik een soort tunnel naar de troonzaal zou maken?”

Sushi sprong op en klapte in haar handen. “Ja,”, beaamde ze. “zo kan de bron de troonzaal verwarmen. Als dat geen hout bespaart, weet ik het ook niet meer.” Naraku knikte instemmend. “Goed bedacht. Maar we moeten zuinig zijn met het hout. Niet elke kamer kan een eigen voorraad hebben.”

“Blade en Mah-Lin kunnen een kamer delen.”, stelde Matsuru voor. Het was alsof er een bom ontplofte in de troonzaal. Matsuru stelde voor dat Blade en Mah-Lin in dezelfde kamer zouden slapen? Oh, als Mah-Lin en Blade hier waren geweest...

“...Dat zou kunnen...”, kon Mayonaka eindelijk uitbrengen. “En Sushi en ik zouden ook een kamer kunnen delen.”

Matsuru knikte. “Dat geldt ook voor Ao en mij. Ten minste, als Ao dat ook goed vindt.” Ao knikte. “Kai en Rain kunnen ook kamergenoten worden.”

“Kai zal een gat in de lucht springen; Rain zal door de grond zakken.”, mompelde Sushi. “Is Kai soms verliefd op hem?”

“Alleen op zijn Waterkrachten.”, legde Ao uit. “Kaiyou is geboren uit twee Watergebruikers. Iedereen dacht dat hij ook een Watergebruiker zou worden, maar ja, hij kreeg dus vuur. Rain heeft wat Kai wil. En Kai is ook gewoon een idioot.”

“Dat is waar.” knikte Sushi.

“Ik deel geen kamer.”, verkondigde Clover meteen. “Echt niet.”

Zuchtend, stemden de rest in. “Naraku kan haar kamer delen met de wolven.”, glimlachte Mayonaka. “Zo gebruiken we minder kamers en minder hout.”

Nu alles was besproken, begon Ao aan de luchtschacht van de ondergrondse bron naar de troonzaal. Naraku bleef in de troonzaal. Je kon de zorgen van haar gezicht aflezen.

De luchtschacht van Ao was in de loop van de avond klaar. Uitgeput ging hij op het Sneeuwkwattentapijt bij de open haard zitten. Warme lucht stroomde langzaam de kamer in en vulde deze. Toch was het vuur op dit moment nog steeds nodig.

“En waarom ben je zo moe?” Clover ging naast hem zitten. “Een tunnel maak je wel vaker, toch?” Voorzichtig streek ze een lok haar uit zijn gezicht.

Ao glimlachte. Hij vond het heerlijk om bij Clover te zijn. Hoewel Clover degene was die alle stappen in hun relatie deed, was hij gelukkig. Op een dag zou Clover er klaar voor zijn, en dan zou Ao haar vragen om zijn vriendin te worden. Hij kon wachten. Hij was een geduldig man.

“Normale tunnels zijn niet zo moeilijk.”, zei hij, terwijl hij haar kin aanraakte. “Maar ik moest de voorraadkamers omzeilen en ook de kortste weg vinden. Het is niet de warmste lucht, maar het zal in ieder geval boven het vriespunt zijn.”

“Ik vraag me af hoe Naraku dacht de paarden te voeren.”, mompelde Clover. “Ik zou het vreselijk vinden om ze te zien verhongeren.”

“Sinds wanneer denk jij aan anderen?”, glimlachte Ao.

Clover keek hem boos aan. “Ik ben niet egoïstisch!”, siste ze. “En geen enkel dier verdient een langzame dood, toch?” Ao kon in Clover’s ogen zien dat ze meteen een antwoord verwachtte, evenals excuses voor zijn belediging.

>Ze zijn terug!<

Gered door de telepathische boodschap, sprongen zowel Ao als Clover op en renden naar de binnenplaats. Beiden hielpen bij het openen van de zware deuren, en één voor één renden de paarden de binnenplaats op. Toen de laatste binnenkwam, sloten Ao en Clover de poort.

“Mensen, we hebben eten!”, juichte Kai en liet trots de zeven zwijnen zien die aan de paarden waren vastgebonden.

Mayonaka klapte in haar handen. “Loof de Hogeren!”, riep ze uit. “Dit is genoeg voor twee weken.”

“Ja, voor ons, maar niet voor de paarden.”, barstte Clover uit. Ze wendde zich boos tot Naraku. “Dus, wat is je plan, oh, machtige Hoofdvrouw? De paarden laten verhongeren?”

“Clover, rustig.”, probeerde Ao.

“Nee, ik word niet rustig!”, siste Clover. “Ze probeerde niet eens gras te halen!”

Naraku liep rustig op Clover af. “Is dat wat je denkt?”, vroeg ze verdrietig.

Clover knikte. “Dat is wat ik denk, ja!”

“Ik begrijp je...” Naraku keek naar de vloer. “Ik heb tot het laatste moment gewacht om jullie dit te vertellen.”, fluisterde ze. “Ik heb dit al met de paarden besproken en ze waren het met mij eens.” Naraku keek de anderen in de ogen. “Vanavond is hun laatste maaltijd in MorgenSneeuw.”

“Je wilt ze doden?!”, vroeg Kai vol ongeloof.

“Nee, nee!”, reageerde Naraku onmiddellijk. “Natuurlijk niet! Maar dit is niet hun strijd. Zij mogen niet lijden voor de waanzin van de mens.”

Blade werd wit. “Je... je bedoelt... je stuurt de paarden weg? Stuur je Dusk weg?”

Naraku knikte. “Maar... hoe kun je? Dusk betekent alles voor me!”

“We hebben niets meer voor ze, Blade.”, probeerde Naraku duidelijk te maken. “Ze zullen verhongeren als ze hier blijven.”

“Maar ze wegsturen...” Blade schudde ongelovig zijn hoofd.

Naraku raakte zijn gezicht aan. “Denk niet dat ik dit zomaar heb besloten. Vanaf het moment dat ik hoorde over het weinige eten voor de paarden, probeerde ik een manier te vinden. Ik heb zelfs overwogen om ons eigen gras te laten groeien... maar het kan gewoon niet, Blade. En het is niet eerlijk om ze te laten verhongeren vanwege onze koppigheid.” Ze wendde zich tot de anderen. “Ik kan maar twee manieren bedenken om de paarden te voeren. MorgenSneeuw overgeven zodat ze hier weg kunnen komen, of ze laten gaan.”

“Maar... maar...” Matsu probeerde iets anders te bedenken. “We kunnen de paarden naar buiten laten; ze kunnen daar eten. En we kunnen ze dan weer binnenlaten.”

Naraku schudde haar hoofd. “De Yami zouden dat kunnen gebruiken.”

“Maar ze wegsturen...” Mayonaka sloot zich bij hen aan. “Is er echt niet...?”

“Als ze weggaan, hebben we negen monden minder om ons zorgen over te maken.”, legde Naraku uit. “Zij zijn niet degene waar de Yami op uit zijn. Als ze ver genoeg gaan, zijn ze veiliger dan hier. Zij kunnen voor zichzelf zorgen.”

Hoewel niemand het wilde toegeven, had Naraku gelijk. Opeens keek Mayonaka op. “Wacht even,” begon ze. “zijn er niet zeven paarden?”

Naraku slikte en knikte nauwelijks. “De wolven zullen ook gaan.”

Nou, dat was het dan. Het woord was uit. Om de één of andere reden was dit net zo schokkend als Hane's overlijden. Monden vielen open en ze twijfelden aan hun oren. “Dat... heb ik niet goed gehoord.”, schudde Mah-Lin haar hoofd.

“Hoe... hoe kun je?”, schreeuwde Matsu stomverbaasd. “Jij... wil je Shadowhunter wegsturen?”

Naraku knikte en voelde een duwtje van de neus van Shadowhunter. >Naraku wil Shadowhunter niet meer?<, kreeg ze moeilijk onder woorden.

Naraku knielde voor Shadowhunter. “Oh, Shadowhunter... denk niet dat ik dit wil.” Haar stem trilde. “Maar... de Yami willen jullie niet.”

>Ik help!<, probeerde Shadowhunter.

“En je zou ook een grote hulp zijn!”, gaf Naraku toe. “Maar... maar...” Haar stem trilde teveel en ze ging over in telepathie. >Als één van ons naar buiten gaat, kunnen de Yami die vangen. Ze kunnen als gijzelaars worden gebruikt. Maar wolven en paarden... ik denk niet dat ze de waarde van jullie kennen.<

>Gaan niet weg. <Grasshopper zette haar poot stijf neer. >Blijven in het bos en jagen voor vrienden!<

Naraku schudde haar hoofd. >Jullie moeten gaan.< Er rolde een traan over haar wang, terwijl ze de andere tranen wegduwde. >De Yami mogen jullie nooit te pakken krijgen. Help de paarden een veilige plek te vinden. En bescherm ze, voor mij.< Naraku omhelsde de zwarte wolf en probeerde niet te huilen. De anderen wisten niet wat ze moesten zeggen of doen. Naraku had echt alle opties overwogen. Maar Shadowhunter wegsturen... om de helft van haar ziel weg te sturen... Ze waren meer

dan beste vrienden, ze waren zielsverwanten. Shadowhunter betekende de wereld voor Naraku, ongeacht het verleden van de wolf of het meisje. Er was dus echt geen andere weg meer...

Nadat ze hun magen hadden gevuld met het laatste gras en hooi, verzamelden de paarden en wolven zich bij de poort. Niemand was bang om zijn tranen te laten zien. Dit was meer dan alleen een afscheid; ze stuurden de helft van de stam weg. De helft van wie ze waren. Naraku had gelijk: de Yami gaven noch om de paarden, noch om de wolven. Ze vielen alleen mensen aan. Alleen Shadowhunter en Grasshopper wisten steeds het kasteel ongedeerd te bereiken.

“Zoek een veilige plek.”, huilde Sushi en omhelsde de paarden.

“Eén met veel gras.”, beval Blade Dusk.

De enige die niet huilde, was Clover. “En waag het niet om gewond te raken.” Voor Clover was dit het dichtst bij een emotioneel afscheid dat je kon krijgen. “Ik wil jullie allemaal over een paar maanden weer zien.”

Mayonaka knikte. “Want wij zullen de oorlog winnen en dan komen jullie terug!”, besloot de prinses. “Blijf dicht bij MorgenSneeuw, maar ver van het bos vandaan.”

“We zullen gras blijven verzamelen.” Ao droogde zijn ogen. “Dus als jullie terugkomen, staat er een feestmaal voor jullie klaar.”

Met pijn in het hart werden de paarden uitgezwaaid, terwijl ze naar de poort liepen. “Dit is het beste voor hen.”, probeerde Matsuru zichzelf te overtuigen en herhaalde het keer op keer. “Dit is het beste.”

“Wacht!”, schreeuwde Naraku plotseling en de paarden en wolven stopten. Naraku liet zich op de grond vallen en greep Shadowhunter uit alle macht. Wat ze ook wilde zeggen, ze kon het niet. >Blijf veilig, Shadowhunter. Bescherm ze... bescherm ze allemaal!<

>Doe ik.<, antwoordde Shadowhunter.

Nu was het echt tijd om te gaan. Naraku opende haar armen, maar ze kon niet meer opstaan. Al wat ze kon zien, was haar zielsverwant die door de poort de witte nacht in trok.

Met een bezwaard hart sloten Rain en Mah-Lin de poort. Onmiddellijk sprong Naraku op, vond wat kracht terug en rende naar de kantelen. Toen ze daar kwam, zag ze de paarden snelheid maken en naar het zuiden rennen.

Hun hoeven klonken als zachte donder, terwijl ze in de nacht verdwenen. En Naraku... Naraku wierp haar hoofd in de lucht, huilend als een wolf. Haar stem drong door de nacht en sneed het doormidden.

Enkele seconden later werd het gehuil beantwoord, door een stem die al verder weg was dan Naraku wilde. En toen... weg. De stem stierf weg in de nacht en Naraku wist dat de dieren buiten het bereik van haar stem waren. De enige troost die ze had, was dat ze nu veilig zouden zijn...

Plots draaide Naraku zich om en rende naar haar kamer. Het dichtslaan van de deur verraadde haar gevoelens. Hoewel het voor de anderen al moeilijk genoeg was, was het Naraku die deze beslissing moest nemen.

In het bos luisterde Caron naar het verslag. “Wacht, de paarden en wolven zijn vertrokken? Dat is raar...”

“Waarom zouden ze dat doen, Caron?”, vroeg de verslaggever zich af.

“Ze geven het niet op...”, mompelde Keiran.

“Wat?”, vroeg Caron.

Keiran keek op. “Je zei al dat ze nog nauwelijks eten hadden voor de paarden. Dus sturen ze de paarden weg. Een zorg minder.”

“En de wolven?”, vroeg de verslaggever nieuwsgierig.

Keiran dacht even na. “Paarden en wolven kunnen voor zichzelf zorgen, en ze weten dat we niet in hen geïnteresseerd zijn. Of de wolven zijn weggestuurd, of... eigenlijk... ik denk eigenlijk dat ze als beschermers zijn meegegaan.”

“En minder monden om je zorgen over te maken.”, knikte Caron. “Het lijkt erop dat De Ijsjagers niet zullen opgeven zonder te vechten, en ze willen geen onschuldige dieren meesleuren.”

Stilte vulde de kamer, en niet wetend wat hij anders moest doen, ging de verslaggever weg. Omdat Caron in gedachten verzonken was, besloot Keiran hem met rust te laten. Zwijgend liep hij naar de deur.

“Waar vechten ze voor?”, mompelde Keiran. “Het is niet eens van hen...”

Caron zag de jongeman de kamer verlaten. “Je hebt me weer verrast, klein stamhoofd.”, mompelde hij. “Maar je bent niet de enige... het lijkt erop dat deze jongen eindelijk een man wordt...”

In haar kamer huilde Naraku het uit. Ze verborg haar gezicht in Matsuru's schoot, die haar was komen troosten. Aan haar andere kant raakte Blade haar haren aan, terwijl hij een manier zocht om haar te kalmeren, om de juiste woorden te vinden. Maar wat zeg je in zo'n geval?

“Mijn hart...”, snikte Naraku. “Het doet zo'n pijn! Het voelt alsof iemand het eruit heeft gerukt...” Ze kon haar tranen niet bedwingen. “Ik weet dat dit het beste is...” Haar stem trilde en schokte. “Maar ik wil haar gewoon terug! Ik wil Shadowhunter terug!”

Episode 157: Nu weet je het dus...

Het kasteel voelde leeg aan. Met pijn in hun harten probeerden ze allemaal hun klusjes te doen. Rain scherpte enkele pijlen, terwijl Kai een nieuwe boog maakte. Ze hoefden niet te praten om de gevoelens van een ander te weten. Iedereen voelde hetzelfde.

Twee dagen geleden hadden ze de paarden en de wolven weggestuurd. Sindsdien had Naraku zichzelf opgesloten in haar kamer.

Ze wisten waarom. Naraku was gescheiden van Shadowhunter; ze kon zichzelf geen erger lot voorstellen. Het leek haar niets meer te kunnen schelen. Shadowhunter was alles voor haar. Zij was degene die met haar jaagde en wist wat ze voelde.

Jeugd vrienden... letterlijk. Terwijl de mensen en Elfen haar hadden opgevoed, was Shadowhunter degene die haar vriendschap toonde. Ze hield van haar; meer dan iemand zich kon voorstellen. Niemand zou de leegte vullen.

Naraku bleef zichzelf ervan overtuigen dat dit maar tijdelijk was. Het enige wat ze hoefden te doen, was de oorlog winnen, zodat de paarden en wolven konden terugkomen. Ze zou dan Shadowhunter weer zien, net als toen ze naar de Berg van de Hogeren ging.

Nee... Dit was anders, want nu... wist Naraku niet waar Shadowhunter was.

“Wat was dat?” Kai draaide zich om.

Rain keek verbaasd op. “Huh, wat?”

“Ik dacht...”, begon Kai. “Zou Ao magie hebben gebruikt?”

Rain stapte naar Kai. “Voelde je dat er magie werd gebruikt?” Kai knikte. “Mm, misschien wel. Zou kunnen. Misschien was het Naraku.”

“Eigenlijk...”, gaf Kai toe. “twijfel ik nu. Het voelde heel licht.”

‘Ach... arm kind...’

“Oh, geweldig, ben je er weer?”, gromde Naraku, terwijl ze op haar bed lag. “Ik kan je sarcasme gewoon proeven.”

‘Het lijkt erop dat ze je nog steeds geen respect voor je moeder hebben bijgebracht.’

“Matsuru en Blade hebben me opgevoed.” Naraku stak een vinger op en sprak in het niets. “Jij hebt me steeds geprobeerd te vermoorden.” Naraku rolde om, maar de stem bleef hangen. Naraku wist dat ze ook niet weggestuurd kon worden. Deze stem... het was van haar ‘moeder.’ “Trouwens, ik dacht dat je niet mijn moeder genoemd wilde worden?”

‘Ja, je bent een schande; dat geef ik toe.’

“En ik hou ook van jou.” zuchtte Naraku sarcastisch. “Hogeren, waarom blijf je rondhangen?”

‘Grappig dat je nog steeds zweert bij degenen die je hebben gemaakt.’

Naraku ging zitten. “Yunakara, wat wil je in vredesnaam?”, zuchtte ze diep.

‘Och, wat een zucht,’ zei Yunakara telepathisch. *‘We hebben elkaar al meer dan acht maanden niet gesproken.’*

“En die stilte was heerlijk.” Naraku stapte uit haar bed. “Doe niet alsof je om me geeft. Wat doe je eigenlijk in mijn hoofd?”

Yunakara aarzelde. *‘De anderen waren bezorgd. Ik niet. Ze wilden dat ik je zou opvrolijken.’*

Naraku was verrast. “Dan kijken ze waarschijnlijk niet mee.”

'Natuurlijk niet,' gaf Yunakara botweg toe. *'Ik zou je nooit opvrolijken.'*

Naraku zuchtte, stond op en kleepte zich aan. Yunakara was haar moeder, soort van. Om te voorkomen dat hun steeds groter wordende magie hen gek zou maken, stopten de Hogeren hun overvloed aan magie in een menselijk, zielloos omhulsel. Iedereen verwachtte dat het zou sterven, maar dit omhulsel kwam per ongeluk Matsuru tegen... en hij noemde haar Naraku.

Terwijl elf Hogeren nieuwsgierig waren om te zien hoe Naraku zich zou ontwikkelen, was Yunakara de enige die ervan overtuigd was dat Naraku zich tot Zwarte Magie zou wenden en Seken zou vernietigen. Yunakara had er alles aan gedaan om Naraku tegen te houden. Ze zond haar beste moordenaar naar Naraku, maar Naraku beantwoordde dat door deze wolf Shadowhunter te noemen. Toen merkte Yunakara dat Heer Zashjan er alles voor over zou hebben om Naraku's krachten te bezitten. Ze hoopte dat deze tovenaars haar kon helpen haar doel te bereiken en hielp hem bij zijn zoektocht, zonder dat de anderen Hogeren ervan wisten. Ze zou daarna zelf voor Heer Zashjan zorgen. De andere Hogeren zouden daar nooit bezwaar tegen hebben.

Maar toen Naraku de strijd won en Heer Zashjan vernietigde, waren de andere Hogeren verheugd! Hun kleine Naraku... wat was ze gegroeid! Boos probeerde Yunakara de anderen te waarschuwen. Naraku was gevaarlijk! Waarom konden ze dat niet zien? Waarom was zij de enige die dat zag?

Maar zolang ze in MorgenSneeuw bleef, kon ze Naraku geen kwaad doen. Met de Woestijnkoning als excuus hielp ze Ancule om MorgenSneeuw te bereiken. Yunakara wist dat Naraku een nieuw avontuur niet zou kunnen weerstaan. En ja, het aas had gewerkt!

Heer Juras was een perfecte pion, evenals de starre geest van Ancule. Ze had het zorgvuldig gepland... maar opnieuw werd ze verslagen door haar eigen creatie. De woestijn, de Zanddraak, Heer Akar van de Raad... ze probeerde van alles! Maar hoe meer ze naar Naraku stuurde, des te trotser de andere Hogeren werden. Elke keer bewees Naraku dat ze Zwarte Magie wilde weerstaan. Maar ze kon het niet! Naraku kon Zwarte Magie niet weerstaan! Yunakara wist dat zeker!

"Waarom ben je zo stil?", vroeg Naraku nieuwsgierig. "Ben je weer weg?"

'Sorry dat ik je moet teleurstellen.' Naraku knipte geïrriteerd met haar vingers. *'Ik ben er nog. Ik zat net te denken... de anderen... Ze weten nog niet wat je bent, of wel?'*

"Alleen Clover, Ao, Rain en Kai weten het nog niet.", gaf Naraku toe. "Appel en Snowdance weten het wel, maar het kan ze niets schelen."

'Ach ja,' Yunakara klonk alsof ze weer wat aan het bekookstoven was. Wat wilde Naraku graag haar gezicht zien, zodat ze wist wie haar het leven zo zuur maakte. *'ik vraag me af hoe ze zullen reageren.'*

"Ze zullen het begrijpen.", wist Naraku zeker.

'Oh, kunnen ze dat wel?', daagde Yunakara haar uit. *'Alle Magiegebruikers kennen de levensregel: magie wil groeien. En als het de kans krijgt, zal het andere magie absorberen.'*

"Maar dat wil ik niet!", schreeuwde Naraku.

'Oh, dat weet ik.' Naraku geloofde haar niet. Helemaal niet. *'Maar denk eens aan die lieve Rayne. Zijn ouders werden vermoord door Heer Zashjan.'*

"Dat weet hij niet.", waarschuwde Naraku Yunakara. "En jij vertelt het hem ook niet!"

'Waarom zou ik dat nu willen doen?', probeerde Yunakara onschuldig te klinken.

“Omdat je me haat.” Naraku was klaar met deze vrouw. Wat ze die vrouw ooit had aangedaan, was haar onduidelijk. Oh wacht, ze wist wel wat ze haar had aangedaan: ze ging niet dood.

Yunakara zweeg kort. *‘Bedankt voor het idee!’*, zei ze toen.

“Nee!”, verbood Naraku haar. “Je gaat het hem niet vertellen! En je gaat de anderen ook niet vertellen dat ik een Hogere ben!”

‘Een waaaaat?’, slaakte Yunakara stomverbaasd uit. *‘Jij bent geen Hogere!’*

“Ik ben ontstaan uit de Magie van de Hogeren!”, bracht Naraku in. “Je gaf me zelfs de titel ‘Geheim kind van de Hogeren!’”

‘Dat deed ik niet!’, antwoordde Yunakara onmiddellijk. *‘Dat was Cecilia!’*

“Alsof dat uitmaakt.” Naraku liep naar de deur. “Je vertelt het ze niet!”

‘Geef me één goede reden...’

“Omdat ik het ze nu zelf ga vertellen!” Naraku stormde de deur uit en sloeg hem dicht. Er kwam geen reactie op wat Naraku had gezegd, en het meisje probeerde haar woede te bedwingen. Yunakara... ze probeerde haar altijd gek te krijgen. Naraku moest rationeel blijven, dat moest ze gewoon.

Eén klein moment van zwakte en Naraku zou de controle verliezen, waardoor Zwarte Magie de macht zou kunnen nemen. Naraku wist dat Yunakara niets liever dan dat wilde. Maar Naraku zou Yunakara bewijzen dat haar vrienden het *wel* zouden begrijpen en dat ze te vertrouwen was.

‘Yunakara één punt, Naraku nul punten en staat op het punt alles te verliezen.’

“Hé, Naraku!” Rain kwam haar tegen. “Alles in orde? Je ziet er wat van streek uit.”

“Ik ben van streek!”, flapte Naraku eruit. “Iedereen moet samenkomen in de troonzaal, maar eerst heb ik een paar minuten nodig om af te koelen.”

“Eh... oké...” Kai legde de voltooide boog neer. Hij volgde Rain naar binnen, terwijl ze in hun ooghoeken zagen dat Naraku probeerde te kalmeren. “Waarom heb ik zo’n typisch cliché, onheilspellend voor gevoel?”

“Omdat je een idioot bent.”, zuchtte Rain. “Laten we de anderen halen.”

Toen iedereen zich in de troonzaal had verzameld, spraken ze over Naraku, die nog moest komen. “Ze zag er boos uit.”, vertelde Kai de anderen.

“Ze was boos.”, corrigeerde Rain hem, niet echt onder de indruk. “Ik weet alleen niet waarom.”

“Misschien is een magisch experiment misgegaan?”, bedacht Kai.

“Wat bedoel je?”, vroeg Matsuru.

Rain haalde zijn schouders op. “Kai zei dat hij iets raars voelde, alsof er vaag magie werd gebruikt.”

Alle ogen gingen naar Ao. “Ik heb niets gedaan. Ik was bij Clover.”

Sushi’s ogen vernauwden zich. “En wat deed je dan bij haar?”

Clover knalde ertussen. “Zijn kont laten schoppen tijdens een training!”

Ao was stomverbaasd... verdedigde Clover hem? Ah, nog een moment in de zevende hemel... Sushi trok zich terug toen ze Clover’s ogen zag. Niet omdat ze bang was, maar meer nieuwsgierig.

>Als Ao en Clover hadden getraind,<, begon ze telepathisch tegen Mayonaka. >zouden ze er dan niet uitzien alsof ze hadden getraind?<

Mayonaka knikte. >Klopt... maar waarom zou Clover liegen?<

>Ik weet dat je telepatie gebruikt!<, snauwde Clover naar hen. >Ik voel het!<
 Op dat moment sloegen de deuren van de troonzaal open. Alle aanwezigen draaiden zich om en keken naar Naraku die naar binnen stampte. Iedereen kon zien dat ze verre van kalm was. Magisch sloten de zware deuren zich achter haar.
 “Nee, zo voelde het niet.”, concludeerde Kai. “Het was iemand anders die magie gebruikte.”
 “Hogeren voorkom dat ik iets stoms doe...”, siste Naraku. “Ach wat, waar heb ik het over, alsof het ze iets kan schelen!”
 “Eh... Nara-nenha?” Sushi probeerde haar te kalmeren, door het Sekense woord voor ‘vriend’ te gebruiken.
 Blade deed een stap achteruit. “Ik heb het gevoel dat...”
 Matsuvoegde zich bij hem. “Ik voel hetzelfde...”, gaf hij toe.
 “Ze kan er maar beter niet over beginnen als ze zo is...” Mah-Lin dacht hetzelfde.
 “Naraku, denk alsjeblieft na voordat je je mond opent.”, probeerde Mayonaka.
 Naraku balde haar vuisten. Ze haalde diep adem; in en uit, terwijl ze zichzelf probeerde te kalmeren. Terwijl de anderen een voorgevoel hadden waar dit over ging, waren Ao, Clover, Rain en Kai nog in het ongewisse.
 Naraku haalde nog een keer adem. “Het gaat goed, het gaat goed...”, herhaalde ze. “Ik ben de baas over mijn emoties.”
 “Goed zo, meissie.” Blade stapte voorzichtig op haar af. “Adem in, adem uit...”
 “Nog één woord en je krijgt een mep!”, snauwde Naraku. Blade deed meteen een stap achteruit.
 Matsuvoegde zich bij hem. “Laat me raden... ze is terug?”
 Naraku keek in zijn ogen. Ineens vulden tranen de hare en stortte ze in. “Waarom?”, riep ze. “Waarom kan ze me niet gewoon met rust laten? Ik kan er niet meer tegen!”
 Mah-Lin suste haar. “Stil toch!”, waarschuwde ze. “Wat als ze je hoort?”
 “Laat dat mens me horen!” Naraku keek naar het plafond. “Ik wil dat zij en de anderen weten dat *zij* verantwoordelijk zal zijn voor mijn ondergang. Oprolrijken, ammehoela!”
 Naraku sloeg haar vuisten op de vloer.
 Stilte vulde de troonzaal. Langzaam werd Naraku weer kalm. Het kostte haar even, maar uiteindelijk kreeg ze de controle terug.
 “Nou,” Blade sloeg zijn arm om haar schouder. “geen beter moment dan nu, toch?”
 Naraku knikte. “Ondanks al haar haat, had ze wel gelijk... Zij hebben het recht het te weten. Vooral één van hen.”
 Deze woorden verrasten zelfs haar reisgenoten. Eén persoon in het bijzonder? Wat bedoelde ze daarmee? Iedereen gingen zitten, terwijl Naraku bleef staan. Het was goed te merken dat dit moeilijk voor haar was “Het is al goed.”, moedigde Mayonaka haar met een glimlach aan.
 Naraku knikte. “Wat ik ga vertellen... het zal niet makkelijk te begrijpen zijn.”, begon ze.
 Kai grijnsde. “Ik begrijp alles.”, grapte hij en porde Rain.
 “Geloof me.”, kalmeerde Sushi hem. “Dit zal zelfs jou stil krijgen.”
 “Zo erg?”, pufte Ao.
 “Nog erger.”, onderbrak Naraku hem. “Zie je... nou... eh... Rain, herinner je je nog die dag dat je naar mijn verleden zocht?”
 De jongeman knikte. “Maar... ik heb niets gevonden.”, herinnerde hij zich.
 Naraku krabde achter haar oren. “Je had helemaal gelijk... Zie je, ik heb geen verleden. In de letterlijke zin van het woord.”

Dit was de eerste grote schok die door de kamer ging. Kai stond op, klaar om iets te zeggen, maar ging weer zitten.

Naraku ging verder. “Julie dachten dat ik zo rond de zestien jaar moest zijn, toch?”

“Ja, want je groeit nog steeds.”, bracht Rain er met moeite uit.

Naraku knikte. “Ik ben geen zestien. Ik ben, eh... drie jaar, vijf maanden, twee weken en drie dagen oud.”

Kai sprong op, met zijn vinger omhoog, maar hij zakte weer terug. Het enige wat de anderen konden, was doorademen. Ook de anderen waren weer onder de indruk.

Toch was nog niet alles verteld. Het ‘ergste’ moest nog komen. “Zie je... ik ben... zo’n beetje geboren op de dag dat ik Matsu heb ontmoet.”

Kai sprong weer op, met zijn vinger weer omhoog. Iedereen verwachtte wederom stilte, maar deze keer slaagde hij erin een paar woorden uit te brengen. “Hoe kun je drie jaar oud zijn en toch zo... zo... gezegend?!” Hij duwde zijn handen naar voren en keek naar Naraku’s lichaam. “Dat kan toch niet?”

Naraku deed een stap achteruit, ongemakkelijk. “Ha, ha...”, lachte ze nep. “Wil je weten wie mijn ouders zijn?”

“Weet je wie je ouders zijn?” Ao sprong ook op. “Wat gaaf! Wonen ze in de woestijn?”

“Ze zegt dat ze pas drie jaar oud is!” Kai wees nog een keer naar Naraku. “Meisjes van drie hebben *geen*... *Dat* hebben ze nog niet!”

“Alsjeblieft, rustig!”, probeerde Naraku. “Alsjeblieft, ga weer zitten.” Een deel van haar was bang om verder te gaan. De anderen hadden niet zo gereageerd toen ze het hoorden. Ao en Kai... ze reageerden zo anders!

Kai protesteerde, maar Ao duwde hem gewoon naar beneden. “Ga alsjeblieft verder.”, antwoordde Rain alsof Kai’s uitbarsting niet eens had plaatsgevonden.

Naraku keek naar de vloer. “Dit is niet makkelijk voor me.”, gaf ze toe. “Maar zie je... eh... Julie weten toch dat als je je magie niet gebruikt, het zich tegen je keert?” De anderen knikten. “En dat magie altijd groeit?”

“Maar wat heeft dat nou met jou te maken?”, vroeg Clover zachtjes, duidelijk ook onder de indruk. “Groeit je magie zo snel dat je er geen controle meer over hebt?”

Naraku schudde haar hoofd. “Nee... maar er is een groep mensen die dat probleem zo nu en dan wel hebben. En af en toe verzamelen ze hun overvloed aan magie in een omhulsel en laten het achter om te sterven.” Naraku’s stem veranderde in gefluister. “Ik ging alleen niet dood...”

Momenten gingen voorbij terwijl de mensen om haar heen probeerden te begrijpen wat er werd gezegd. Maar dit was pas schok twee! Nummer drie en vier moesten nog komen. Clover sloeg haar armen over elkaar. “Dus je bent een grote baal magie...” Het leek alsof het haar niet deerde

Naraku knikte. Een deel van haar was verrast dat Clover het zo makkelijk kon accepteren. Maar goed, Clover was dan ook moeilijk te doorgronden.

“Je bent gemaakt door een groep tovenaars?”, vroeg Rain.

“Een beetje hoger dan dat.” Naraku speelde met haar vingers.

“Wat is er hoger dan een tovenaar?” Ao keek om zich heen.

“De Hogeren.”

Ah, schok nummer drie. Kai sprong op en wees naar Naraku, maar hoe hij ook zijn best deed, er kwam geen geluid uit. Ao ging gewoon op de vloer liggen. Hij zei dat hij dat deed, zodat hij zichzelf geen pijn zou doen. Rain’s mond viel open en Clover leek onverschillig. Het drong waarschijnlijk niet tot haar door. Je hoort tenslotte niet elke dag

dat je Hoofdvrouw een creatie is van de Hogeren... levend bewijs dat de Hogeren bestaan en leven kunnen creëren!

Naraku vroeg zich af of ze ook iets over Yunakara moest vertellen. Nee, niet vandaag. Dat zou teveel voor hen worden. Dan zouden ze weten dat Naraku deel uitmaakte van een strijd tussen goden. Het zou Yunakara ook zwartmaken. In de ogen van degenen voor Naraku waren de Hogeren pure wezens. Wat ze ook deden, ze maakten nooit fouten.

Het was moeilijk voor de anderen om dit te accepteren, maar ze waren ervan overtuigd dat Naraku's leven een hoger doel had. Misschien deed Yunakara alsof zij gemeen was, zodat Naraku sterker werd en Zwarte Magie zou blijven weerstaan.

De Hogeren maken geen fouten. Alles wat ze doen, heeft een betekenis. Zelfs Matsuru en Blade geloofden daar stellig in, wat Yunakara ook naar Naraku gooide. Naraku was de enige die daar niet in geloofde. Ze was technisch gezien ook een godin...

Rain stond op en draaide zich om. "Ik heb hoofdpijn...", verontschuldigde hij zich en liep naar de deur.

"Rain, wacht!" Naraku hield hem tegen.

Rain draaide zich om en keek naar dit kwetsbare meisje. "Wat?", vroeg hij. "Wat wil je nog meer vertellen? Dat de Hogeren niet zijn wie ze beweren te zijn?"

Naraku schudde haar hoofd. "Geloof in de Hogeren.", drong ze aan. "Ook al ben ik een vergissing in iemands ogen, ze staan me toe om op Seken te blijven wonen, zolang ik mijn magie niet voor het kwaad zal gebruiken." Dat was geen leugen.

"Ik moet gaan liggen." Rain draaide zich om.

"Dit is moeilijk voor me, Rain!" Naraku ging achter hem aan, maar Rain luisterde niet. "Ik weet wat er met je ouders is gebeurd!"

Schock nummer vier. Rain keek geschrokken terug, terwijl de anderen met stomheid geslagen waren. Zelfs Blade en Matsuru wisten hier niets van! "Wat zei je?", siste Rain. "Voor mijn part denk je dat de Hogeren me hierheen hebben gestuurd om je dit te vertellen." Naraku stond daar, met gevouwen handen. "En om ze uit hun dodelijke hel te bevrijden. Ik weet niet waarom ik hier nog ben. Slechts één Hogere wil me dood hebben, maar de anderen willen zien wat ik kan worden."

"Rot op met je woorden!", schreeuwde Rain. "Een Jager heeft mijn ouders meegenomen! Hij stal ze van me en liet mij achter! Als ik toen mijn krachten had ontdekt, zou hij me hebben meegenomen, en dan was ik in ieder geval bij mijn ouders!" Rain herinnerde zich de dagen dat hij als jonge tiener zijn ouders verloor. Hij begreep niet wat er was gebeurd. Het enige wat hij wist, was dat er een Jager achter hen aan zat, en op een dag... waren zijn ouders plotseling verdwenen.

"Als je was meegenomen..." Naraku stond daar nog steeds, met ogen gevuld met pijn en handen gevouwen. "...dan zouden jouw krachten tegen mij gebruikt zijn. Dan zou je in dezelfde hel zijn opgesloten als je ouders." Naraku zag dat Rain dit niet kon bevatten. Hij begon te beven. Zijn hele leven was hij ervan overtuigd dat zijn ouders in vrede rustten en nu... "De Jager bracht ze naar Heer Zashjan, Rain...", onthulde Naraku. "Toen ik zijn ketting brak, werden de gevangen geesten eindelijk bevrijd."

"Als magie wordt gestolen, krijgen de zielen rust!", schreeuwde Rain. Wat ze zei, was niet waar!

Naraku schudde haar hoofd. "Niet in het geval van Heer Zashjan. De geesten werden gevangen in zijn ketting, het Oog van de Demon, om zijn krachten te voeden. Maar ze zijn nu vrij! En ik weet dat ze over je waken."

Rain probeerde de deurkruk van een deur vast te pakken, terwijl hij naar Naraku keek. Het zweet stroomde over zijn lichaam; hij moest hier weggelopen! Dit was niet waar! Dit was niet waar! Dit was een nachtmerrie! Zijn geloof in de Hogeren, de enige vrede die hij had over zijn ouders... het werd allemaal in een oogwenk onder hem vandaan getrokken! In een oogwenk!

“Rain...”, probeerde Naraku, maar Rain slaagde er eindelijk in om de deurklink te pakken en tegen de deur te duwen.

“Rain...”, trachtte ook Kai, maar hij begreep hem. Ook hij was geschrokken. Zijn Hoofdvrouw was een product van de eeuwige goden van deze planeet... Maar Rain was zijn beste vriend; hij moest iets doen!

Hoe hard Rain ook zijn best deed, hij kreeg de deur niet open. Het feit dat hij probeerde tegen een deur te duwen die naar binnen draaide, begreep hij niet meer. Rain had zijn magie kunnen gebruiken om al het water uit het hout halen en de deur te breken, maar alles waar Rain aan kon denken, was wegnemen van Naraku.

Eindelijk eiste de paniek zijn tol en gleed de deurkruk uit zijn handen. Langzaam gleed de jongeman naar de grond en pas toen realiseerden de anderen dat het niet uit vrije wil was!

“Rain!” Kai rende naar de jongeman toe. Hij raakte zijn lichaam aan, draaide hem om en vond een gezicht nat van tranen en zweet. “Hogeren, hij heeft koorts!”, concludeerde Kai toen hij zijn flauwgevallen vriend in zijn armen hield.

Terwijl de anderen naar hem toe renden, bewoog Naraku niet. Ze wist dat dit geen normale koorts was. Zij had de koorts veroorzaakt. Dit was de manier waarop zijn lichaam reageerde, op de immense paniek die ze had veroorzaakt.

Ze kon het hem niet kwalijk nemen, als hij haar nu haatte. En op dit moment... haatte Naraku zichzelf meer dan wat dan ook...

Episode 158: Wat er ook gebeurt...

Kai wilde niet bij Rain weg, ook al zou het kasteel instorten. Een dag en een nacht verstreken. De koorts was niet gezakt, en de jonge Watergebruiker werd geplaagd door nachtmerries. Naraku had zichzelf niet in zijn kamer laten zien en Kai had haar ook niet binnengelaten.

Wat ze zijn beste vriend had aangedaan... Het kon Kaiyou niet schelen dat Rain hem niet zag zoals hij Rain zag. Misschien reageerde Kai wel overdreven. In Kai's ogen was het alleen maar voor de lol.

Hoewel Kai inderdaad jaloers was op Rain, bewonderde hij hem ook. Kai's ouders waren geweldige Watergebruikers, dus iedereen verwachtte dat ook Kai het water zou beheersen. Zij vernoemden hem naar de oceaan, Kaiyou, maar in plaats van branden te blussen, begon Kai ze! Oh, zijn ouders steunden hem. Ze hielpen hem zijn krachten te beheersen en deden hun best, maar Kai bleef zich een vis uit het water voelen.

Toen hij de wereld introk, ontdekte Kai dat hij zich elk verhaal herinnerde dat hij ooit had gehoord, wat hem wat opbeurde. En toen hij een bos vond met een plant die mensen kon doden, dacht Kai dat hij zijn plek had gevonden.

Maar dat was niet zijn plek. Zijn plaats was hier, in MorgenSneeuw, bij Rain. Zonder na te denken over zijn eigen beschadigde geloof in de Hogeren, kon hij alleen denken aan wat Naraku Rain had aangedaan.

Naraku dwaalde op de binnenplaats. Ze probeerde Ao, Clover, Rain en Kai te ontwijken. Het was best makkelijk om Rain en Kai te vermijden. Bovendien, was er iets dat ze kon doen om te helpen? De koorts die Rain had, was veroorzaakt door haar, een fysieke reactie op Rain's verpletterde geloof. Dit was iets dat ze niet kon genezen.

'Goed gedaan, schatje.'

Naraku liet Yunakara's opmerking over haar heen gaan. Yunakara had gelijk gehad: ze had gegokt en ze had verloren. Ao en Clover zouden haar misschien kunnen vergeven, maar Kai en Rain... Nee, ze zouden haar nooit vergeven.

>Geef het de tijd.<, hoorde Naraku plotseling en keek om zich heen. Op de kantelen zag ze Blade en Mah-Lin, hand in hand. De glimlach op hun gezichten moedigde haar aan, maar Naraku kon het niet helpen. Ze voelde zich ellendig.

"Hé, Naraku!" Naraku draaide zich om en was verrast dat Ao naar haar toe liep.

Naraku keek naar de grond. "Ja?", vroeg ze onzeker.

Ao keek ook naar de grond. "Ben je iets kwijt?" Hij ging bij Naraku staan. Verbaasd keek Naraku op. "Nou, je keek ineens naar de grond; ben je iets kwijtgeraakt?" Een glimlach op zijn gezicht verraadde dat Ao een grapje maakte.

Naraku lachte zachtjes. "Nee, niet echt...," gaf ze toe.

"Ik moet toegeven dat het even wennen zal zijn.", zei Ao plotseling. "Maar tot nu toe heb je nooit geprobeerd ons kwaad te doen, en ik vertrouw je dat je dat niet zal gaan doen. Sushi vertrouwt je, wat betekent dat ik je vertrouw."

"Clover, Kai en Rain niet.", mompelde Naraku droevig.

Ao grijnsde. "Clover vertrouwt mij, dus maak je daar maar geen zorgen over. Ze wil het niet toegeven, maar ze is ook behoorlijk... verrast."

"Clover vertrouwt jou?" Naraku keek op en zag Ao knikken. "Sinds wanneer?"

Ao zweette ongemakkelijk. "Eh... eh... zie je, we eh... Het is ingewikkeld."

Naraku glimlachte. “Ik snap het.” Ze vroeg niet door. Ao zou het met haar delen als hij er klaar voor was. “Kan ik je helpen?”, vroeg ze toen, verwijzend naar waarom hij haar riep.

Ao bloosde. “Ik eh... ik hoop dat je het niet erg vindt, maar eh... ik heb wat vragen.”

Naraku had dit al verwacht. Ze had gehoopt dat ze zich allemaal zo voelden, maar blijkbaar stond Ao hierin alleen. “Natuurlijk, vraag maar raak.”, lachte ze.

Ao knikte. “Dus... je ouders zijn de Hogeren?” Naraku knikte. “Maar twee van hen, of allemaal?”

Naraku keek op en dacht even na. “Ik denk allemaal. Zes moeders en zes vaders.”

“Ah, er zijn dus twaalf Hogeren.”, concludeerde Ao. “Maar... hoe ben je... hoe ben je gemaakt? Gingen ze... je-weet-wel?”

Naraku bloosde. “Dat weet ik niet”, gaf ze snel toe. “Voor zover ik weet, hebben ze gewoon hun magie verzameld en een menselijk omhulsel gemaakt.”

“Maar waarom een mens?”, vroeg Ao. “Waarom geen Elf of konijn?”

Naraku haalde haar schouders op. “Ik denk dat ze mensen als zwakste soort beschouwen. Ze hebben anderen nodig om te overleven.”

“Maar waarom een volwassen meisje, in plaats van een baby?”, ging Ao verder.

Naraku had daar nog niet aan gedacht. “Nou, misschien zorg je sneller voor een baby dan voor een volwassene. Misschien verwachtten ze dat als andere mensen me zouden vinden, ze me voor gek zouden verklaren en niets met me te maken willen hebben.”

“Mm, misschien heb je een punt.”, knikte Ao. “Dus wat kan je allemaal?”

“De vraag is meer: wat kan ik niet?” Naraku friemelde met haar haar.

Ao viel even stil. “Sorry.”, verontschuldigde hij zich. “Ik moet hier even aan wennen. Je hoort tenslotte niet elke dag dat je Hoofdvrouw een godin is.”

“Ik ben liever een mens, als dat je beter laat voelen.”, gaf Naraku toe.

Wat volgde, was een ongemakkelijke stilte. Naraku voelde dat Ao meer vragen op zijn lippen had, maar dat hij haar niet wilde overspoelen met zijn nieuwsgierigheid.

“Jij!” Naraku en Ao schrokken op. Naraku keek om en zag Kai naar haar wijzen. “Hier komen!”, beval hij.

“Hallo!”, verdedigde Ao haar. “Toon even wat respect voor...”

Naraku hield hem tegen. “Het is al goed.”, zei ze. “Ik kom, Kai.”

“Mooi!”, snoof Kai en stampte terug.

“Maar toch...”, begon Ao. “Je bent zijn Hoofdvrouw.”

“Je kunt iemand niet dwingen je te respecteren.”, verklaarde Naraku. “Dat moet je verdienen.”

In Rain's kamer draaide Kai's stemming van boos naar stil. “Hij heeft nog steeds nachtmerries.”, fluisterde Kai.

“Ik weet het.”, antwoordde Naraku.

“Kun je niets doen?”, vroeg Kai. “Je bent toch een godin? Jij kan alles, toch?”

Naraku knikte. “Ik ben inderdaad een godin... maar het zou niet juist zijn mijn hulp op te dringen. Hij is al ziek door mij.”

“Maar... kun je de nachtmerries niet weggagen?” Kai's ogen waren gevuld met emotie.

Naraku schudde haar hoofd. “Hij moet dit zelf doen, hoe graag ik hem ook wil helpen. Ik kan weinig doen. Jij daarentegen, kunt zoveel meer doen.”

“Ik?” Kai was verrast. “Wat kan ik nou doen?”

“Je kunt bij hem blijven en met hem praten zodra hij wakker wordt.”, stelde Naraku voor. “Hij zal dan een vriend nodig hebben.”

Kai zweeg kort, maar knikte toen. “Ik ben er nog niet uit wat ik van dit alles vind.”, gaf Kai toe. “Een deel van mij is zo trots, omdat ik een Hogere ken... maar het andere deel...”

“Ik begrijp het.”, zei Naraku, verliet de kamer en sloot zachtjes de deur achter zich.

‘Och, zoveel wijsheid...’

“Yunakara, laat me met rust of ik zal mijn magie gebruiken om je stem te blokkeren.”

‘Dat kun je niet!’

“Het werkte met Heer Juras, dus waarschijnlijk zal het ook bij jou werken.”, dreigde Naraku.

‘Goed, wat jij wilt.’, eindigde Yunakara. *‘Maar ik ben benieuwd: wat zal er eerst gebeuren? Zal Rain sterven aan koorts, of zal hij sterven van de honger?’*

“Honger?” Naraku keek op. “Hoe bedoel je?”

‘Dag, Naraku.’

“Wacht!” Maar er was alleen maar stilte. “Ach, laat dan ook maar!”, siste ze.

Mayonaka wreef over haar armen, terwijl kleine wolkjes uit haar mond ontsnapten.

“Waarom wilde je dat ik mee ging?”, vroeg ze, terwijl ze zich probeerde te warmen.

Naraku keek naar de voorraad. “Hoeveel dagen denk je dat we nog hebben, voordat het vlees op is?”

Mayonaka keek om zich heen. “Een week ofzo?”, gokte ze.

“Oké, bedankt voor je antwoord.”, bedankte Naraku haar en verliet de ruimte.

Mayonaka volgde haar. “Wat?” Ze was verbaasd. “Dat was alles wat je wilde weten?”

Naraku draaide zich om tijdens haar klim. “Mayonaka, ik weet je het niet wilt, maar ik ga naar buiten en eten halen.”

“Eten is goed.”, verklaarde Mayonaka.

“Alleen.”, voegde Naraku eraan toe.

“Dat is niet goed.”

“Vertel het de anderen maar.”, zwaaide Naraku naar haar. “Ik ga me omkleden.”

Naraku vervolgde haar klim op de trap van de voorraadkamer naar de binnenplaats, en met haar hand reikte ze naar de deurklink. Plots werd de deur opengetrokken en schreeuwde een stem recht in haar gezicht. “BEN JE GEK GEWORDEN?!”, schreeuwde Blade haar tegemoet.

Naraku keek Mayonaka weer aan. “Indrukwekkend.”, zei ze tegen de donkere prinses.

“Ik was in paniek!”, verdedigde Mayonaka zich. “Ik moest wel telepathie gebruiken!”

Naraku negeerde Blade en zag dat de anderen ook aan kwamen rennen. De enigen die niet kwamen, waren Rain en Kai (logischerwijs). “Geen discussie, mensen.”, zei Naraku, terwijl de anderen haar volgden.

“Het is zelfmoord!”, waarschuwde Matsu.

“Daarom wil ik niemand meesleuren in deze jacht.”, besloot Naraku. “Er zijn geen wolven om jullie te beschermen, en je hebt me gevraagd mijn krachten verborgen te houden, zodat ze niet weten wat ik kan.”

“Maar we kunnen toch meegaan.”, probeerde Mah-Lin.

Naraku liep de trap op naar haar kamer, nog steeds gevolgd door de rest. “Zij weten dat we eten nodig hebben. Ik verwacht dat ze vallen zullen plaats.”

“Ik hoef mijn magie niet te verbergen; ik kan meegaan.”, kaatste Ao terug.

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, Ao, jij moet hier blijven om het kasteel te beschermen. Kai en Rain kunnen nu niet helpen, dus jij bent de laatste verdediging.” Ze opende de deur. “En nu ga ik me omkleden, dus blijf alsjeblieft buiten.”

“Probeer mij maar eens buiten te houden.”, snauwde Clover.

“Ik verstop je kleren!”, voegde Sushi toe, en greep elk stuk stof wat ze zag.

“We laten je niet gaan.” Mayonaka was resoluut.

Mah-Lin knikte instemmend. “Je komt ons niet voorbij.”

Naraku zuchtte en deed de deur dicht. Met een fractie magie trok ze de kleren uit Sushi’s handen. “Nee, nee, nee!”, gilte Sushi en trok aan de vliegende kleren.

Toen sloot Naraku de meisjes op in een magische bubbel. Ze kleepte zich rustig uit en trok haar jachtkleren aan. “Dit is niet eerlijk!”, schreeuwde Mah-Lin.

“Doe dit niet, Naraku.”, probeerde Mayonaka weer. “Het is het niet waard.”

Naraku pakte haar zwaard. “Ik wil mijn vrienden niet zien lijden.” Ze negeerde hun woorden en liep naar de deur.

“Laat me eruit!” Sushi bonkte op de bol.

“We vinden wel een andere weg.” probeerde Mayonaka opnieuw.

“Er is geen andere weg.” Naraku deed de deur open en liep haar kamer uit. “De meiden hebben misschien wat hulp nodig.”, zei ze tegen de jongens.

De jongens keken om en zagen de meisjes in de bol. Ze realiseerden zich dat de meisjes veilig waren, negeerden hen en volgden Naraku. “Ik laat je dit kasteel niet uitgaan.”, siste Blade.

“Blade, kom hier en haal me eruit!”, schreeuwde Mah-Lin vanuit Naraku’s kamer.

“Nu niet, lieverd!”, schreeuwde Blade terug.

Op magische wijze nam Naraku iedereen, behalve Matsuru, gevangen in een bol. “Ik zal jullie allemaal beschermen, wat er ook gebeurt.”, zei Naraku koppig. “Alleen heb ik een betere kans. Ik ben sneller. Ik wil niet het risico lopen jullie ook te verliezen.” Haar ogen gingen naar Matsuru. “En jij?”, vroeg ze. “Ga jij me ook tegenhouden?”

Twijfelend keek Matsuru naar de grond. “Dat kan ik niet.”, fluisterde hij. “Je wilt dit alleen doen, en je gaat met of zonder geweld. Ik bid alleen dat je weet wat je doet.”

Naraku keek even naar de grond, maar keek toen glimlachend op. “Ik breng eten mee.”, beloofde ze. “Misschien niet veel, maar ik zal meenemen wat ik kan.”

Naraku liep naar de poort en nam een grote tas mee voor haar prooiën. “Hou haar tegen, Mat!” Blade sloeg op de bol. “Blijf daar niet staan! Stop haar!”

“Blade!”, schreeuwde Mah-Lin weer.

“NIET NU!”, schreeuwde Blade terug. “Matsuru, ik zweer je...”

Naraku keek achterom en stak haar hand op. Matsuru deed hetzelfde, ook al brak zijn hart terwijl hij haar uitzwaaide. Met haar krachten opende Naraku de poort, en al snel sloot het zich weer achter haar. Alsof er niets aan de hand was.

Voor Matsuru voelde het alsof zijn kleine meisje niet alleen opgroeide, maar ook dat hij haar kwijtraakte. Nee, hij raakte haar niet kwijt. Dat zou nooit gebeuren.

“Mat!”, schreeuwde Blade naar hem. “Waarom laat je haar gaan?”

“Laten we kijken hoe ik jullie hier uit kan krijgen.” Matsuru negeerde zijn vriend. “Maar laat Blade er maar als laatste uit. Wie zal me tegen hem beschermen?”

“Hij krijgt eerst met mij te maken!”, klonk Mah-Lin’s stem vanuit Naraku’s kamer.

Rustig stak Naraku de vallei over. Haar schoenen knerpten zachtjes in de sneeuw en maakten weinig geluid. ‘Laat ze me zien.’, daagde Naraku hen uit. ‘Laat ze me zien en

weten dat ik geen lafaard ben, en dat ik alles voor mijn stam zal doen. Dit is mijn uitdaging. Probeer me maar te vangen!

Caron luisterde naar het verslag. “Goed gedaan, Voyce.”, zei hij tegen zijn stamlid en liet hem gaan.

“Huh?”, vroeg Keiran. “Ga je er niet achteraan? Ze is alleen!”

Caron glimlachte. “Ze daagt me uit, Keiran. Ze wil aangevallen worden, zodat ze tussen onze vingers door kan glippen.”

“Ja, dat weet ik.” Keiran verraste Caron met zijn reactie. “Maar ze is alleen; als we een val zetten, kunnen we MorgenSneeuw voordat de avond valt in handen krijgen.”

“Keiran, ze verwacht dat we toehappen.”, antwoordde Caron. “Op dit moment is ze overal op voorbereid.”

Keiran zuchtte en ging op de tafel zitten. “Laten we haar dan gewoon haar gang gaan?”

“Ach, welnee!” Caron sprong op en sloeg op Keiran’s rug. “We laten haar gewoon jagen en snijden haar op de terugweg af. Ik hoop dat ze een eekhoorn zal vangen. Het is alweer een tijd geleden dat ik dat heb gegeten. Hebben we die saus nog?”

“Caron, ik zal je nooit begrijpen.”, zuchtte Keiran.

“Mooi!”, glimlachte Caron. “Dat betekent dat zij mij ook niet zal begrijpen.”

Naraku stopte een eekhoorn in haar tas en keek rond. Waarom was het zo stil? Ja, ze wist dat ze werd geobserveerd. Dat was iets dat ze de afgelopen weken had opgepikt, maar waarom bleven ze verborgen? Ze was helemaal alleen!

Misschien verwachtte Caron een val. Nee, hoe konden ze denken dat zij hen probeerde te misleiden? Misschien waren ze voorzichtig, omdat ze alleen was.

Nieuwsgierig, probeerde Naraku sporen van de Yami te vinden. Ze knielde, op zoek naar vallen. “Ik hoop snel wat te vinden.”, fluisterde ze. “We hebben niet veel meer.”

Plotseling was het gevoel dat ze bekeken werd weg. De Yami die haar had gevolgd, was op weg om verslag te doen. Zonder tijd te verspillen, ging Naraku opnieuw op jacht. Wat ze nu had, was nauwelijks genoeg voor een dag.

“Oké, ik ga haar achterna!”, besloot Blade en greep zijn zwaard.

“Nee, dat doe je niet.”, verbood Matsuru hem.

Blade stond met zijn mond open. “Wat?”, riep hij. “Nara is helemaal alleen daarbuiten!”

“Dat weet ik.”, gaf Matsuru toe. “Maar dit is haar gevecht. Ze zal terugkomen. Vertrouw haar.”

Blade liet zijn zwaard zakken. “Ik vertrouw haar.”, gaf hij toe. “Maar die vervloekte Yami vertrouw ik voor geen meter!”

“Ze klinkt oprecht.”, rapporteerde Voyce.

Caron knikte. “Nou, ze liegt waarschijnlijk niet. Ik vraag me alleen af waarom ze het hardop zei.”

“Eh, fluisterde.”, corrigeerde Voyce.

Caron dacht na. “Ze daagt ons uit. Dat is haar val. Ze denkt dat ze beter dan ons is.”

“Wil ze ons voor schut zetten?”, mompelde Keiran. “Is dat een valstrik?”

“Tussen leiders en stammen is het van essentieel belang.”, vertelde Caron. “Wat er vandaag gebeurt, zal belangrijk zijn.”

“Wat moet ik doen?”, vroeg Voyce.

Caron keek even weg. “Als we haar uitdaging accepteren, zal één van ons voor schut staan. Als we niets doen, zullen ze hun voorraad aanvullen en verliezen we ook.”

“Dus we verliezen hoe dan ook.”, mompelde Keiran. “Tenzij we haar op haar plaats zetten.”

Caron stond op. “Keiran, wat zou je doen?”

Keiran was stomverbaasd. Vroeg Caron *hem* om advies? “Wah?”, begon hij.

“Dat klinkt niet erg sterk.”, grijnsde Caron.

“Eh...”, bedacht Keiran. “We gaan de uitdaging aan. En we winnen.”

“Hoe weet je zeker dat we kunnen winnen?”, vroeg Caron hem.

Keiran keek vastberaden. “Omdat we Yami zijn.”, zei Keiran trots. “Wij zijn sterker dan zo’n klein meisje!”

Caron draaide zich om. “Laat het jouw jacht zijn.”, besloot hij.

Keiran sloeg zachtjes met zijn vuist op zijn borst. “Ik zal niet falen!”, verklaarde hij trots.

“Ik zal je laten zien waar ik van gemaakt ben!”

“Hetzelfde vlees en bloed waarvan ik ben gemaakt.”, glimlachte Caron. “Laat haar de Yami-geest zien die in je zit.”

“En vandaag komt het eruit!”, zei Keiran terug. “Ze krijgt me niet klein.”

“Het zij zo, Keiran, het zij zo.”, eindigde Caron en zag Keiran gaan. “Wees voorzichtig, broertje...”, fluisterde hij.

De drie manen kwamen langzaam op en snel stopte Naraku een konijn in de zak. De winst van de jacht was klein, maar zou hen helpen om nog minstens een dag te overleven. Elke dag moesten ze koesteren, evenals hun kostbare eten.

“Goedenavond, jongedame.”

Naraku draaide zich om. “Jij bent Caron niet.”, merkte Naraku op.

Ze wist hem in zijn trots te raken. “Ja, nou, ik ben geen Caron.” Hij had niet de charme van zijn broer. “Dus je hebt het maar met mij te doen.”

“Is Caron ziek?”, vroeg Naraku.

“Nee!”, siste Keiran.

“Oh...” Keiran kon duidelijk zien dat ze teleurgesteld was. “Als dat het geval is... doe!”

Plots draaide Naraku zich om en rende weg.

“Ik wist dat je dat zou doen!”, schreeuwde Keiran haar na.

“Waarom blijf je dan staan?”, schreeuwde Naraku honend terug.

Keiran begon met rennen. “Ik wilde net beginnen!”, schreeuwde hij geïrriteerd. Keiran begon zijn achtervolging, terwijl voor hem verschillende Yami uit de bomen sprongen.

Allen volgden die paarsharige Hoofdvrouw. ‘Verdomme, ze zijn dichterbij dan ik!’, vloekte Keiran. ‘Ze zet me voor schut! Wees vervloekt, kreng, je zet me voor schut! Dat zet ik je betaald!’

Behendig als een hert sprong Naraku tussen twee bomen door, die dicht bij elkaar stonden. Toen één van de Yami hetzelfde probeerde te doen, misrekende hij zijn sprong, waardoor zijn voet vast kwam te zitten en hij naar voren sloeg. “Gaat het?” Keiran keek naar zijn bloedende neus.

“Laat me!”, schreeuwde de Yami. “Grijp haar!”

‘Dus dat is jouw spel?’ Keiran zette de achtervolging weer in. ‘Ons één voor één te grazen nemen? Denk je dat je beter bent dan wij? Nou, klein wicht, je hebt het mis! Wij zijn de Yami, en ik zal niet inhouden! Ik zal je krijgen!’

Naraku was behoorlijk teleurgesteld dat ze nu al een achtervolger was kwijtgeraakt. Er waren nu drie jongemannen op haar pad. Ze telde die sukkel achterin niet eens mee. Wat was er trouwens met die vent? Waarom had Caron hem gestuurd? Alsjeblieft, alsof die gozer het verschil zou maken. Goed, hij was best snel, maar denken was niet zijn ding. Die elleboog in zijn ribben... een echte jager zou dat zien aankomen!

Ach, waarom zou ze hem niet nog wat meer pesten? Naraku pakte een tak, draaide rond en schopte twee Yami in het gezicht. Toen ze landde, schopte ze de derde met een draai, waardoor hij tegen de andere twee sloeg, die probeerden overeind te komen.

Keiran was verrast toen hij dit zag; dit meisje was snel! Plotseling sprong ze over de Yami op de grond en keek hem recht in de ogen. Verrast wist Keiran niet wat hij moest doen toen Naraku opeens naar hem toe boog. "Tikkie, jij bent 'm!", fluisterde ze in zijn oor, gevolgd door haar handen op zijn schouders.

Naraku sprong over zijn schouders. Verbaasd wist Keiran niet wat hij moest doen, vooral toen Naraku hem plotseling over haar schouders trok en hij door de lucht vloog! De ontmoeting met de boom was hard en onverwacht, en Keiran viel hard op de grond. Toen hij zijn ogen opendeed, zag hij de glimlach van dat kind. Haar lach vulde het bos. Ze draaide zich om en rende weer weg.

Woedend sprong Keiran op. Voor het eerst in zijn leven was de woede genoeg om elke pijn te vergeten. "Grijp haar!", beval hij en moedigde de anderen aan. Ze kropen weer op en volgden hun leider in zijn achtervolging.

Vervuld van trots en een vleugje superioriteit had Naraku het gevoel dat ze langzamer kon gaan. Pas toen merkte ze dat ze steeds verder van MorgenSneeuw raakte. Ergens had ze een verkeerde afslag genomen en ze moest zich omdraaien. Naraku wist dat de Yami behoorlijk sluw waren; ze zouden een manier vinden om haar af te snijden en dan zou ze deze uitdaging verliezen.

Naraku realiseerde zich dat ze een manier moest vinden om voorbij de Yami te komen, zonder dat ze het door hadden. Ze zocht een plek om zich te verstoppen. Ze zag de waterval rechts van haar; misschien kon ze zich erachter verschuilen.

"Uh..." kreunde Rain, en Kai keek verrast op.

"Rain?", vroeg Kai, terwijl hij opstond. Misschien was het weer een nachtmerrie.

"Keiran, haar sporen stoppen hier!" Een Yami knielde.

"Zit ze in een boom?" Een andere Yami keek om zich heen.

Keiran keek ook om zich heen. Een boom? Zou zij bomen kunnen gebruiken zoals zij? Nee, de sporen op de grond waren licht en niet alsof iemand de lucht in sprong. In ieder geval niet hoog genoeg voor een boom. Het geluid van vallend water was het enige dat ze konden horen.

Onverwachts werden Keiran's ogen naar de waterval getrokken. Het was alsof een hand hem leidde. "Ze verstopt zich achter de waterval. Ik weet het zeker!"

"G... ga weg!" Rain's hoofd woelde, nog steeds gevangen in zijn nachtmerrie.

Kai wist niet wat hij moest doen. Moest hij hem wakker maken? "Rain... waar droom je van?", vroeg hij zich somber af.

"Ga... weg...", ging Rain door.

Met een bonzend hart zag Naraku de Yami het ijskoude water in stappen. De waterval vertroebelde haar zicht, maar dit was iets dat ze niet alleen kon zien, maar ook kon voelen! En er was geen uitweg!

Naraku had het nu echt voor elkaar; ze had zichzelf in het nauw gedreven. Haar tanden klapperden zacht; Naraku had niet verwacht dat het water zo koud zou zijn. Ze was koud tot op het bot. Verstoppert achter de waterval was haar slechtste idee ooit. En Caron's vervanger, die jongen... Hoe wist hij dat ze daar was? Ze had hem onderschat, dat moest ze toegeven.

Keiran was de eerste die de rotsen bij de waterval bereikte. Hij klom erop en negeerde zijn gevoelloze, koude benen. Hoe hij wist dat ze daarachter zat, wist hij niet en kon hij ook niet uitleggen. Het was net als toen hij haar voor het eerst zag. Hij wist gewoon dat ze daar weg moesten, voordat ze echt boos zou worden. Het was een onbeschrijfelijk gevoel van dat hij haar kende, terwijl hij haar nauwelijks had gezien. Misschien was het inderdaad zijn Yami-leiderschapsbloed dat eindelijk naar voren kwam. Caron zou vanavond trots zijn op zijn kleine broertje. Vanavond zou Caron hem niet langer als kleine jongen zien. Vanavond zou Keiran een man worden!

“Het water...”, mompelde Rain. “Ze komen er aan!”
Kai maakte zich zorgen. “Wie?”, vroeg hij. “Wie komen er aan?”

Naraku's hart bonkte harder. Wat moest ze doen? Ze keek om zich heen, maar ze was omgeven door massief gesteente. Zou ze kunnen vechten? Met wat? Moest zij ze in het water gooien? En dan? Hoe moest ze hier uit ontsnappen?

“Klaar of niet... ik kom er aan!”, grijnsde Keiran.

“Naraku!”, schreeuwde Rain en schoot omhoog in zijn bed, met wijd opengesperde ogen, vol angst. “...Naraku...”

Episode 159: Ijskoude duisternis

Het was alsof haar hart zo uit haar borst zou barsten. Hoe kon ze zo stom zijn? Waarom koos ze een schuilplaats waaruit ze niet kon ontsnappen? Dit was het; dit was haar straf voor het onderschatten en het bespotten van haar vijand.

Opeens Naraku merkte nog iets anders op... nog een bonzend hart. Ze was niet de enige die bang en nerveus was. Ze beseftte dat iemand anders precies hetzelfde voelde als zij. En het was de jongeman die steeds dichterbij kwam...

Toen Keiran het begin van de grot achter de waterval bereikte, aarzelde hij. Hij hoefde zich niet af te vragen waarom hij aarzelde; hij wist waarom. Keiran was bang. Wat als dat meisje niet achter de waterval zat? Het woeste water verborg elk geluid en wat als hij het mis had? Hij was de broer van de leider en dit was zijn jacht. Hij kon het niet verknoeien! Caron zou het hem nooit vergeven.

Blade ijsbeerde zenuwachtig over de kantelen. "Waarom duurt het zo lang?", mopperde hij. "Ik ga haar achterna."

Matsuru hield hem tegen. "Alsjeblieft, heb vertrouwen in haar. Ze komt terug, dat weet ik zeker."

"Ik weet het!", gaf Blade toe, terwijl hij zijn handen naar de lucht hief. "Maar al dat wachten maakt me gek."

"Misschien kun je je aandacht even op iemand anders richten." Blade draaide zich om en wilde vragen over wie dit donkere meisje het over had, maar ze stond hem geen vragen toe. "Ze is in de bibliotheek.", vertelde Mayonaka. "En eerlijk gezegd, aangezien Naraku veilig is, is zij nu jouw prioriteit..."

"Naraku?", vroeg Kai zich af, terwijl hij naar Rain keek, die weer op zijn bed viel. De Vuurgebruiker merkte dat Rain nog steeds sliep. "Oh, het is maar een droom."

"Het water...", mompelde Rain, badend in het zweet. "Naraku..."

Keiran haalde diep adem en sprong dwars door de waterval. Klaar voor elke aanval die zou volgen, bekeek hij snel zijn omgeving... leeg. Verrast liet Keiran zijn mes zakken, terwijl verschillende Yami hem volgden.

De grot was klein en er was nauwelijks plaats voor iedereen. Verward keken ze om zich heen; ze waren alleen. "Waar...?", mompelde er één. "Maar... het loopt dood."

"Weet je zeker dat je haar hier naar binnen zag gaan?", vroeg een ander.

Keiran beet op zijn lip. Hij had Naraku eigenlijk niet hierachter zien duiken. Het was maar een gevoel. Maar dat kon hij toch niet zeggen? Dit was het; hij had het nu echt verpest. Caron zou hem waarschijnlijk weer ondersteboven in een boom hangen, net als toen ze nog kinderen waren. Oké, toen waren het gewoon pesterijen van zijn grote broer, maar nu...

Opeens zag hij iets. Daar, in de hoek van de grot. Keiran liep ernaar toe en knielde. "Wat is het?", vroeg één van zijn mannen.

"Een eekhoorn..." Keiran nam het koude dier in zijn handen.

De Yami waren niet onder de indruk. "Die is hier waarschijnlijk van de honger omgekomen." Eentje haalde zijn schouders op.

Keiran ging met zijn vingers over de wond. "Nee..." Hij observeerde het dier. "Deze eekhoorn is met een mes gedood. Een lang en dun mes. En hij is vandaag gedood." Hij

keek op, niet langer verbaasd. Hij wist zeker dat hij gelijk had. “Ze was hier.” Keiran stond op en keek de grot rond.

“Wat?” De Yami keken verbaasd rond. “Maar het loopt hier dood!”

Keiran antwoordde niet. Plots sprong hij naast hen in het water. Zijn vrienden voelden hun hart overslaan. “Keiran!”, riepen ze toen ze hun leider onder water zagen verdwijnen.

Met zijn handen volgde Keiran de ruwe muur en probeerde een doorgang onder water te vinden. Hij vond wel een rare plek met warm water en een hele zachte stroming naar boven, maar... hij voelde haar niet.

Naar adem happend bereikte Keiran weer het oppervlak. “Er is geen doorgang onder water.”, concludeerde hij.

“Kom uit het water, Keiran!”, beval een Yami hem. “Ben je gek? Het vriest!”

“Ze was hier, ik weet het zeker!”, vloekte Keiran terwijl hij uit het water klom. “Ik weet niet hoe, maar ze is ontsnapt.”

“Kom, we gaan terug en vinden haar spoor wel weer.”, verzekerde een Yami hem. “Ze kan niet in rook zijn opgegaan.”

“Kom op.” Keiran liep weer naar de waterval. “Als we snel zijn, dan...”

“Nee, Keiran.” De Yami kwamen in opstand. “We moeten naar huis. We zijn nat en koud. Als we niet uit deze natte kleren gaan, worden we ziek of vriezen we dood.”

“Er is niets verloren.”, verzekerde één van de vier Yami hem. “Zelfs Caron zou niet weten hoe ze hieruit ontsnapte.”

Keiran keek naar de grond. Caron... hij had zijn broer gefaald...

Voorzichtig deed Blade de deur open. Hij gluurde de hoek om en liep voorzichtig de bibliotheek in. Deze keer moest hij iets gevaarlijker onder ogen zien dan de Yami. Geen enkel zwaard of magie was sterk genoeg om hem hiertegen te beschermen.

Zwijgend liep Blade naar een ladder. “Eh... Mah-Lin?”, fluisterde hij.

“Ach, kijk eens wie we daar hebben...”, snauwde Mah-Lin, terwijl zij een boek pakte en er doorheen bladerde.

“Eh... Mayonaka zei dat je boos op me was.”

“Dat ben ik inderdaad.”

“Wil je vertellen wat ik verkeerd heb gedaan?”

Mah-Lin werd ijszig stil. Op dat moment beseftte Blade dat dit de meest domme vraag was die hij ooit had gesteld. Als dit geen oorlog zou veroorzaken...

“Pardon?!”, siste Mah-Lin.

Blade spreidde zijn armen. “Uit de grond van mijn hart, het spijt me!”, probeerde hij.

“Pardon?!” Mah-Lin gooide het boek naar zijn hoofd. “Je hebt me in een magische gevangenis achtergelaten en weet dan niet wat je fout hebt gedaan?!”

“Oh, dat...”, mompelde Blade en realiseerde zich meteen zijn nieuwe fout. Hij sloeg zijn hand voor zijn mond, alsof hij de woorden terug wilde duwen. “Mah-Lin, ik...” Een boek vloog naar zijn hoofd. Nog één. Voor het derde boek moest Blade wegspringen.

“Mah-Lin...”, begon Blade, toen een vierde boek hem in zijn gezicht raakte.

“Praat niet alsof er niets is gebeurd!”, schreeuwde Mah-Lin, terwijl ze nog meer boeken gooide. “Ik had je nodig, en je keek me niet eens aan.”

Blade kroop terug en vermeed een ander boek. “Ik moest Naraku tegenhouden!”

“Naraku?!”, schreeuwde Mah-Lin. “Weer die Naraku! Ik ben *jouw* Sonai! Ik zou je absolute prioriteit moeten zijn!”

“Dat ben je ook!”, probeerde Blade opnieuw. “Wees niet zo jaloers!” Een regen van boeken kwam naar beneden. “Jaloers?!” Haar stem ging een octaaf omhoog. “Ik heb geaccepteerd dat jij en Naraku een speciale band hebben, en dat sta ik toe, maar ik ben niet een stuk speelgoed dat je kan pakken als *jij* zin hebt!” “Speelgoed?”, hijgde Blade stomverbaasd. “Mah-Lin, ik *bou* van je! Jij bent *alles* voor mij!” “Oh, ben ik dat?”, snoof Mah-Lin. “Dus, als er brand was, wie zou je dan als eerste redden?” “Dat is laag van je.”, sprak Blade haar tegen. “Ik kan niet kiezen tussen jullie twee!” Er ging weer een regen van boeken naar beneden. “Ach, zo zit het dus!”, schreeuwde Mah-Lin. “Ik ben maar een stom stuk speelgoed!” “Nee, dat is niet zo!”, probeerde Blade weer. “Het zou je niet eens kunnen schelen als ik gewond raakte!” “Natuurlijk wel!” “Oh, dus als ik van deze ladder zou vallen, zou je me dan opvangen?” Blade zuchtte. “Natuurlijk!” Blade spreidde zijn handen. “Ik zou je nooit laten vallen!” Hij struikelde bijna over een boek. “Maar met al deze boeken...” “Bewijs het dan.”, zei Mah-Lin opeens. “Wat bewijzen?” Blade keek verbaasd op, maar toen beseftte hij het. “Nee!” De adem werd hem ontnomen. “Niet springen!” “Waarom niet?”, antwoordde Mah-Lin boos. “Laat je me vallen?” “Natuurlijk niet, maar met al die boeken om mijn voeten...”, probeerde Blade uit te leggen, toen het onuitsprekelijke gebeurde. “Mah-Lin, nee!” Zijn woorden waren zinloos, toen hij zag hoe de jonge vrouw de ladder losliet en achteroverviel. Het was alsof zijn hart uit elkaar werd gescheurd. Alles ging in slow-motion. Ze viel... zijn hart en ziel viel... Hij kon haar nooit op tijd bereiken! Zo wit als een laken struikelde Blade bijna over de boeken terwijl hij dichterbij probeerde te komen.

Op een onbekende plek was stilte het enige wat je kon horen. Er was ook niets te zien; alleen de duisternis om haar heen. Ze hoestte zachtjes, terwijl ze huiverde in het donker. Ze kon haar handen niet zien, terwijl ze een lok paars haar uit haar gezicht duwde. Wat was er, in Sekensnaam, gebeurd?

Naraku herinnerde zich dat ze als wanhoopsdaad in het water was gesprongen, in de hoop zich onder water in de kleine grot te verstoppen. Toen Keiran en de anderen binnenkwamen, had ze zich onder water naar achteren geduwd, in de hoop dat ze niet gezien zou worden en dat de Yami weer snel zouden gaan.

Opeens werd ze omhoog geduwd, door iets zonder handen! Verbaasd wist Naraku niet wat er was gebeurd, totdat ze zich realiseerde dat ze weer kon ademen! Uitgeput trok Naraku zich op de koude stenen, waar ze begon te rillen.

Een vreemd geluid vulde haar omgeving, maar het vervaagde net zo snel. Nieuwsgierig en bang probeerde Naraku iets te zien, maar dat lukte niet.

Gokkend dat het veilig was, probeerde Naraku zich Kai's lessen te herinneren, terwijl ze een kleine vuurbal creëerde. Voor Naraku's voeten was een kleine poel. Er kwam warmte uit, maar het vreemde geluid was niet meer te horen. Snel keek Naraku om zich heen. Ze kon de lucht niet zien; ze was omringd door zwarte muren. Toen ze zich realiseerde dat ze in een grot was, wist ze dat ze aan de Yami was ontsnapt.

Een koude luchtstroom herinnerde haar aan haar natte kleren en lichaam. Rillend besefte Naraku dat ze alleen was en trok ze haar kleren uit. Ze maakte grotere vuurballen en hoopte dat ze haar kleren kon drogen, zonder ze te verbranden. Naraku maakte zich zo klein mogelijk en probeerde zich op te warmen bij de vlammen.

In het kamp van de Yami bereikte een doorweekte Keiran zijn broer. “Wat is er in vredesnaam met je gebeurd?!” riep Caron geschokt toen hij zijn jongere broer en de andere Yami zag.

Keiran durfde niet op te kijken. “Ik... ik...” Hij probeerde de woorden te vinden.

“Droog jezelf af voordat je ziek wordt!”, duwde Caron hem bezorgd naar binnen. “Je kunt je later melden.” Hij zag zijn broer schaamtevol weglopen. Snel wendde hij zich tot de andere vier Yami. “Jullie moeten je ook omkleden.”, beval hij hen. “Maar eerst wil ik horen wat jullie te zeggen hebben, voordat ik hem hoor.”

Eén van de Yami knikte. “Je broer was geweldig, Caron.”, verklaarde hij trots. “Hij jaagde haar op tot aan de waterval... maar daarna... verdween ze gewoon.”

“Verdween ze?”, vroeg Caron en hij zag de andere Yami knikken. “Oké, ga je omkleden; haast je!” Bezorgd zag hij de rillende mannen vertrekken. Wat als één van hen ziek zou worden? Hij kon het zich niet veroorloven iemand te verliezen. Toen merkte hij iets op in zijn ooghoeken. Voor het raam van hun huisje zag Caron Keiran uit zijn natte kleren komen en droge kleren aantrekken. En opeens... werd Caron verrekte trots op zijn kleine broertje.

Toen haar kleren bijna droog waren, trok Naraku ze weer aan. Opeens kwam dat vreemde geluid terug en Naraku draaide zich snel om. De kleine poel, de onderwatergang... er kwamen ineens bellen uit! Naraku kwam dichterbij, maar het raakte haar als een bliksemschicht. “Een geiser...?”, realiseerde ze zich. Verbaasd zakte Naraku op de grond. Mayonaka had haar erover verteld, en hoe water soms naar de oppervlakte barst... maar ze had nooit verwacht dat er hier één zou zijn! Laat staan onder water! Het zou zeker de stroom van warm water verklaren. “Een geiser...”, fluisterde Naraku. “Ik ben gered door een geiser...”

Mah-Lin keek om zich heen. “Wauw.” Ze was onder de indruk. “Je *hebt* me gevangen.” Terwijl zijn hart bijna uit zijn borst dreunde, lag Blade op de grond, met de liefde van zijn leven in zijn armen. Hij wilde tegen haar schreeuwen, haar smeken zoiets nooit meer te doen, maar dat lukte niet. Een deel van hem was gewoon verbaasd dat hij haar op tijd wist te bereiken, terwijl het andere deel nog te geschokt was.

“Nou, nu dat probleem uit de wereld is,” Mah-Lin deed een stap naar voren, terwijl Blade niet de kracht kon vinden om hetzelfde te doen. “...laten we deze bende maar eens opruimen.”

Keiran voelde zich vreselijk en liep naar Caron. “Hé...”, mompelde hij en ging zitten. “Hoe ging het?”, vroeg Caron nieuwsgierig.

Keiran keek hem niet aan. “Ik heb het verprutst.”

Caron zweeg. “Verprutst? Zoals in, de strijd verloren of...?”

“Ik heb mezelf belachelijk gemaakt!”, flapte Keiran eruit. “Ik heb haar mij nu al drie keer voor gek laten zetten! Drie keer!”

Caron sloeg zijn armen over elkaar en knikte. “Vertel me alles.”, stelde hij voor.

“Wat valt er te vertellen?” Keiran zuchtte.

“Alles.”

“Ik wist waar ze was!”, gaf Keiran toe. “Ik kon haar bonzende hart voelen! En plotseling, *poef*, was het weg.”

Caron was in de war. “Kon je haar soms horen?”, vroeg hij hem.

Keiran schudde zijn hoofd. “Ik voel het als ik bij haar in de buurt ben, Caron.”, bekende Keiran. “Misschien is dit een gave of zoiets, ik weet het niet, maar wanneer ik bij haar in de buurt ben, kan ik haar voelen. Ik voel haar aanwezigheid.” Caron wist niet wat hij moest antwoorden. Nooit tijdens zijn leiderschap had hij iemand ontmoet die de aanwezigheid van iemand anders kon voelen, noch herinnerde hij zich daarover verhalen uit het verleden. “Ik ben raar en een verliezer... een schande voor de Yami.”

“Kom nou.”, brak Caron hem af. “Wees niet zo streng voor jezelf. Je zei het zelf, ze was ineens weg. Waren er nog sporen?”

Keiran schudde zijn hoofd en liet een dode eekhoorn zien. “Dit was alles wat ze achterliet.”

“Kop op, Keiran.”, glimlachte Caron. “Ze is sluw en vindingrijk. Ik weet niet of ik het beter had gedaan.”

Keiran zonk op de grond. “Jij kan alles.”

Caron zuchtte, terwijl hij naast zijn jongere broer knielde. “Misschien, maar jij hebt iets dat ik niet heb.” Keiran keek verbaasd op. “Je kunt haar voelen, Keiran. En dat weet ze niet. Laten we het zo houden. Zo kunnen we haar een stap voor zijn!” Caron stond weer op. “Dus, hoe wil je je eekhoorn? Het is tenslotte jouw prooi.”

Naraku keek om zich heen. Omgeven door haar kleine vuurballen, kon ze eindelijk iets zien. De grot omringde haar volledig, op een paar gangen na, die in verschillende richtingen gingen. “Nou,” Ze verzamelde haar moed. “aangezien ik geen keus heb...” Al mompelend koos ze een gang. “Ik hoop dat deze grot wel ergens op uitkomt.”

Rain opende voorzichtig zijn ogen. Verbaasd keek hij om zich heen. Was dit zijn kamer? Toen hij rechtop in bed zat, beseftte Rain dat het inderdaad zijn kamer was. Links van hem hoorde hij zacht gesnurk. Rain draaide zijn gezicht en trof Kai slapend aan op een stoel naast zijn bed. Een been was over de stoelleuning gelegd en Kai hing bijna ondersteboven.

Zuchtend, maar ook geïrriteerd, creëerde Rain een kleine druppel water. De druppel danste boven Kai en barstte open boven zijn gezicht. Kai werd er niet van wakker en rolde zich om. Stel je een jongeman voor, die ondersteboven in een stoel hangt en probeert om te rollen. Ja, je hebt gelijk, wat volgde was veel lawaai, toen de stoel kantelde en de jongeman op de grond kwakte.

Toch was dit nog niet genoeg om Kai wakker te maken! Toen Rain zachtjes zuchtte, sprongen Kai's ogen onmiddellijk open en sprong hij op. “OH-HOGEREN-JE-BENT-WAKKER!”, schreeuwde Kai luid en met de snelheid van een dolle stier.

“Ik denk het.”, zei Rain kalm. “Eh... waarom ben ik hier?”

Kai keek verbaasd op. “Weet je het niet meer?”, vroeg hij.

“Tets vaags.” Rain raakte zijn hoofd aan. “Maar... hé... waar is Naraku?”

“Naraku?” Kai was opnieuw verrast. Waarom zou hij naar haar vragen?

Rain probeerde het zich te herinneren. “Ik denk dat ik een droom had... over haar.”, mompelde Rain. “Misschien een voorgevoel... Nee, ik denk niet dat dit zal gebeuren...”

“Iets slechts?”, vroeg Kai.

Rain keek op. “Ik denk dat ze nu veilig is.” Meer zei hij niet en dat bracht Kai nog meer in de war. Waar had Rain in vredesnaam van gedroomd?

“Ga eens aan de kant.”, zuchtte Mah-Lin terwijl ze probeerde een dik boek onder Blade vandaan te trekken, die nog steeds op de vloer lag. Ze gebruikte al haar inspanning, trok hard, maar uiteindelijk slaagde ze erin het los te trekken. “In plaats van te nietsnutten, zou je me kunnen proberen te helpen.”, snauwde ze naar hem.

Blade stak zijn vinger op omdat hij iets wilde zeggen, maar besloot toen dat dit het niet waard was. Vanaf nu zou Mah-Lin altijd gelijk hebben. Wat het ook was, Mah-Lin had in alles gelijk. Hij zou zelfs haar toegewijde slaaf zijn, als dat zou betekenen dat dit nooit meer zou gebeuren. Nooit... nooit meer!

“Hé, kijk hier eens naar.” Mah-Lin pakte een ander boek. Ze liet het aan de jongeman op de grond zien. “Het is een kaart van de vallei. En het bos, kijk hier.”

Ze sloeg de bladzijde om en Blade keek naar de tekening van een bos. Het toonde maar een klein deel van het bos, terwijl de volgende pagina de werkelijke grootte van het bos liet zien, in vergelijking met de vallei. Blijkbaar was het bos enorm.

Terwijl hij nog steeds lag, sloeg Blade een paar pagina's om. “Hé, dit is het gebied van de Sneeuwwolven.”, merkte hij op. Hij sloeg er nog een paar om. “Is er ook een kaart van het kasteel? Misschien kunnen we erachter komen waar sommige kamers voor waren. Mah-Lin pakte het boek en sloeg de bladzijde om. “Ik hoop het. Ik wil een kamer die groter is dan die van jou. Jouw matras is veel te klein.”

Blade beet op zijn lippen. Het was het niet waard. Het was het gewoon niet waard. “Je hebt helemaal gelijk, lieverd...”

Episode 160: Volg het pad

Naraku sloeg haar armen over elkaar en zuchtte diep. “Dit is al de derde gang die doodloopt...”, gromde ze en draaide zich om. “En waarom ruik ik toch steeds vis? Misschien moet ik gewoon een gat in de muur schieten; dan kom ik hier wel uit.” Naraku liep verder en probeerde haar handen onder haar oksels te warmen. De kleine vuurballen die haar vergezelden en haar pad verlichtten, straalden niet genoeg warmte uit. Uiteindelijk kwam ze weer in de eerste grot terug. De geiser borrelde weer op. Het verbaasde Naraku nog steeds. Als die geiser haar niet naar boven had geduwd... dan had ze deze grot misschien niet ontdekt en was ze misschien meegenomen door de Yami. “Dit is het laatste pad dat ik neem.”, besloot Naraku. “Als dit pad ook doodloopt, maak ik mijn eigen pad.”

Rain en Kai staarden elkaar aan. Beiden wisten niet wat ze moesten zeggen of doen. Rain leek zich niet te herinneren wat Naraku hem had verteld. Kai vroeg zich af of hij er over moest beginnen. Wat als de koorts terugkwam?

“Eh...”, begon Kai.

“Ik denk dat ik mijn ouders heb gezien.”, zei Rain plotseling. “Ze zeiden dat ik Naraku niet de schuld moest geven. Ze wilde me alleen maar beschermen.”

Kai keek op. “Je... weet ervan?”, vroeg hij.

“Het komt weer terug.”, moest Rain toegeven. Zijn kalme en bijna emotionele reacties baarden Kai zorgen. Misschien was dit nog steeds een gevolg van de schok. Misschien moest het nog bezinken. “Ging ze weer naar buiten?”

Kai knikte. “Ja, ze wilde alleen gaan. Ze zei dat ze meer kans zou hebben, maar ze is nog niet thuis.”

“Oh?” Rain keek rustig weg. “Je hoeft je geen zorgen te maken; het water heeft haar geholpen. Ze is nu veilig.”

Kai boog zich naar voren. “Hoe weet je dit allemaal?”, vroeg hij verward.

Rain keek verbaasd op. “Ik ben het water.”, zei hij alleen maar.

Keiran at langzaam de eekhoorn op, die Caron voor hem had klaargemaakt. “Weet je zeker dat je niets wilt?”, vroeg Keiran. “Er is meer dan genoeg.”

Caron zwaaide naar hem en pakte een gebakken champignon. “Nee, maak je maar geen zorgen. Jij mag het hebben. Het was jouw jacht.”

“Ja, maar ik weet dat je zin had in eekhoorn en ik wil het best delen.” probeerde Keiran opnieuw. “Echt, je bent mijn broer, ik vind het prima om te delen.”

Caron keek op. “Is het zo erg?”, vroeg hij.

“Alsof je verbrand gras eet.”, gaf Keiran toe.

Caron lachte. “Het spijt me, ik ben geen kok.”

“Je hoefde me niet te vergifigen om dat te bewijzen; ik geloof je op je woord.” Keiran duwde het bord weg.

Beide broers plaagden elkaar over en weer, totdat er op de deur werd geklopt. “Altijd open!”, glimlachte Caron, in een goed humeur. “Ah, Cisse, Aidee, kom binnen. Wat is er?”

De twee jongemannen keken elkaar ongemakkelijk aan. “Nou... Rehn besloot vroeg naar bed te gaan. Hij voelde zich niet zo lekker.”

“Ik hoop dat hij geen koorts krijgt.”, zuchtte Caron. “Het was geen goed idee om in de winter te gaan zwemmen.” Hij wendde zich tot zijn broertje, die zijn blik vermeed. Omdat de mannen niet weggingen, wisten Caron en Keiran dat er meer nieuws was. “Wat is het?”, vroeg Keiran bezorgd. “Is er iemand anders...?” “Nee, nee!” Eén van hen zwaaide met zijn armen. “De anderen maken het prima.” Caron werd ongeduldig; hij haatte het als mensen er omheen draaiden. “Wat is het dan?” probeerde hij zijn ongeduld te verbergen. “Vertel het me, Cisse!” Cisse was zenuwachtig en verzamelde zijn moed. Een echte Yami zou nooit angst tonen. Caron was dan wel geen tiran, maar ze respecteerden hem te veel om hem teleur te stellen. “Ze... ze is nog niet thuis.”, slaagde hij te zeggen. Caron was in de war. “Hoe bedoel je...?” Keiran sprong plotseling op en Caron draaide zich geschrokken om. “Ze is nog steeds in het bos!”, schreeuwde hij terwijl hij de deur uit rende. “Keiran!”, schreeuwde Caron hem na. “Je weet niet eens waar je moet zoeken!” “Ik zal haar vinden!”, riep Keiran terug. “Ik beloof het, in de naam van de Hogeren, zij zal van mij zijn!” De andere Yami voegde zich bij hun leider en Cisse. “Moeten we hem volgen?”, vroeg hij hem. Caron schudde zijn hoofd. “Nee, dit is zijn jacht.”, verbood Caron hen. “Aidee, Cisse, ga naar huis en warm je op. Het wordt koud vannacht.” “Ja, oké.”, begon Aidee. “maar Keiran is zijn jas vergeten...” Caron keek naar de warme jas die bij het knapperende vuur hing. “...Dat meen je niet.”

Naraku leunde tegen de muur. “Je haat me, nietwaar?!” Naraku wees beschuldigd naar het plafond van de grot. “Ach, wat had ik dan verwacht? Je hebt me altijd gehaat.” Moe ging Naraku op de grond zitten. “Ik ben moe, ik heb honger, maar ik kan niet eten wat ik vandaag heb gevangen. Het is voor mijn stam...” Ze leunde met haar voorhoofd op haar knieën. “En waarom martel je me eigenlijk met die geur van vis?!”

Rain klom uit zijn bed. “Je moet in bed blijven.”, waarschuwde Kai. “De koorts...” “Welke koorts?”, brak Rain hem af. “Ik voel me prima.” Kai keek naar de vloer. “Maar... maar... een paar uur terug was je nog in coma.” “Nee, dat was ik niet.”, schudde Rain zijn hoofd. “Ik heb met mijn ouders gepraat. Ze hebben het me het uitgelegd.” “Alles?”, vroeg Kai zich af. Rain knikte. “Naraku zal ons beschermen. Hoe dan ook.”

“Nee, te klein...”, zuchtte Mah-Lin en liet haar vingers over de pagina's gaan. “Waarom zijn alle kamers in het kasteel even groot?” Blade keek ook naar de kaart. “Nou, deze is vrij groot.” “Ja logisch, dat is recht boven de stallen. Mooi niet.”, mopperde Mah-Lin. Blade zuchtte. “Je hebt gelijk.” Hij zei het alleen maar omdat hij niet nog eens ruzie wilde. “Weet je, als je blijft zeggen dat ik gelijk heb om discussie te vermijden, slaap je vanavond op de bank.” “We hebben niet eens een bank.”, flapte Blade eruit.

“De troonzaal en de bibliotheek hebben beide banken.”, zei Mah-Lin tussen neus en lippen door. Ze sloeg nog een pagina om. “Ooh, deze is vrij groot.”

“Dat is de kamer van Naraku.”, mompelde Blade.

“Maar deze is dat niet!”, wees Mah-Lin trots. “Kom, we gaan kijken.” Ze pakte Blade bij de arm en sleepte hem mee. Blade liet het maar gebeuren. Het zou wel even duren voordat hij weer de energie had om tegen haar in te gaan. Vandaag zou hij gewoon haar speelpop zijn.

In de grot was Naraku verdergelopen. “Oké,” begon ze. “waarom praat ik hardop?”, zuchtte ze geïrriteerd. Het opgesloten zitten in een natuurlijk doolhof stond niet bovenaan haar hobby-lijstje. “Nou, hoe dan ook, deze honger maakt me gek. En wat ruik ik? Nee, niet de vis, die andere geur.” Stampend volgde ze de geur.

Verbaasd keek Naraku op. “Wat zijn dat?”, vroeg ze en liep naar de muur. “Zijn dat paddenstoelen? Gaaf.” Naraku raakte ze aan en dacht hardop. “Zijn deze eetbaar?” Ze plukte er één van de muur. “Ao zal dat wel weten. Misschien moet ik ze gewoon meenemen. Als we ze niet kunnen eten, kan Sushi ze misschien in een drankje gebruiken.”

Naraku trok wat paddenstoelen van de muur en opende haar tas. Even staarde ze in de tas. “Nou...”, zei ze uiteindelijk. “Dat verklaart het één en ander” Ze keek naar de vissen in haar tas. Ze waren klein, maar er zat vis in haar tas. Ze waren waarschijnlijk in haar tas geraakt toen de geiser haar de grot ‘in spuugde’.

De nacht viel en de vrieskou nam het over. Terwijl de meeste wezens hun toevlucht zochten in hun warme hutjes en burchten, zocht een jongeman nog steeds in het bos. “Ik zal je vinden!”, siste Keiran. Hij keek overal waar hij maar kon en negeerde de tekens van zijn eigen lichaam. “Je zult van mij zijn!”

Ineens struikelde Keiran en viel op de grond. Keiran gleed van een kleine heuvel en belandde op de grond, vies door een mengsel van bladeren, modder, sneeuw en wat niet meer. Vloekend sloeg Keiran met zijn vuisten op de grond.

“Waarom doe je me dit aan?”, brieste hij. “Waarom doe je me dit aan?!”

Terwijl de jongeman worstelde, volgde van bovenaf een paar bezorgde ogen hem. In één van zijn handen had hij een warme jas, maar Caron wist dat hij zich niet met de jacht van zijn broer mocht bemoeien... wat de prijs ook zou zijn.

“Mm, dit ziet er veelbelovend uit.”, knikte Mah-Lin goedkeurend. “Wat vind je ervan?” Blade keek om zich heen. Het enige wat hij zag was een kamer in een toren, gevuld met kapotte meubels en lompen. Het was duidelijk dat ze deze kamer nog niet hadden schoongemaakt. “Nou... het is ruim.”, moest Blade toegeven.

“Daar komt ons bed.”, wees Mah-Lin. “En daarginds een open haard.”

“Maar we mogen niet zoveel brandhout gebruiken.”, zei Blade tegen haar.

“Dan kruip je maar lekker dicht tegen me aan.”, plaagde Mah-Lin Blade en tikte met haar vinger op zijn neus. “En hier gaan we een enorme kast bouwen.” Ze draaide zich om. “En deze muur is gewoon perfect voor al onze zwaarden!”

Blade keek naar de lege muur met scheuren. “Al onze zwaarden? We hebben er maar twee.”

“We zijn krijgers, we hebben een verzameling nodig.”, knikte Mah-Lin. “Weet je, dat zou pas het perfecte huwelijkscadeau zijn.”

“Oh, dus je was niet van plan om de komende tien jaar te trouwen?”, zuchtte Blade sarcastisch terug. Wat had dit voor zin? Eerst maakte Mah-Lin van zijn dag een levende nachtmerrie, en nu wilde ze opeens met hem trouwen? Vrouwen; hij zou ze nooit begrijpen.

Mah-Lin verraste Blade met een kus vol op de lippen. Verbaasd keek hij met breed opengesperde ogen naar zijn geliefde. “Je bent zo’n schattig brombeertje.”, glimlachte Mah-Lin, pakte zijn hand en leidde hem weg van de toren.

In de grot had Naraku geen idee hoe laat het was. Misschien was het middernacht, misschien was het al ochtend. Of misschien was er pas een uur verstreken. “Nou, deze gang loopt tenminste nog steeds door.”, zuchtte ze. “Ik hoop alleen dat het halverwege niet stopt. Ik heb geen zin om weer terug te lopen.”

Rain was uit bed gestapt en had zich aangekleed. “Eh, Rain, het is al laat.”, begon Kai. “Het is bedtijd.”

Rain draaide zich om. “Ik heb al lang genoeg geslapen.”, zei hij kalm. “Ik heb honger. Ik denk niet dat iemand het erg vindt als ik een kom soep pak. Je kunt wel gaan slapen, hoor.”

Kai krabde achter zijn oren. “Nou, eh... weet je... ze hebben min of meer besloten dat we kamers moeten delen, om brandhout te sparen en zo... en wij zijn nu kamergenoten.”

Rain keek verbaasd op. “Oh... nou... ik zal dan maar stil zijn als ik terugkom. Welterusten.” Met die woorden sloot hij de deur achter zich.

Kai ging op de bank zitten, die voorlopig zijn bed zou zijn. Zijn hersenen begonnen te malen. “De koorts heeft zijn hersens in de war gestuurd. Dat moet het zijn.”, concludeerde hij. “Rain is veel te kalm.”

“Maar Mah-Lin, ik wil naar bed.”, zeurde Blade. “Iedereen is al naar bed.”

Mah-Lin trok hem terug. “Och, stil toch.”, suste ze hem. “Ik ben nog lang niet moe en ik wil kijken of er nog een kamer is die groter is dan die van Naraku. Ga maar naar bed als je zo moe bent.”

“Maar het bed is zo leeg zonder jou.”, pruilde Blade.

Mah-Lin zuchtte. “Het zou me wel van je koude voeten redden. Tegen de tijd dat je voeten zijn opgewarmd, kan ik naast je kruipen.”

Blade had genoeg van vandaag en besloot het initiatief te nemen. “Nu-uh.”, glimlachte hij en greep haar van achteren vast. “Je komt mee naar bed.”, plaagde hij en hield haar stevig in zijn armen. “Met mij en mijn koude voeten.”

Mah-Lin wilde protesteren en keek hem in de ogen. “Vandaag is een hele gekke dag geweest, nietwaar?”

Blade knikte. “En ik wil hem maar wat graag vergeten.”

Mah-Lin giechelde. “Goed, laten we maar naar bed gaan.”, gaf ze toe. “We kunnen altijd morgen weer kijken. Trouwens, Naraku komt dan thuis. Daar kunnen we maar beter op voorbereid zijn.”

In het bos probeerde Keiran zich te beschermen tegen de snijdende wind en kou. Met zijn armen om zijn lichaam probeerde hij alles, om niet te bevriezen. Met een zucht ging

Caron naast hem zitten en deed een jas om zijn schouders. Beide broers zeiden geen woord, terwijl ze naar vallende bladeren keken, die weer werden weggeblazen. “Laat haar niet een obsessie worden.”, mompelde Caron. “Morgen is er weer een dag.” Hij stond op en stak zijn hand uit. Keiran keek niet op, maar ook hij realiseerde dat hij geen andere keus had. Hij pakte de hand.

De nacht ging in stilte voorbij en uren later was de zon al weer op. Naraku was ondertussen nog steeds aan het dwalen. Ze geeuwde en bleef de eindeloze grot volgen. Een deel van haar was bang dat de gang plotseling zou ophouden en dat ze weer helemaal terug moest lopen. Het andere deel wilde gewoon naar huis en naar bed. Eten kon haar niets meer schelen, ze was gewoon te moe. Er volgde nog een geeuw, terwijl ze doorliep. “[Mou...],”, klaagde ze met een zucht. “Ik loop al dagen rond. Matsu gaat, zeker weten, preken. Ach, het zal me ten minste helpen slapen.”

Rain was vroeg op en liep door de gangen van MorgenSneeuw. “Nog steeds geen teken van Naraku?”, vroeg hij aan Mah-Lin en Blade, die in de bibliotheek waren. Verbaasd om te zien dat Rain wakker en uit bed was, schudden ze hun hoofd. Wanneer was hij opgestaan? “Mm, ze had hier al moeten zijn.”

In de gang kwam hij Matsu tegen, die even verbaasd was om Rain te zien. “Maak je je zorgen over Naraku?”, vroeg Matsu hem.

Rain schudde zijn hoofd. “Nee, ik weet dat ze veilig is. Maar ik had niet verwacht dat ze zo laat zou zijn.”

“Hoe weet je wat er aan de hand is?”, vroeg Matsu nieuwsgierig.

Rain knikte. “Mijn ouders hebben het me verteld.”

“En?”, vroeg Joyce voorzichtig.

“Dit is niet best.”, schudde Cisse met zijn hoofd.

“Caron had hem eerder moeten ophalen.”, beschuldigde Aidee hem. “Het is zijn broer!

Het kan me niet schelen of het zijn jacht was; Keiran is er één van ons en hij zou niet moeten sterven vanwege één of andere stomme obsessie.”

Een ander lid voegde zich bij hen. “Ik heb het net gehoord.”, zei hij. “Dus het is niet alleen koorts?”

“Was dat het maar, Rehn.”, bracht Cisse het hem op de hoogte. “Longontsteking, bevroren handen en voeten, koorts... Caron had het nooit zo ver mogen laten komen.”

Rehn en Joyce keken door het raam en zagen Caron naast Keiran's bed zitten, terwijl de jongeman hoestte en zweetparels over zijn voorhoofd dansten. Bezorgdheid was op Caron's gezicht geschreven, evenals woede. Zij had hem dit aangedaan... zij had dit Keiran aangedaan! En daarvoor moest Naraku boeten!

“Als mijn broertje sterft, Hoofdvrouw van De Ijsjagers...”, zwoer Caron. “Ik zweer het je, ik zal je met mijn blote handen doden...”

Diezelfde Hoofdvrouw van De Ijsjagers stond op het punt in te storten. “Nee!”, huilde ze, bonkend op de grond. “Waarom?! Waarom?” Ze keek op, in de hoop dat ze het verkeerd had gezien, maar nee, dat had ze niet. Daar was het, waar ze het meest bang voor was: een muur.

Ze had even nodig, maar herpakte zich. Ze duwde haar tranen van wanhoop en woede weg en stond weer op. “Nou, goed dan!”, siste ze. “Ik ga niet dat hele stuk weer teruglopen. Ik knal me gewoon een uitweg en hoop dat de grot niet instort!” Langzaam verzamelde Naraku haar energie. Ze keek goed naar de muur en creëerde een bolbliksem die steeds groter werd, totdat...

“Wacht, wat is dat?” Afgeleid Naraku liet de bal van energie verdwijnen en liep naar de muur. Ze keek naar een kleine scheur. Naraku liet haar vingers over de steen glijden. Toen pakte ze haar mes en gebruikte het om de muur weg te hakken. “Wacht eens even...”, zei Naraku verbaasd, terwijl ze steeds meer weghakte.

“Mah-Lin...”, zuchtte Blade verveeld. “Kunnen we niet gewoon die torenkamer nemen?”

Mah-Lin hield het boek voor zich. “Ik wil zeker weten dat dat de grootste kamer is. Maar misschien kunnen we een kamer vinden die iets kleiner is, maar dan in het kasteel.” “We kunnen ook een muur of zo weghalen.”, stelde Blade voor. “Hé,” onderbrak Mah-Lin hem. “Waar is dit?”, zei ze, wijzend op de kaart van het kasteel.

Met haar magie slaagde Naraku erin om steeds meer weg te hakken. Langzaam vormde zich voor haar ogen een ander soort muur. Voorzichtig liep Naraku erop af en raakte het aan. “Een stenen muur...”, merkte ze op en liet haar vingers er overheen glijden. “Ik vraag me af wat er achter zit.” Met haar vingers slaagde ze erin een lijn te vinden die een deel van de muur vormde. “Ik denk dat hier vroeger een paar scharnieren zaten...” Haar vinger vond een paar bruine dingen in rare vormen. “Is dit een deur?”

Naraku probeerde er tegen te duwen. Volgens de scharnieren zou het van deze kant moeten worden geduwd. Natuurlijk waren de scharnieren vergaan, maar misschien zou deze deur nog steeds werken en open gaan. Een deel van Naraku was nieuwsgierig naar wat er aan de andere kant zou zitten. Een andere deel kon het niet schelen wat ze zou aantreffen, zolang het maar naar de buitenwereld zou leiden.

“Kom op... kom op...” Naraku zette haar rug er weer tegenaan, in de hoop het open te krijgen. “Vergeet gewoon dat je vastzit en ga open!”

Kleine steentjes vielen uit de lijn die de kleine deur vormde. Naraku hoopte dat het gevoel van beweging niet alleen haar verbeelding was. Langzaam, heel langzaam leek de deur te bewegen, maar het leek ook alsof er iets aan de andere kant tegenaan rustte.

“Het zal me lukken!”, moedigde Naraku zichzelf aan, terwijl op dat moment haar maag knorde. “Hou je mond!”, beval ze zichzelf en spande zich weer in.

Plots gleed de deur open, vergezeld van genoeg lawaai om het in het Woestijnkoninkrijk te horen. Verbaasd viel Naraku achterover in een hele donkere kamer. Daar rustte ze even, voordat ze overeind kwam.

“Nee...”, klaagde ze. “Niet nog een grot...” Ze draaide zich om, toen ze een streepje licht zag. Opgelucht doofde Naraku haar magische vuurballen en liet haar ogen wennen aan het beetje licht.

Toen de magische vuurballen nog steeds om haar heen waren, had Naraku gezien dat ze in een kamer vol rommel was beland; kapotte meubels, lege vaten en kratten. Ze negeerde het puin, stapte naar voren en liep naar de deur. Ze struikelde halverwege over iets dat ze niet kon identificeren. Met een zucht richtte Naraku zichzelf op, zichzelf verwensend omdat ze de vuurballen al had gedooft. Even dacht ze dat ze iemand had